

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja



Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 76. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja



Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 76. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 76. posiedzeniu Senatu:

senatora Leszka Czarnobaja	7
senatora Leszka Czarnobaja	9
senatora Jerzego Czerwińskiego.....	11
senatora Roberta Dowhana	18
senatora Roberta Dowhana	22
senatora Piotra Florka	25
senatora Jana Marii Jackowskiego	31
senatora Jana Marii Jackowskiego	32
senatora Jana Marii Jackowskiego	33
senatora Jana Marii Jackowskiego	34
senatora Jana Marii Jackowskiego	35
senatora Stanisława Karczewskiego	36
senatora Kazimierza Kleinę	39
senatora Andrzeja Kobiaka	41
senatora Andrzeja Kobiaka	43
senatora Andrzeja Kobiaka	46
senatora Władysława Komarnickiego	51
senatora Władysława Komarnickiego	54
senatora Ryszarda Majera.....	56
senatora Ryszarda Majera.....	58
senatora Ryszarda Majera.....	60
senatora Andrzeja Mioduszewskiego	62
senatora Krzysztofa Mroza	64
senatora Grzegorza Peczkisa	66
senatora Grzegorza Peczkisa	69
senatora Grzegorza Peczkisa	71
senatora Krystiana Probierza	84
senatora Krystiana Probierza	86
senatora Krystiana Probierza	89
senator Jadwigi Rotnickiej	92
senator Jadwigi Rotnickiej	95
senatora Waldemara Sługockiego.....	99
senatora Waldemara Sługockiego.....	102
senatora Waldemara Sługockiego.....	107
senatora Antoniego Szymańskiego	109
senatora Jerzego Wcisły	111
senatora Piotra Zientarskiego	112
senatora Piotra Zientarskiego	114
senatora Piotra Zientarskiego	124

76. POSIEDZENIE SENATU

(12 kwietnia 2019 r.)

Oświadczenie senatora Leszka Czarnobaja

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej
Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na wątpliwości, które zostały skierowane do mnie podczas spotkania w Nowym Dworze Gdańskim.

Jedyna trasa prowadząca do inwestycji budowy przekopu przez Mierzęję Wiślaną przebiega drogą wojewódzką 501 (łączy się z krajową S7) i drogą powiatową 232BG (z mostem w Drewnicy o nośności 60 ton). Wymieniona droga powiatowa wymaga modernizacji przed rozpoczęciem inwestycji (jest ona w nie najlepszym stanie technicznym, nieodpowiednim do tego, by móc obsłużyć ruch ciężkiego sprzętu używanego w czasie realizacji inwestycji) lub po jej zakończeniu.

Czy ministerstwo lub upoważniona instytucja prowadzi rozmowy z władzami powiatu na temat remontu tej drogi (232BG)?

Ponadto proszę o informację, jak wg inwestora będzie przebiegała droga komunikacyjna obsługująca całą inwestycję „Przekop przez Mierzęję Wiślaną”.

*Z poważaniem
Leszek Czarnobaj*

Odpowiedź

Warszawa, 15 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Leszka Czarnobaja podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 roku, dotyczące trasy prowadzącej do inwestycji budowy przekopu przez Mierzęję Wiślaną, poniżej przedstawiam następujące informacje.

Odpowiadając na pierwsze pytanie uprzejmie informuję, że rozmowy z władzami powiatu na temat remontu drogi nr 232 G prowadzi inwestor, tj. Dyrektor Urzędu Morskiego w Gdyni.

Ponadto, w dniu 26 kwietnia 2019 r. w siedzibie Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej odbyło się spotkanie z przedstawicielami władz/jednostek samorządowych, w tym również z przedstawicielami powiatu nowodworskiego.

Tematem spotkania były kwestie dotyczące potrzeb związanych z utrzymaniem infrastruktury drogowej, istotnej z punktu widzenia realizowanej przez resort gospodarki morskiej *budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską*.

Spotkaniu przewodniczył Pan Marek Gróbarczyk, Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, który potwierdził wsparcie resortu w celu pozyskania środków finansowych m.in. na modernizację drogi powiatowej nr 2328 G.

Odnosząc się do drugiego pytania, uprzejmie informuję, że w trakcie realizacji inwestycji Wykonawca jest zobowiązany do zapewnienia ciągłości ruchu drogami

wojewódzkimi nr 501 i nr 502 oraz drogą powiatową nr 2328 G, bez tworzenia waha-
deł i ograniczeń ruchu. W okresie wakacyjnym (od 01 lipca do 31 sierpnia), ze wzglę-
du na wzmożony ruch turystyczny na Mierzei Wiślanej, transport kołowy materiałów
budowlanych drogami wojewódzkimi nr 501 i nr 502 oraz drogą powiatową nr 2328 G
zostanie zastąpiony transportem drogą wodną. Generalnie przez cały okres budowy
kanału żeglugowego przez Mierzę Wiślaną preferowany jest transport drogą wodną
oraz zakaz transportu drogą lądową w weekendy. Transport kołowy materiałów bu-
dowlanych drogą lądową drogami wojewódzkimi nr 501 i nr 502 oraz drogą powiatową
nr 2328 G będzie całkowicie wyłączony również we wszystkie weekendy od 15 czerwca
do 31 sierpnia.

Z poważaniem

w zastępstwie

Gzregorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Leszka Czarnobaja

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Działając na podstawie art. 16 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. zwracam się z uprzejmą prośbą o zajęcie się sprawą i odpowiedź na pytania zawarte w dołączonym do mojego oświadczenia stanowisku Zarządu Powiatu Malborskiego z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 22 na odcinku Malbork – Królewo w granicach administracyjnych miasta Malborka.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o jak najbardziej aktualne plany ministerstwa w wymienionej sprawie.

*Załączam wyrazy szacunku
Leszek Czarnobaj*

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane w piśmie z dnia 16 kwietnia br. (sygn. BPS/043-76/2181/19) oświadczenie Pana senatora Leszka Czarnobaja, w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 22 na odcinku Malbork – Królewo, poniżej przedstawiam następujące informacje.

Uprzejmie informuję, że o przyjętych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad założeniach projektowych oraz ich uwarunkowaniach, przedstawiciele władz samorządowych byli wielokrotnie informowani. GDDKiA po konsultacji z biurem projektowym już na początku prac projektowych odrzuciła koncepcję rozbudowy drogi krajowej nr 22 do przekroju 2x2 na całym jej odcinku. Otoczenie drogi krajowej nr 22 na rozbudowywanym odcinku charakteryzuje się gęstą zabudową miejską, co determinuje znaczną liczbę zjazdów z drogi krajowej i potencjalne wyburzenia. Ponadto poszerzona droga stworzyłaby kolejną barierę urbanistyczną w Malborku, miście podzielonym rzeką Nogat, linią kolejową, a także drogą krajową nr 22 na istniejącym odcinku w przekroju 2x2.

Celem zwiększenia przepustowości drogi w projekcie rozbudowy drogi krajowej nr 22 na odcinku Malbork – Królewo przewidziano dodatkowy pas manewrowy. Natomiast na skrzyżowaniu al. Wojska Polskiego w ciągu drogi krajowej nr 22 z ul. Daleką zaprojektowana została sygnalizacja świetlna, dodatkowy pas do skrętu w lewo, a także zastosowano poszerzenia na łukach w celu poprawienia przejezdności dla pojazdów wielkogabarytowych.

Odnosząc się do elementów ochrony przed hałasem informuję, że ekrany akustyczne zostały zaprojektowane w miejscach przekroczeń norm hałasu w takim zakresie, aby klimat akustyczny był zgodny z obowiązującymi normami określonymi

w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 13 czerwca 2007 r. *w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. z 2014 r., poz. 112). Dodatkowo zastosowano „cichszą” warstwę ścierną nawierzchni SMA 8 LA.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że szczegółowymi efektami rzeczowymi inwestycji będzie:

- rozbudowa odcinka drogi krajowej nr 22 o długości 3,554 km (w tym odc. ok. 1,1 km o przekroju 2x2),
- budowa ciągu pieszo-rowerowego o długości 3,5 km,
- budowa lub przebudowa chodnika o długości 1,8 km,
- rozbudowa 9 skrzyżowań (w tym jedno z wyspą centralną i sygnalizacją świetlną),
- przebudowa kanalizacji deszczowej o długości 2,5 km,
- budowa 6 par zatok autobusowych (w tym jedna z pętlą autobusową),
- przebudowa oświetlenia o długości ok. 3 km,
- przebudowa wiaduktu inżynierskiego w ciągu DK 22 oraz kładki dla pieszych,
- przebudowa przejazdu kolejowego.

W wyniku realizacji inwestycji zwiększy się przepustowość układu drogowego, a skomunikowanie przyległego terenu zostanie uporządkowane. Dodatkowo nastąpi poprawa bezpieczeństwa poprzez segregację ruchu kołowego, rowerowego i pieszego. Będzie to możliwe do osiągnięcia m.in. w wyniku ograniczenia zjazdów oraz budowy chodników i ciągów pieszo-rowerowych, wydzielenia prawo- i lewoskrętów, wprowadzenia wysp kanalizujących ruch, zmiany geometrii skrzyżowań. Ponadto ulegnie zmniejszeniu negatywne oddziaływanie transportu na otoczenie, w tym na warunki życia mieszkańców i środowiska (obniżenie poziomu hałasu, drgań oraz ilości zanieczyszczeń emitowanych przez transport).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Rząd Prawa i Sprawiedliwości realizuje ambitny i oczekiwany program społeczny. Działania te wymagają znacznych nakładów finansowych. Oczywiście jest, że jedynie stabilny wzrost dochodów państwa może zagwarantować realizację tych projektów.

I tu niestety pojawia się wątpliwość co do akcyzy, drugiego pod względem wpływów podatku. Z akcyzy do kasy państwa trafiło w 2017 r. ok. 750 milionów zł mniej, niż zakładano. To jedyny podatek, który w 2017 r. przyniósł budżetowi mniej, niż założono, o 1,1%. W tym czasie np. wpływy z VAT okazały się o 10% większe od założeń, a z PIT – o 3,3%. W 2018 r. wpływy były wprawdzie wyższe niż zakładano, ale przy wzroście PKB na poziomie 5,1% zaplanowano tylko o 1 miliard zł więcej niż w porównaniu roku 2017 r. do 2016 r. Pytanie jest takie: dlaczego wpływów z podatku akcyzowego zaplanowano o 5 miliardów zł więcej z roku 2016 na 2017 r., a z roku 2017 na 2018 r. – tylko o 1 miliard zł? Z czego wynikał wzrost o 5 miliardów zł, który w większości został wykonany? Skąd taka różnica? I jak to się ma do wzrostu zużycia wyrobów akcyzowych, wartości ich obrotu podlegającego opodatkowaniu i wzrostu PKB w latach 2017 i 2018? Generalnie podatek akcyzowy rośnie poniżej PKB i nieadekwatnie do wzrostu wartości obrotu i zużycia towarów opodatkowanych tym podatkiem, co oznacza faktyczny regres w poborze tego podatku.

Takie stosunkowo słabe wyniki w przypadku akcyzy wydają się nie-współmierne do wysiłku, jaki fiskus wkłada w ściganie przestępstw akcyzowych. W ciągu ostatnich 2 lat wdrożono tzw. pakiet paliwowy, pakiet energetyczny, zreformowano służby skarbowe, powołując Krajową Administrację Skarbową. Jednak eksperci oceniają, że nadal szara strefa w zakresie obrotu wyrobami tytoniowymi sięga 25%, w przypadku paliw – 12–19%, a alkoholu – ok. 10%. Już w grudniu 2016 r. na konferencji na Uniwersytecie Warszawskim pt. „Podatek akcyzowy – kierunki zmian” prof. Witold Modzelewski wskazywał, że straty Skarbu Państwa w podatku akcyzowym ze względu na działalność szarej strefy są rzędu 14–23%. Inni eksperci potwierdzają, że jest to kwota rzędu 9–16 miliardów zł rocznie. Podobnie mówią najnowsze dane. Przed kilkoma dniami, 9 kwietnia na konferencji naukowej w Izbicku koło Opola prof. Witold Modzelewski potwierdził, że rośnie zużycie wyrobów akcyzowych i wartość obrotu tymi towarami, co nie przekłada się na adekwatny wzrost wpływów z tego podatku. To jest tendencja stała od 2008 r. Na tejże konferencji była mowa także o słabym wyniku wpływów z akcyzy za styczeń i luty 2019 r. W stosunku do założeń na cały rok wynoszących 73 miliardy zł styczeń i luty dały 10 miliardów zł i według prelegentów nie da się tego wytłumaczyć obniżką akcyzy za energię.

Szanowna Pani Minister, czy ten podatek jest dobrze zarządzany, czy może jednak są większe możliwości w pozyskiwaniu dodatkowych wpływów z tytułu tego podatku? Czy w trakcie dokonywania reformy KAS nie pozostawiono na marginesie kontroli w tym zakresie? Podatek akcyzowy wrócił do urzędów skarbowych po 14 latach, ale w zupełnie innym otoczeniu prawnym. Takiej akcyzy pracownicy urzędów skarbowych po prostu nie znają. To zupełnie inny podatek niż przed wejściem Polski do Unii Europejskiej. Wiadomo, że urzędy celno-skarbowe od 1 marca 2017 r. wszczyły niewiele kontroli w zakresie tego podatku. Jeszcze mniej wydano decyzji pokontrolnych – wynika to jasno ze sprawozdań przestanych do Ministerstwa Finansów w ramach dokumentu „Rekomendacje”. Ostatnio kontrola NIK wykazała, że wskutek całkowitego zmarginalizowania systemu ZEFIR 2 i nieprzygotowania systemu do płynnego wejścia w KAS przedawnieniu uległy zaległości w dochodach scentralizowanych, w tym z akcyzy. Kontrola dotyczyła scentralizowanego organu wierzycielskiego umiejscowionego w Trzecim Urzędzie Skarbowym w Szczecinie.

Warto w związku z tym przyjrzeć się, jak przygotowano KAS do obsługi systemu ZEFIR 2. Pierwsze szkolenia w tym zakresie dla nowych użytkowników

ników z urzędów skarbowych, urzędów celno-skarbowych i izb administracji skarbowej rozpoczęły się dopiero w I kwartale 2019 r.

O regresie w kontrolach akcyzowych informuje także prasa. Weźmy np. ustalenia dziennikarzy „Dziennika Gazety Prawnej” przedstawione w artykule „W akcyzie nie ma takiego sukcesu jak w VAT”.

W zakresie walki z szarą strefą w odniesieniu do wyrobów energetycznych środowisko przedsiębiorców paliwowych pozytywnie ocenia wprowadzone regulacje prawne, takie jak pakiety energetyczny, transportowy czy paliwowy, ale nadal pozostaje wiele do zrobienia. Branża postuluje powiązanie wyników działań KAS i Urzędu Regulacji Energetyki z dodatkowym wsparciem finansowym zarówno dla instytucji, jak i kontrolujących. Mówi się o tym np. w raporcie Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego z marca 2018 r.

Szanowna Pani Minister, najwięcej paliwa, jak wynika z raportu, wjeżdża do Polski z Rosji, co powinno skutkować zwiększoną liczbą pobranych prób i badań laboratoryjnych wykonanych w jednostkach KAS obsługujących granicę z Rosją. Czy tak jest? Czy wiemy, co wjeżdża i jakiej jest to jakości? Czy stosowana jest prawidłowa stawka akcyzy? Jak wytłumaczyć wzrost poboru opłaty paliwowej o 18% w sytuacji, gdy wzrost poboru akcyzy wynosi zaledwie 5,3%? W jaki sposób kontrolowana jest infrastruktura paliwowa? Jak pokazuje przykład wykorzystywania przez grupy przestępcze maszyn do produkcji papierosów w polikwidowanych zakładach, w przypadku paliw infrastruktura niewykorzystywana przez podmioty działające legalnie i niekontrolowana przez właściwe służby może stać się narzędziem do prowadzenia nielegalnej działalności.

I na koniec: czy istnieje precyzyjna selekcja i ocena ryzyka w zakresie poboru podatku akcyzowego? Czy istnieje koordynacja w zakresie wykorzystywania posiadanych instrumentów, np. systemów przemieszczania wyrobów akcyzowych EMCS i EMCS PL 2, systemu CELINA oraz ZEFIR 2, które na wzór JPK powinny posłużyć do budowania modeli analitycznych? Czy to zostało w zakresie akcyzy zrobione i jest wykorzystywane? Czy to działa?

Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku oświadczeniem Senatora Jerzego Czerwińskiego, złożonym na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r. uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przede wszystkim, odnosząc się do kwestii *prognozowanych i wykonanych dochodów budżetu państwa z tytułu akcyzy* należy przede wszystkim wyjaśnić, iż prognozy dochodów podatkowych zawarte w ustawie budżetowej opracowywane są do końca trzeciego kwartału i uwzględniają tzw. przewidywane wykonanie dochodów podatkowych w roku poprzednim (prognozę wykonania) w stosunku do okresu prognozy, co wynika z faktu, że zatwierdzony przez Radę Ministrów projekt ustawy budżetowej

przekazywany jest Sejmowi do końca września roku poprzedzającego rok budżetowy. Mając powyższe na uwadze należy zauważyć, że dochody z podatku akcyzowego prognozowane w ustawie budżetowej na 2017 r. wynosiły 69 mld zł, tj. o 3,75 mld zł więcej niż przewidywane wykonanie w 2016 r., zaś w ustawie budżetowej na 2018 r. dochody z akcyzy prognozowano na poziomie 70 mld zł, tj. o 1,98 mld zł więcej niż przewidywane wykonanie w 2017 r. Natomiast wykonanie dochodów z akcyzy w 2017 r. wyniosło 68,3 mld zł i było o 2,5 mld zł wyższe od zrealizowanych dochodów w 2016 r., zaś wykonanie w 2018 r., w stosunku do 2017 r., było wyższe o 3,8 mld zł i wyniosło 72,1 mld zł. Wyższy niż prognozowano wzrost gospodarczy jest jednym z czynników tłumaczących wyższe od pierwotnie prognozowanych dochodów z akcyzy w 2018 r. Należy bowiem zauważyć, że zawarta w ustawie budżetowej na 2018 r. prognoza odnośnie do realnego wzrostu PKB wynosiła 3,8%, natomiast aktualne dane GUS wskazują na wykonanie rocznego PKB wzrostu realnego na poziomie 5,1%. W tym miejscu należy wskazać, że ogólne założenia dotyczące prognozowania podatku akcyzowego od poszczególnych wyrobów akcyzowych opierają się m.in. na analizie danych historycznych, założonych dynamik sprzedaży, wybranych wskaźników makroekonomicznych, jak również innych czynników, takich jak np. zmiany w systemie podatkowym, decyzje administracyjne, wyroki sądowe, indywidualne decyzje podmiotów zobowiązanych płacić podatek akcyzowy.

Odnosząc się natomiast do kwestii *rozbieżności pomiędzy dynamiką wzrostu dochodów z tytułu podatku akcyzowego a dynamiką wzrostu PKB* należy przede wszystkim wskazać, że choć porównywanie dochodów podatkowych do PKB jest powszechne, a analiza relacji dochodów podatkowych do PKB jest jedną z miar wykorzystywanych w analizie dochodów podatkowych, jednakże relacja ta traci swoją wartość informacyjną w momencie wykorzystywania jej do poszczególnych tytułów podatkowych. O ile suma podatków i innych obowiązkowych obciążeń daninami publicznymi odnoszona do tak dużego agregatu jakim jest PKB ma swoje ekonomiczne uzasadnienie, to w przypadku pojedynczych danin wyciąganie wniosków wyłącznie na podstawie analizy takiego miernika nie jest uzasadnione. Ponadto należy zwrócić uwagę, że na poziom dochodów z akcyzy wpływ ma nie tylko realne tempo wzrostu PKB, ale również inne wskaźniki makroekonomiczne. Dochody budżetu państwa z tytułu podatku akcyzowego od poszczególnych grup wyrobów objętych tym podatkiem prognozuje się uwzględniając takie wskaźniki, jak np. realne PKB, spożycie prywatne czy realne tempo wzrostu popytu krajowego.

Odnosząc się do poruszonej przez Pana Senatora kwestii *„szarej strefy” w zakresie wyrobów akcyzowych oraz jej przeciwdziałaniu* należy wyjaśnić, że zarówno Ministerstwo Finansów jak i Krajowa Administracja Skarbowa (KAS) podejmuje intensywne działania w walce z szarą strefą na wielu płaszczyznach. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na wdrożone działania legislacyjne o charakterze systemowym, takie jak pakiet paliwowy, energetyczny oraz przewozowy. Niezależnie od wprowadzonych działań systemowych prowadzonych jest szereg działań takich jak kontrole oraz zajęcia nielegalnych wyrobów, jak również podejmowane są działania ukierunkowane na ograniczenie obrotu nielegalnymi wyrobami m.in. przez Internet. Nie można przy tym zgodzić się z wynikającym z oświadczenia wnioskiem, opartym o szacunkowe dane dotyczące rozmiaru szarej strefy, jakoby działania te okazały się nieefektywne. Przede wszystkim należy zauważyć, że przytoczone w oświadczeniu dane dotyczące rozmiaru szarej strefy są jedynie danymi szacunkowymi i w opinii Ministra Finansów są one zawyżone w stosunku do innych dostępnych danych, na jakich opiera się resort finansów. I tak, w obszarze alkoholu, zgodnie z wstępnymi szacunkami Centrum Kompetencyjnego w zakresie identyfikacji zagrożeń i zwalczania przestępczości w obszarze wyrobów alkoholowych, szara strefa w 2018 r. kształtowała się na poziomie około 8%. Z kolei w obszarze tytoniowym odnotowuje się dalszy spadek procentowego udziału wyrobów nielegalnych („szarej strefy”) w krajowym rynku tytoniowym – według badań Instytutu Doradztwa i Badań Rynku ALMARES udział „szarej strefy” w obrocie papierosami spadł z poziomu 18,2% w II kwartale 2015 r. poprzez 15,7% w IV kwartale 2017 r. do poziomu 11,3% w IV kwartale 2018 r. O tym, że podejmowane działania w sposób wymierny przyczyniają się do ograniczenia szarej strefy świadczy także fakt,

że w obszarze tytoniowym odnotowuje się wzrost sprzedaży legalnych wyrobów tytoniowych, na co wskazują dane branży tytoniowej odnośnie do sprzedaży tych wyrobów oraz wzrost dochodów budżetowych z tytułu podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych. Jak wskazują dane gromadzone przez Ministerstwo Finansów, w zakresie sprzedaży krajowej wyrobów tytoniowych, w 2018 r. nastąpił wzrost o ok. 3,1% r/r dla papierosów oraz ok. 8,4% r/r dla tytoniu. Ponadto, mimo że stawki akcyzy na wyroby tytoniowe nie były podwyższone, z roku na rok następuje wzrost dochodów budżetu z tytułu podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych: w 2016 r. dochody z tego tytułu wyniosły 18,5 mld zł, w 2017 r. 18,8 mld zł, zaś w 2018 r. 19,8 mld zł. Wzrost dochodów jest obserwowany, że coraz więcej osób palących rezygnuje z palenia tradycyjnych papierosów na rzecz e-papierosów oraz wyrobów nowatorskich, które aktualnie nie są opodatkowane efektywną stawką podatku akcyzowym, więc zwiększony popyt na te wyroby zmniejsza wpływy z akcyzy od tradycyjnych wyrobów tytoniowych.

Natomiast w obszarze paliw silnikowych w latach 2016-2018 odnotowano wzrost dochodów z tytułu akcyzy z tego tytułu – w 2016 r. dochody te wyniosły 29,4 mld złotych, w 2017 r. – 31,4 mld zł, zaś w 2018 r. – 33,6 mld zł. Od kilku kwartałów, na co wskazują dane organizacji branżowych, obserwowana jest także tendencja wzrostowa w zakresie legalnej sprzedaży. Zgodnie z danymi Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego (POPIHN) w samym tylko 2018 r., w porównaniu do roku 2017, konsumpcja benzyn silnikowych wzrosła o około 5,0%, zaś oleju napędowego o około 3,0%. Wprowadzenie regulacji dotyczących rynku paliw, które miały na celu przeciwdziałanie szarej strefie, przyczyniły się do wyrównania warunków prowadzenia działalności gospodarczej w obszarze realizowanego obrotu paliwami, przyczyniając się do rozwoju legalnej działalności. Ograniczenie przestępczości w obrocie paliwami doprowadziło do wzrostu dostaw, realizowanych przez przedsiębiorstwa działające zgodnie z prawem, które wywiązują się ze wszystkich obowiązków prawnych związanych z obrotem paliwami. Jednym ze wskaźników skutecznego ograniczenia tzw. szarej strefy w handlu paliwami jest znaczące zwiększenie zapotrzebowania na pojemności magazynowe paliw ciekłych dla potrzeb obsługi rynku oraz tworzenia zapasów ropy naftowej, znacznie przekraczające poziom dotychczasowych zdolności, na co wskazuje POPIHN w swym raporcie rocznym. W tym miejscu należy zauważyć, że w obszarze realizowanego obrotu paliwami, przed wdrożeniem systemowych działań uszczelniających ten obrót, nieprawidłowości w głównej mierze były związane z funkcjonowaniem instytucji zarejestrowanego odbiorcy oraz tzw. "znikającego podatnika" i odnosiły się wprost do braku zapłaty podatku od towarów i usług w prawidłowej wysokości, a nie podatku akcyzowego.

Analizując kwestie wysokości dochodów z tytułu akcyzy uzyskanych w niektórych innych grupach wyrobów objętych akcyzą należy mieć na uwadze, że spadek wpływów podatku akcyzowego wynikać może nie z istnienia „szarej strefy” w tym zakresie, lecz z niezależnych przyczyn rynkowych. I tak np. odnotowane w 2018 r. obniżenie wpływów z tytułu podatku akcyzowego od paliw opałowych należałoby wiązać ze spadkiem konsumpcji lekkiego oleju opałowego jako stosunkowo drogiego medium grzewczego i zastępowanie go paliwami gazowymi oraz biomasą. Z kolei przy ocenie tendencji zachodzących na rynku olejów smarowych pod uwagę należy wziąć zarówno ich zróżnicowany skład chemiczny decydujący o odpowiedniej klasyfikacji dla celów opodatkowania (mineralne – opodatkowane podatkiem akcyzowym i syntetyczne – nieopodatkowane), jak i wielorakie przeznaczenie olejów (decydujące z kolei o zastosowaniu zwolnień od akcyzy), jak również zmiany w strukturze zużycia olejów smarowych. Przykładowo, w segmencie motoryzacyjnym oleje mineralne, które na gruncie przepisów o podatku akcyzowym są opodatkowane stawką efektywną, są często zastępowane olejami syntetycznymi nowej generacji, klasyfikowanymi do kodu CN 3403, które w chwili obecnej nie podlegają opodatkowaniu akcyzą. Związane jest to z ciągłym unowocześnianiem floty pojazdów samochodowych i należy się liczyć z co najmniej utrzymaniem tego trendu w przyszłości. Należy równocześnie zauważyć, że dział ds. wyrobów energetycznych Śląskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Katowicach nie odnotował w 2018 r. nowych zjawisk niepożądanych w obszarach zagrożeń fiskalnych charakterystycznych dla paliw opałowych czy olejów smarowych.

Odnosząc się do kwestii *wysokości dochodów z akcyzy za 2019 r.* należy wyjaśnić, iż dochody te po trzech miesiącach wynoszą 15,5 mld złotych i stanowią 21,2% kwoty prognozowanej w ustawie budżetowej. Wyniki finansowe osiągnięte w I kwartale nie mogą jednak przesądzać o ostatecznym stopniu wykonania dochodów prognozowanych na cały 2019 r. zwłaszcza w sytuacji, gdy zazwyczaj najniższe, pod względem nominalnym, dochody z tytułu akcyzy występują w pierwszych trzech miesiącach roku. Jest to związane m.in. ze zmniejszoną dostawą na rynek papierosów przez producentów lub importerów na początku roku, z uwagi na fakt, iż nie dłużej niż do końca lutego każdego roku mogą pozostać w sprzedaży papierosy oznaczone znakami akcyzy z nadrukowanym rokiem ubiegłym (np. do końca lutego 2019 r. mogą pozostać w sprzedaży papierosy oznaczone banderolą z nadrukowanym rokiem 2018).

Odnosząc się do kolejnej kwestii poruszonej przez Pana Senatora tj. *przygotowania KAS do prowadzenia kontroli w zakresie podatku akcyzowego* należy wyjaśnić, iż w 2018 r. urzędy celno-skarbowe przeprowadziły 124 kontrole celno-skarbowe w obszarze podatku akcyzowego, wykrywając nieprawidłowości na łączną kwotę 595,5 mln zł oraz 4 278 wynikowych kontroli celno-skarbowych w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego w zakresie produkcji, przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w których oszacowano wartość uszczupień na łączną kwotę 115,5 mln zł. Urzędy skarbowe skontrolowały rzetelność rozliczania podatku akcyzowego w 244 okresach rozliczeniowych stwierdzając uszczuplenia w podatku akcyzowym w kwocie 3,3 mln zł. Łączne ustalenia w 2018 r. były o blisko 80% wyższe niż w 2017 r. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem wskazującym na regres w kontrolach akcyzowych.

Odnosząc się natomiast do kwestii *przedawnienia zaległości w dochodach m.in. z akcyzy* należy wyjaśnić, iż w zakresie podatków rejestrowanych w scentralizowanym systemie ZEFIR2 w 2018 r. z powodu przedawnienia odpisano zaległości w kwocie 1 507 mln zł, w tym 1 488 mln zł w zakresie podatku akcyzowego. Przedawnienie tych zaległości w głównej mierze (86% odpisanych zaległości) związane było z brakiem majątku podlegającego egzekucji, a tym samym nie było możliwości wyegzekwowania zaległości lub zastosowania skutecznego środka egzekucyjnego powodującego przerwanie biegu przedawnienia.

Odnosząc się natomiast do *tezy o braku przygotowania KAS do obsługi systemu ZEFIR2* należy wskazać, że z informacji pozyskanych z poszczególnych izb administracji skarbowej wynika, iż nie odnotowano znaczącego spadku organizowanych szkoleń z zakresu obsługi systemu ZEFIR2 na przestrzeni czasu. W okresie od wdrożenia systemu (tj. przed datą 01.10.2015 r.) do dnia zainicjowania działalności KAS (01.03.2017 r.) zorganizowano ok. 322 szkolenia o różnym charakterze (szkolenia kaskadowe, wideoprezentacje, szkolenia indywidualne stanowiskowe, szkolenia prowadzone przez funkcjonariuszy dawnej Służby Celnej dla pracowników administracji skarbowej przed wdrożeniem reformy KAS), z czego większość to szkolenia związane z wdrożeniem systemu ZEFIR2. W okresie od dnia wdrożenia KAS (01.03.2017 r.) do dnia 31.03.2019 r. zorganizowano ok. 158 szkoleń (szkolenia kaskadowe, wideoprezentacje, szkolenia indywidualne stanowiskowe). Ze szkoleń e-learningowych w systemie ATENA2 dotyczących poszczególnych zagadnień i obszarów w zakresie obsługi systemu Zefir2 skorzystało ponad 2500 osób w całej administracji skarbowej. Natomiast z uwagi na rozległy charakter i zakres ww. szkoleń bardzo trudne jest określenie precyzyjnej liczby przeszkolonych uczestników. Warto również nadmienić, iż wychodząc naprzeciw potrzebom szkoleniowym z zakresu obsługi systemu Zefir 2 przy Krajowej Szkole Skarbowości powstała grupa trenerska, której zadaniem jest przygotowanie szeroko zakrojonych i centralnie koordynowanych szkoleń dla całej administracji KAS w zakresie obsługi systemu Zefir 2.

Odnosząc się do kwestii *kontroli paliwa importowanego z Rosji, w szczególności kontroli infrastruktury paliwowej* należy przede wszystkim wyjaśnić, że paliwa płynne w Polsce pochodzą z produkcji krajowej (przerobu ropy naftowej i blendowania paliw, które w warunkach polskich jest także traktowane jako produkcja) oraz importu rozumianego jako suma importu właściwego i nabyć wewnątrzwspólnotowych. Choć kierunek wschodni pozostał w 2018 r. dominujący w zaopatrzeniu polskich rafinerii,

z danych POPIHN wynika, że wzrosła skala dywersyfikacji w stosunku do roku 2017 r. Transporty ropy naftowej – oprócz Rosji – pochodziły z Arabii Saudyjskiej, Norwegii, Iraku, Wielkiej Brytanii, USA, Nigerii oraz ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich. Odnosząc się bezpośrednio do kwestii kontroli jakościowej paliw należy wskazać, że w strukturach Krajowej Administracji Skarbowej znajduje się sieć laboratoriów, zajmujących się przeprowadzaniem badań dostarczonych próbek. Mając na uwadze wytyczne stawiane przez Unię Europejską, wszystkie laboratoria posiadają wdrożone systemy zarządzania spełniające wymagania zawarte w międzynarodowej normie PN-EN ISO/IEC 17025. Formalnym uznaniem posiadania sprawnego systemu zarządzania oraz kompetencji technicznych są posiadane certyfikaty akredytacji i załączone do nich zakresy akredytacji, wydane przez Polskie Centrum Akredytacji.

Jednym z laboratoriów KAS jest Wydział Laboratorium Celne w Koroszczynie, specjalizujące się głównie w badaniach jakości paliw. Badaniom podlegają głównie próbki deklarowane jako: oleje napędowe, oleje smarowe niskolepkościowe oraz oleje smarowe. W 2018 r. funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej przekazali 3 824 próbki wyrobów ropopochodnych w celu przeprowadzenia ekspertyz i badań w prowadzonych sprawach klasyfikacyjnych, podatkowych i celnych, z czego 688 próbek pobrali funkcjonariusze urzędów celno-skarbowych wschodniej granicy Polski, co stanowi 17,99% próbek pobranych ogółem w skali kraju. Dla porównania w roku 2017 pobrano takich próbek 2 486. Odsetek ewidentnych niezgodności wykrytych w toku przeprowadzonych w roku 2018 badań fizykochemicznych wyniósł 27,9% (na 3 824 pobrane do badania próbki 903 zawierały nieprawidłowości). Badania i analizy wykonywane w Laboratorium Celnym w Koroszczynie służą jako wsparcie w prowadzonych postępowaniach w zakresie rozstrzygnięć dotyczących klasyfikacji taryfowej, a także sprawowania kontroli w zakresie ciekłych wyrobów energetycznych. Należy również podkreślić, iż w roku 2018 sieć wszystkich pięciu laboratoriów KAS została doposażona w 11 nowych urządzeń laboratoryjnych, 2 biblioteki widm masowych oraz 1 program z dziedziny informatyki śledczej.

Odnosząc się do kwestii *porównania dynamiki dochodów z opłaty paliwowej do dynamiki dochodów z tytułu akcyzy* należy najpierw wskazać, iż uzasadnione jest jedynie porównywanie danych odnośnie do dochodów z akcyzy od paliw silnikowych oraz gazu do napędu silników spalinowych z dochodami z opłaty paliwowej, ze względu na podobny, acz nie tożsamy, zakres przedmiotowy. Należy wyjaśnić, iż w 2018 r. dochody z opłaty paliwowej wyniosły 7,02 mld zł i były wyższe od dochodów osiągniętych w 2017 r. o 0,43 mld złotych, tj. o 6,51%. Z kolei łączne wpływy z tytułu akcyzy od paliw silnikowych oraz gazu do napędu silników spalinowych w 2018 r. wyniosły 34,6 mld złotych i były o 2,16 mld, tj. o 6,65% wyższe od dochodów osiągniętych z tego tytułu w 2017 r. Zatem przytoczone w oświadczeniu Pana Senatora dane nie znajdują swego potwierdzenia w statystykach gromadzonych przez resort finansów.

Dokonując porównania dynamiki dochodów uzyskanych z tytułu podatku akcyzowego od paliw służących do napędu silników (łączne dochody z tytułu podatku akcyzowego od paliw silnikowych oraz dochodów od gazu do napędu) z dynamiką dochodów z tytułu opłaty paliwowej należy mieć na uwadze, że dochody te są kształtowane nie tylko przez strukturę popytu na poszczególne rodzaje paliw, ale także przez wysokość stawki. W szczególności należy zwrócić uwagę na zróżnicowanie poziomu stawek opłaty paliwowej pomiędzy poszczególnymi typami paliw. Inaczej niż w przypadku stawki podatku akcyzowego, gdzie poziom opodatkowania benzyn silnikowych jest wyższy niż oleju napędowego (stawka podatku akcyzowego dla benzyn silnikowych na poziomie 1 540 zł/1000 litrów; dla oleju napędowego na poziomie 1 170 zł/1000 litrów), stawka opłaty paliwowej od olejów napędowych jest ponad dwukrotnie wyższa od stawki opłaty paliwowej od benzyn silnikowych (w 2019 r. stawki te wynoszą odpowiednio 297,61 zł/1000 l oraz 133,21 zł za 1000 l). Zatem kluczowym czynnikiem objaśniającym rozbieżności pomiędzy dynamiką dochodów z tytułu podatku akcyzowego od paliw do napędu i dynamiką dochodów z opłaty paliwowej, przy takiej samej strukturze konsumpcji paliw, jest wysokość stawki opłaty paliwowej jaką objęte są oleje napędowe.

Odnosząc się do pytania dotyczącego *selekcji i oceny ryzyka w zakresie poboru podatku akcyzowego* oraz koordynacji systemów EMCS, EMCS PL 2, CELINA oraz ZEFIR 2 w celu budowania modeli analitycznych należy wyjaśnić, że w Krajowej Administracji Skarbowej proces zarządzania ryzykiem w obszarze podatku akcyzowego prowadzony jest na szczeblu centralnym, regionalnym i lokalnym. W celu realizacji zadań centralnych w tym obszarze ryzyka funkcjonują centra kompetencyjne (Grupy Zadaniowe) do spraw wyrobów alkoholowych, wyrobów energetycznych, wyrobów tytoniowych oraz Strategiczne Centrum Analiz (SCA). Na szczeblu regionalnym i lokalnym funkcjonują komórki zarządzania ryzykiem. W ramach swoich kompetencji Grupy Zadaniowe i SCA przeprowadzają analizy i oceny ryzyk już zidentyfikowanych, jak również identyfikują nowe obszary występowania nieprawidłowości. SCA pełni również rolę centrum wymiany informacji o nieprawidłowościach pomiędzy administracjami celnymi państw Unii Europejskiej przesyłanymi za pośrednictwem systemu CRMS/RIF. W wyniku działań analitycznych Grup Zadaniowych, SCA oraz komórek zarządzania ryzykiem tworzone są algorytmy profili ryzyka (zastrzeżeń) w Zintegrowanym Systemie Zarządzania Ryzykiem ZISAR. Algorytmy te budowane są w SCA, jako komórce zarządzającej Modułem Operacyjnym Systemu ZISAR, świadczącym usługę automatycznej analizy ryzyka dla systemów operacyjnych obsługujących obrót towarowy zarządzany przez Służbę Celno-Skarbową funkcjonującą w ramach KAS. Do systemów tych zalicza się:

- AES – w zakresie eksportu towarów,
- AIS – w zakresie importu towarów,
- EMCS PL 2 – w zakresie przemieszczania towarów,
- NCTS2 – w zakresie tranzytu towarów,
- SENT – w zakresie monitorowania towarów.

Od roku 2016 w ramach procesu automatycznej analizy ryzyka funkcjonowało łącznie 493 algorytmów profili ryzyka (zastrzeżeń) w obszarach ryzyka związanych z towarami objętymi podatkiem akcyzowym.

Natomiast w ramach obszaru ryzyka związanego z nieprawidłowościami mogącymi występować w obszarze podatku akcyzowego należnego od nabyć wewnątrzspółnotowych samochodów osobowych podejmowane działania analityczne opierają się głównie o system ZEFIR2. Jest on bowiem jedynym źródłem informacji finansowych związanych z naliczonymi i pobranymi kwotami podatku akcyzowego deklarowanymi w deklaracjach AKC-U. Wynikiem tych działań było zidentyfikowanie obszarów, w których mogą powstawać nieprawidłowości oraz propozycje działań je ograniczających. Jednocześnie należy zauważyć, iż wpływy z należnego w tym obszarze podatku akcyzowego w latach 2016–2018 systematycznie wzrastały.

Przekazując powyższe informacje i wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że rozwieją one wątpliwości, wyrażone w oświadczeniu Pana Senatora, odnośnie do zagadnień związanych z realizacją dochodów budżetowych z tytułu podatku akcyzowego, jak również działań Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie poboru i kontroli akcyzy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji
Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, nawiązując do stanowiska Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego nr 03/2019 z dnia 27.03.2019 r., wnoszę o zmiany w metodologii obliczania stawek na zadania zlecone.

Aktualny system ustalania kwot dotacji celowych na zadania zlecone z zakresu spraw obywatelskich w oparciu o przekazywane przez gminy wojewodom dane statystyczne nie spełnia podstawowej zasady adekwatności wynikającej z przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz ustawy o finansach publicznych. Przekazywane kwoty dotacji celowych nie pozwalają na pokrycie wszystkich kosztów związanych z realizacją zadań zleconych, co zmusza gminy do przekazywania środków własnych. Samorządy wykazują potrzebę zmiany tego systemu, jednak nieskutecznie. W chwili obecnej system ustalania dotacji celowej jest dysfunkcyjny i wymaga reformy. Zasadne w tym wypadku jest podjęcie działań mających na celu opracowanie nowego systemu ustalania kwot dotacji celowych, spełniających zasadę adekwatności.

W związku z powyższym jestem przekonany, że działania mające na celu zmianę metodologii obliczania stawek na zadania zlecone są ważne i uzasadnione.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 6.06.2019 r.

Pan
Marian Banaś
Minister Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

stosownie do art. 7 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2018 r. poz. 762, z późn. zm.) w załączeniu przekazuję – zgodnie z właściwością – oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana w sprawie metodologii obliczania stawek na zadania zlecone.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 14.06.2019 r.

Pani Elżbieta Witek
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Szanowna Pani Minister,

w związku z pismem z dnia 6 czerwca 2019 r. nr BMP-0724-1-3/2019/PS, przy którym przekazano oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana w sprawie metodologii obliczania stawek za zadania zlecone z zakresu spraw obywatelskich, uprzejmie informuję, że zwracam przedmiotowe oświadczenie z prośbą o załatwienie zgodnie z właściwością.

Zgodnie bowiem z art. 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej minister kierujący działem administracji rządowej jest właściwy w sprawach z zakresu administracji rządowej określonych w ustawie, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych w odrębnych przepisach do kompetencji innego organu. W świetle natomiast art. 29 tej ustawy dział sprawy wewnętrzne obejmuje m.in. sprawy obywatelstwa, rejestracji stanu cywilnego oraz ewidencji ludności, dowodów osobistych i paszportów.

Ponadto, zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego, minister właściwy do spraw wewnętrznych sprawuje nadzór nad działalnością wojewody w zakresie rejestracji stanu cywilnego.

Jednocześnie, na podstawie art. 146 ww. ustawy, minister właściwy do spraw wewnętrznych wraz z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, po dwóch latach obowiązywania niniejszej ustawy, przeprowadzili analizę wpływu rozwiązań przyjętych w tej ustawie na funkcjonowanie urzędów stanu cywilnego.

W związku z powyższym dokonanie procesu weryfikacji katalogu określonych czasochłonności w odniesieniu do zadań zleconych z zakresu spraw obywatelskich należy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Jednakże biorąc pod uwagę, że przedstawiciele Ministerstwa Finansów dotychczas brali czynny udział w wypracowywaniu rozwiązań mających na celu opracowanie optymalnego sposobu finansowania tych zadań, deklaruję dalszą współpracę w tym zakresie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Tomasz Robaczyński

**Odpowiedź
MINISTERA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI**

Warszawa, 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2019 r. (sygn. BPS/043-76-2183/19) dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Roberta Dowhana, złożonego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., w sprawie metodologii obliczania stawek za zadania zlecone z zakresu spraw obywatelskich należy wskazać, że prace nad ujednoczeniem sposobu podziału dotacji przekazywanych na realizację ww. zadań zostały zainicjowane w 2014 r. przez Ministerstwo Finansów (MF) w efekcie zgłaszanych problemów w przedmiocie finansowania zadań zleconych i niedofinansowania gmin w tym zakresie (które znalazły odzwierciedlenie m.in. w formie pozwów sądowych jednostek samorządu terytorialnego przeciwko Skarbowi Państwa, np. miasto Kraków), braku jednolitości postępowania dotyczącego wysokości przekazywanych środków, jak i sposobu ich podziału. Wcześniej wojewodowie – jako dysponenti środków przekazywanych przez MF – dokonywali podziału dotacji np. według liczby mieszkańców, zgłaszanych przez jednostki samorządu terytorialnego zapotrzebowań czy też liczby wykonanych zadań.

W wyniku współpracy ówczesnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, MF i wojewodów postanowiono, że dotacja celowa na zadania zlecone z zakresu spraw obywatelskich będzie przydzielana w zależności od liczby faktycznie wykonanych zadań przez daną gminę. W tym celu opracowano katalog zadań, do których przypisano uśrednioną czasochłonność ich realizacji. Ministerstwo Finansów określiło również stawkę tzw. roboczogodziny brutto. Według wprowadzonych zasad wojewodowie określają wysokość dotacji dla poszczególnych gmin w następujący sposób:

liczba wykonanych zadań x czasochłonność x stawka roboczogodziny.

Należy wskazać, że dysponentem środków przeznaczonych na finansowanie zadań zleconych jest właściwy wojewoda, a resortem odpowiedzialnym za projekt budżetu w tym zakresie jest MF. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji czuwa natomiast nad merytorycznym opracowaniem katalogu zadań.

Wobec oczekiwań strony samorządowej wyrażanych w licznej korespondencji co do konieczności modyfikacji zasad naliczania dotacji celowej, w szczególności podwyższenia stawki roboczogodziny, już w 2016 r. podjęto prace nad weryfikacją katalogu zadań i sposobu podziału dotacji celowej na zadania zlecone z zakresu spraw obywatelskich. Niemniej z uwagi na krótki okres obowiązywania nowych zasad w sferze finansowania zadań zleconych dotyczących spraw obywatelskich, weryfikacja katalogu zadań i sposobu finansowania została zasadniczo uznana za przedwczesną. Ponowne działania w kierunku rewizji zasad podziału środków pomiędzy gminy w obszarze spraw obywatelskich miały miejsce w 2018 r., ale jako że brak jest ogólnokrajowych rozwiązań w zakresie zadań zleconych, nie były one kontynuowane.

Postulaty i problemy Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego zostały przekazane Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji przez Wojewodę Lubuskiego.

Okoliczność ta skłoniła tutejszy resort do wystąpienia do MF z propozycją wznowienia prac zmierzających do zmian w katalogu zadań i sposobie podziału dotacji celowej. Temat ten będzie zatem przedmiotem ponownej analizy.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI
z up. Sylwester Tułajew
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka
oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego*

Szanowni Panowie Ministrowie!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie stosownych działań mających na celu usprawnienie systemu wywożenia odpadów w gminach.

Rosnące ceny na rynku wywożenia odpadów przyczyniają się do sytuacji, w której samorządy muszą dotować niewydolny system lub obciążać mieszkańców wysokimi stawkami. Dzieje się tak dlatego, że wiele firm zgłasza oferty w przetargach przekraczających ustawowe limity o kilka złotych, co przyczynia się do w wypadku braku wyboru – przymuszenia gmin do dodatkowych opłat po stronie albo gminy, albo mieszkańców. Zjawisko to występuje szczególnie w wypadku małych gmin, gdzie brak jest konkurencji. Jest to prawny i finansowy pat ze względu na ustaloną górną granicę opłat, a jednocześnie na obowiązek samorządów do usuwania nieczystości. Obecna sytuacja zmusza samorządy do radykalnego obniżenia wymogów przetargowych lub do wysokich dopłat ze środków gminnych, co nie rozwiązuje sytuacji, a jedynie buduje deficyt.

W związku z powyższym jestem przekonany, że działania mające na celu usprawnienie systemu wywożenia nieczystości w gminach są ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa 06.05.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Roberta Dowhana podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. w sprawie systemu wywożenia odpadów w gminach BPS/043-76-2184-MŚ/19, informuję, co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454, z późn. zm.), stosowne uprawnienia w zakresie nadzoru ustalania stawek opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, organizacji oraz określania zakresu postępowań przetargowych na odbiór i zagospodarowanie odpadów komunalnych od mieszkańców, przysługują radom gmin jako organom właściwym.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 6r ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi stanowią dochód gmin i nie mogą być wykorzystywane na cele niezwiązane z pokrywaniem kosztów funkcjonowania systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.

Z pobranych opłat, gmina pokrywa koszty, które obejmują: odbieranie, transport, zbieranie, odzysk i unieszkodliwienie odpadów komunalnych, tworzenie i utrzymywanie punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych, obsługę administracyjną tego systemu oraz edukację ekologiczną w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami komunalnymi. W konsekwencji opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi jest w rzeczywistości wypadkową kosztów samofinansującego się systemu.

W związku z powyższym należy zauważyć, że Minister Środowiska nie posiada uprawnień zarówno do weryfikowania gminnych budżetów przeznaczanych na funkcjonowanie systemu gospodarowania odpadami komunalnymi jak i ustalania stawek opłat za gospodarowanie odpadami.

Ponadto informuję, że w obecnie procedowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw Minister Środowiska zaproponował rozwiązania mające na celu ograniczenie wzrostu cen za przetwarzanie odpadów komunalnych, m.in.:

- a) zniesienie konieczności przekazywania odpadów komunalnych do instalacji w ramach regionu co powinno podnieść konkurencyjność i wyeliminować praktyki monopolistyczne,
- b) umożliwienie stosowania przez gminy łącznie różnych kryteriów różnicujących stawki opłat,
- c) umożliwienie ustalenia niższej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami dzięki przychodom uzyskanym ze sprzedaży surowców wtórnych zebranych selektywnie (mechanizm ten ma charakter fakultatywny, ale powinien skutecznie zachęcać mieszkańców do segregowania odpadów, ponieważ pokaże wymierną korzyść takich działań),
- d) wprowadzenie zachęt dla mieszkańców do prowadzenia selektywnej zbiórki odpadów w gospodarstwach domowych,
- e) wprowadzenie możliwości zwolnienia w części z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi właścicieli nieruchomości posiadających kompostownik przydomowy.

Jednocześnie informuję, że projekt ustawy o zmianie ustaw o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw był przedmiotem szerokich konsultacji publicznych. Odbyły się m.in. spotkania uzgodnieniowe z przedstawicielami samorządów i środowisk branżowych. W najbliższym czasie projekt ustawy będzie przedmiotem obrad Rady Ministrów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTERA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTERA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 06.06.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2019 r. (sygn. BPS/043-76-2184/19), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Roberta Dowhana podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. w sprawie usprawnienia systemu wywożenia odpadów w gminach, uprzejmie informuję, że problematyka podniesiona w ww. wystąpieniu pozostaje poza zakresem działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Właściwym do przedstawienia stanowiska w przedmiotowej sprawie jest Minister Środowiska.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szafernaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Florka

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Autostrady w Polsce są teoretycznie drogami płatnymi, a opłatami są objęte motocykle, samochody osobowe i ciężarowe, autobusy oraz pojazdy nienormatywne. Sam system poboru opłat jest jednak bardzo różnicowany i skomplikowany w zależności od zarządcy autostrady. Niektóre odcinki autostrad A1, A2, A4 zostały wybudowane przez koncesjonariuszy i obowiązują tam manualny system poboru opłat, a na autostradach rządowych zarządzanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad istnieją 2 systemy poboru opłat – manualny i elektroniczny. Do myta na autostradach koncesyjnych doliczany jest VAT. Obowiązujący w Polsce system poboru opłat jest skomplikowany, niewydolny i niesprawiedliwy.

Na odcinku autostrady A2 pomiędzy Łodzią a Warszawą trwa demontaż niedokończonego punktu poboru opłat. Autostrada zostanie wyprostowana, a przejazd będzie, jak dotychczas, bezpłatny. Rezygnacja z poboru opłat między Łodzią a Warszawą, zgodnie z informacją, jaką przekazał pan minister Mikołaj Wild na posiedzeniu senackiej Komisji Infrastruktury w dniu 21 marca 2019 r., wiąże się ściśle z planowaną budową Centralnego Portu Komunikacyjnego. Port ma zostać otwarty w 2027 r. Nowe lotnisko w Berlinie, które miało zacząć funkcjonować w 2011 r., do dzisiaj nie zostało otwarte. Aktualny termin jego oddania to październik 2020 r. Wstępny proces inwestycyjny – od etapu sporządzenia map do celów projektowych, poprzez projekt i uzyskanie wszelkich pozwoleń i uzgodnień, w tym środowiskowych, a także prawa do gruntu – trwa zazwyczaj wiele lat. Dopiero po uzyskaniu decyzji co do realizacji inwestycji i wyborze wykonawcy w postępowaniu przetargowym można rozpocząć budowę, a po jej zakończeniu dokonać odbioru. Z góry można zatem przyjąć, że zakładany termin oddania do użytku Centralnego Portu Komunikacyjnego wraz z infrastrukturą towarzyszącą jest całkowicie nierealny. Biorąc powyższe pod uwagę, można łatwo obliczyć, jak wielkie straty poniesie Krajowy Fundusz Drogowy po rezygnacji przez ministerstwo z poboru opłat za przejazd odcinkiem autostrady A2 o najwyższym natężeniu ruchu w Polsce.

Z drugiej strony mamy wielkopolski, pionierski w Polsce, odcinek autostrady A2 z Konina do Wrześni, wybudowany w latach osiemdziesiątych i przebudowany pod koniec lat dziewięćdziesiątych, oraz odcinki z Wrześni do Poznania i z Poznania do Nowego Tomyśla, wybudowane w końcu lat dziewięćdziesiątych i na początku lat dwutysięcznych przez Autostradę Wielkopolską SA na podstawie umowy koncesyjnej. Dla tego odcinka Autostrada Wielkopolska nie miała gwarancji rządowych i ponosiła całkowity koszt realizacji inwestycji oraz ryzyko inwestycyjne.

Polska stała się członkiem Unii Europejskiej 1 maja 2004 r. Dopiero po tym terminie realizacja programu budowy autostrad w Polsce mogła przyspieszyć dzięki znacznemu wsparciu ze środków unijnych. Autostrada A2 przebiegająca przez Wielkopolskę jest częścią Autostrady Wolności. W znacznej mierze z tego najdroższego odcinka autostrady w Polsce korzystają Wielkopolanie. Co najgroźniejsze, ma to trwać – chodzi o te koszty – do roku 2037. Opłata na każdym z trzech 50-kilometrowych odcinków wynosi 20 zł. W niektórych krajach Europy za 60 zł można kupić winietę i jeździć na jej podstawie przez kilka miesięcy. Przez tak wysokie opłaty na tym 150-kilometrowym fragmencie autostrady znaczna część ruchu, również tego tranzytowego, ciężkiego, przeniosła się na alternatywną drogę krajową nr 92, stwarzając tym samym dodatkowe zagrożenia w ruchu drogowym.

Powyższe przykłady pokazują, jak niesprawiedliwy jest obecnie obowiązujący system poboru opłat. Za przejazd 100-kilometrowym odcinkiem autostrady z Konina do Poznania trzeba aktualnie zapłacić 40 zł w jedną stronę – i ma to trwać do 2037 r. – a za przejazd 100-kilometrowym odcinkiem autostrady z Łodzi do Warszawy nie będą pobierane żadne opłaty.

W sytuacji, gdy znana jest już docelowa sieć głównych dróg w Polsce, należy oczekiwać od ministra infrastruktury przyjęcia ostatecznego, spra-

wiedliwego i jednolitego systemu poboru opłat od wszystkich uczestników ruchu drogowego, z uwzględnieniem dróg zarządzanych przez koncesjonariuszy. Dzisiaj samochody ciężarowe o masie powyżej 3,5 t ponoszą opłaty elektronicznie poprzez system viaTOLL. Do tego służą bramownice na trasie przejazdu. Za przejazd drogami ekspresowymi i niektórymi ważnymi odcinkami dróg też płacą. W przypadku autostrad na odcinkach płatnych pobór opłat w przypadku samochodów ciężarowych i osobowych jest różny. Oprócz poboru manualnego istnieją różne systemy poboru elektronicznego, wymagające zamontowania specjalnych urządzeń w zależności od tego, czy zarządcą autostrady jest Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, czy któryś z koncesjonariuszy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami.

1. Kiedy zostanie zakończona budowa sieci głównych autostrad w Polsce i czy drogi ekspresowe pozostaną bezpłatne dla samochodów osobowych?
2. Jakie zmiany w systemie poboru opłat planuje wprowadzić ministerstwo i kiedy?
3. Co ze stawkami za przejazd autostradami?
4. Czy częste zatory w okresie letnim i przedświątecznym na punktach poboru opłat znikną, a jeżeli tak, to w jaki sposób?
5. Czy ministerstwo prowadzi rozmowy z koncesjonariuszami na temat ujednolicenia systemu poboru opłat, a jeżeli tak, to jakie są efekty tych rozmów?
6. Czy minister infrastruktury rozważa możliwość wprowadzenia opłat winietowych za przejazd głównymi drogami w Polsce?
7. Czy minister infrastruktury ma opracowany plan uporządkowania systemu poboru opłat i wprowadzenia sprawiedliwej ich wysokości?

Piotr Florek

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Florę podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia br., poniżej przedstawiam odpowiedzi na postawione zapytania.

Ad 1. Kiedy zostanie zakończona budowa sieci głównych autostrad w Polsce i czy drogi ekspresowe pozostaną bezpłatne dla samochodów osobowych?

Realizacja pełnej sieci autostrad w Polsce obejmuje budowę autostrad A1, A2, A4, A6, A8 oraz A18. W chwili obecnej w eksploatacji jest cała autostrada A4, A6 oraz A8. W realizacji (po podpisaniu umowy z wykonawcą) są kolejne odcinki autostrady A1, z wyjątkiem odcinka F od węzła Rząsawa do węzła Blachownia, dla którego

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) wypowiedziała umowę z wykonawcą z przyczyn leżących po jego stronie oraz A2 od Warszawy do Mińska Mazowieckiego. Realizacja ww. odcinków A1 powinna zakończyć się do 2023 r., natomiast A2 w 2020 r. Również w trakcie przygotowania do budowy są kolejne odcinki A2 od Mińska Mazowieckiego przez Siedlce do Białej Podlaskiej – zakończenie budowy tych odcinków zakładane jest na rok 2024. Ostatnim odcinkiem, jaki zostanie wybudowany w ramach już zapewnionych środków finansowych na nowe inwestycje jest druga jezdnia przyszłej A18. Budowa tej inwestycji zostanie zakończona w 2023 r. Zatem prawie cała sieć autostrad w Polsce (z wyjątkiem odcinka A2 od Białej Podlaskiej do granicy państwa) zostanie zakończona do 2024 r.

W odniesieniu do drugiej części pytania – nie planuje się wprowadzenia opłat od pojazdów lekkich na drogach ekspresowych.

Ad 2. Jakie zmiany w systemie poboru opłat planuje wprowadzić ministerstwo i kiedy?

Rozpocząć należy od wyjaśnienia, że zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2068) to Główny Inspektor Transportu Drogowego jest obecnie organem odpowiedzialnym za funkcjonowanie (tj. bieżące utrzymanie, eksploatację i rozwój) Krajowego Systemu Poboru Opłat (KSPO) umożliwiającego pobór ww. opłat, jak również upoważnionym do kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, a także nakładania i pobierania kar pieniężnych za naruszenie obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej.

Kwestia usprawnienia poboru opłat drogowych jest jednak jednym z kluczowych celów Ministra Infrastruktury. Mając świadomość, iż aktualnie obowiązujący KSPO nie przystaje do wyzwań m.in. związanych z tworzeniem się zatorów drogowych, Minister Infrastruktury podjął działania w celu zastąpienia go nowym systemem – w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego (GITD) obecnie trwają prace koncepcyjne dotyczące jego najistotniejszych założeń technologicznych i funkcjonalnych. Priorytetem jest zastosowanie rozwiązań prostych w obsłudze i przyjaznych użytkownikom oraz przewoźnikom, jak również minimalizacja kosztów ponoszonych przez użytkowników dróg. Zastosowane rozwiązania umożliwią bardziej płynne podróżowanie i transport towarów, a docelowo rezygnację z bramek ręcznego poboru opłat. Ponadto tzw. Nowy Krajowy System Poboru Opłat będzie charakteryzować się bezpieczną architekturą IT oraz optymalnym modelem organizacyjno-biznesowym, umożliwiać realizację obowiązków wynikających ze zmieniającego się środowiska prawnego Unii Europejskiej oraz integrację z innymi systemami teleinformatycznymi państwa.

Nowy KSPO w założeniu ma stać się narzędziem umożliwiającym osiągnięcie interoperacyjności krajowej (tj. faktycznie ujednoczonych zasad poboru opłaty w sposób elektroniczny na wszystkich drogach płatnych).

Do czasu uruchomienia nowego systemu (III/IV kwartał 2020 roku) nie są planowane istotne zmiany w funkcjonowaniu obecnego.

Ad 3. Co ze stawkami za przejazd autostradami?

W przypadku dwóch odcinków autostrad koncesyjnych, tj. autostrady A2 Świecko – Nowy Tomyśl (koncesjonariusz – Autostrada Wielkopolska II SA) oraz autostrady A1 Gdańsk – Toruń (koncesjonariusz – Gdańsk Transport Company SA) wysokość stawek opłat nie zmieniła się od momentu rozpoczęcia poboru opłat. Wysokość stawek na tych odcinkach ustala strona publiczna, ale konsekwencją przyjęcia takiego modelu jest wynagradzanie koncesjonariuszy w systemie, tzw. „opłaty za dostępność”.

W przypadku dwóch pozostałych odcinków autostrad koncesyjnych, tj. autostrady A2 Nowy Tomyśl – Konin (koncesjonariusz – Autostrada Wielkopolska SA) oraz autostrady A4 Kraków – Katowice (Stalexport Autostrada Małopolska SA) wysokość stawek opłat ustala koncesjonariusz. Wysokość stawek nie może jednak przekroczyć stawki maksymalnej przewidzianej w umowach koncesyjnych.

W modelu, w którym wysokość stawek ustalana jest przez koncesjonariuszy opłaty za przejazd stanowią ich przychód i podstawowe źródło służące obsłudze zadłużenia zaciągniętego przez spółkę na realizację inwestycji oraz finansowaniu jej bieżącego utrzymania. Ponadto ryzyko popytu (ruchu) na tych odcinkach ponosi wyłącznie partner prywatny. Rodzi to konsekwencje w zakresie polityki taryfowej, tj. daje

koncesjonariuszowi prawo kształtowania wysokości opłat za przejazd w granicach określonych prawem oraz umową koncesyjną.

Natomiast stawki opłat na odcinkach autostrad zarządzanych przez GDDKiA wynikają wprost z:

1. *rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 14 czerwca 2011 r. w sprawie stawek opłat za przejazd autostradą* (Dz.U. 2011 nr 124 poz. 706):
 - stawka opłaty za przejazd 1 km autostrady dla pojazdów kategorii 1 (motocykle) wynosi 0,05 zł,
 - stawka opłaty za przejazd 1 km autostrady dla pojazdów kategorii 2 (pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony) wynosi 0,10 zł;
2. *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 rok w sprawie wykazu dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej* (Dz.U. z 2018 poz. 890, 2071) – w przypadku pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony:

Kategoria pojazdu	Stawka opłaty elektronicznej za przejazd 1 km drogi krajowej (w zł)			
	Klasy pojazdów w EURO w zależności od limitów emisji spalin			
	max EURO 2	EURO 3	EURO 4	min. EURO 5
1	2	3	4	5
Pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i poniżej 12 t	0,40	0,35	0,28	0,20
Pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej co najmniej 12 t	0,53	0,46	0,37	0,27
Autobusy niezależnie od dopuszczalnej masy całkowitej	0,40	0,35	0,28	0,20

Ad 4. Czy częste zatory w okresie letnim i przedświątecznym na punktach poboru opłat znikną, a jeżeli tak, to w jaki sposób?

W pierwszej kolejności wskazać należy, że całkowite wyeliminowanie zatorów na punktach poboru opłat nie jest możliwe, albowiem na niektórych placach poboru korki mają charakter incydentalny występujący tylko kilka razy do roku. Z doświadczenia z lat ubiegłych wynika, że problem zatorów mający charakter długotrwały występuje przede wszystkim na odcinku koncesyjnym Gdańsk – Toruń autostrady A1 w okresie wakacyjnym.

Identyfikując ten problem oraz mając na uwadze potrzebę jego rozwiązania, na podstawie Umowy o Budowę i Eksploatację Autostrady A1 z dnia 30 września 2008 r., zmienionej i ujednoliconej Umową z dnia 12 grudnia 2008 r., Gdańsk Transport Company SA – koncesjonariusz Autostrady A1 wraz z Ministrem Infrastruktury uzgodnili wprowadzenie nowej formy płatności AmberGo za przejazd autostradą A1 stosowanej przy przejeździe przez pasy wjazdowe i wyjazdowe w trybie „zwolnij i przejeźdź” z wykorzystaniem technologii automatycznego rozpoznawania tablic rejestracyjnych pojazdów. Nowa, automatyczna metoda płatności odbywa się bez biletów i bez dokonywania płatności metodą tradycyjną na bramkach autostradowych. Aplikacja nie musi być włączona w trakcie poruszania się po ww. odcinku autostrady, wystarczy jej prawidłowe zainstalowanie.

Stosowny Aneks do Umowy wprowadzający ww. rozwiązanie został podpisany w dniu 3 lipca 2018 r.

Pilotaż rozpoczął się w dniu 4 lipca 2018 r. W okresie pilotażowym nowa usługa dostępna jest dla kierowców pojazdów osobowych do 3,5 t, z polskimi numerami

rejestracyjnymi, podróżujących najdłuższym odcinkiem autostrady Rusocin – Nowa Wieś w obu kierunkach.

Obecnie po stronie koncesjonariusza trwają prace nad wprowadzeniem pełnej funkcjonalności systemu tak, aby od 1 lipca 2019 r. było możliwe skorzystanie z AmberGo przez wszystkich użytkowników na wszystkich pasach PPO oraz SPO na koncesyjnym odcinku A1.

Połączenie ww. metody płatności wraz z procedurą odstępowania od poboru opłat w okresie wakacyjnym w przypadku wystąpienia zatorów pozwala znacznie usprawnić przejazd autostradą, jednak nie gwarantuje całkowitej likwidacji utrudnień związanych z dużym ruchem wakacyjnym.

Po uruchomieniu AmberGo w pełnym wymiarze zostanie podjęta decyzja o ewentualnym skorzystaniu z tej formy płatności na innych odcinkach autostrad w uzgodnieniu z Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad, oraz koncesjonariuszami odcinków autostrad A2 i A4.

Warto również zauważyć, że obecnie istnieją rozwiązania, które mogą stanowić ułatwienia dla kierowców podróżujących autostradami płatnymi zarządzanymi przez GDDKiA. Od 1 czerwca 2012 r. pojazdy lekkie mogą dobrowolnie przystąpić do Elektronicznego Systemu Poboru Opłat. Zamiast dokonywania płatności w sposób manualny na placach poboru opłat, po wyposażeniu pojazdu w jednostkę pokładową, zwaną viaAUTO, i zapewnieniu odpowiednich środków na potencjalne opłaty, kierowca ma możliwość uiszczania należnej opłaty za przejazd autostradami w sposób automatyczny. Użytkownicy mają zatem wybór i mogą zrezygnować z płatności manualnej – do tej pory jednak jedynie ok. 100 tys. osób zdecydowało się na takie rozwiązanie.

Ad 5. Czy ministerstwo prowadzi rozmowy z koncesjonariuszami na temat ujednoczenia systemu poboru opłat, a jeżeli tak, to jakie są efekty tych rozmów?

W celu urzeczywistnienia założenia osiągnięcia interoperacyjności krajowej na bieżąco organizowane są spotkania z koncesjonariuszami w tym obszarze, dotyczące m.in. poprawy przepustowości Punktów Poboru Opłat (bramek). Wszelkie wiążące rozstrzygnięcia w powyższym zakresie – mając na uwadze, że nie mogą doprowadzić do obciążenia Skarbu Państwa wydatkami wynikającymi z roszczeń odszkodowawczych koncesjonariuszy – wymagają wcześniejszego wypracowania porozumienia z tymi podmiotami. Obecnie nie jest możliwe jednoznaczne określenie faktycznych efektów działań w tej materii – proces jest złożony i długotrwały.

Warto jednak podkreślić, że powyższe rozmowy i negocjacje odbywają się równoległe z pracami dotyczącymi Nowego KSPO, a prowadzone działania bezpośrednio się uzupełniają. Należy przy tym pamiętać, że w przypadku tak skomplikowanego przedsięwzięcia jakim jest zbudowanie kompleksowego ogólnokrajowego systemu poboru opłat we względnie krótkim okresie wprowadzanie jakichkolwiek zmian w systemie nie jest wskazane. Z tego powodu w chwili obecnej podejmowane działania opierają się w szczególności na opracowaniu rozwiązań pozwalających zwiększyć komfort dla użytkowników w dłuższej perspektywie (np. ww. AmberGo) i zminimalizowaniu uciążliwości okresu przejściowego.

Ad 6. Czy minister infrastruktury rozważa możliwość wprowadzenia opłat winietowych za przejazd głównymi drogami w Polsce?

Nie planuje się powrotu do opłat zryczałtowanych (funkcjonowały w Polsce do 30 czerwca 2011 r.), szczególnie że aktualnie opłaty w Polsce naliczane są na podstawie długości odcinka płatnego, po którym przejechał dany pojazd. Jest to rozwiązanie zapewniające – biorąc pod uwagę wdrożenie odpowiednich zautomatyzowanych procesów, obejmujących także kontrolę kompletności i dokładności zbieranych danych – największą możliwą szczelność systemu, która w przypadku systemu winietowego jest zauważalnie mniejsza. Jednocześnie winiety nie uwzględniają częstotliwości korzystania z dróg płatnych, takie rozwiązanie jest postrzegane jako niesprawiedliwe dla użytkowników, którzy rzadko korzystają z dróg płatnych i przejeżdżają jedynie krótkie odcinki. Rozwiązanie nie jest też zgodne z unijną zasadą „użytkownik płaci”. Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że w Polsce wszyscy użytkownicy dróg

są traktowani w sposób równy, a kryteria, od których zależy obowiązek zapłaty za korzystanie z dróg płatnych oraz wysokość opłaty, wynikają z przesłanek obiektywnych.

Ad 7. Czy minister infrastruktury ma opracowany plan uporządkowania systemu poboru opłat i wprowadzenia sprawiedliwej ich wysokości?

Informacje dotyczące przedmiotowego pytania zostały zawarte w odpowiedziach na poprzednie pytania – m.in. poprzez odniesienie do Nowego KSPO oraz kwestii interoperacyjności krajowej.

W tym miejscu warto jednak wskazać, że średnie stawki opłat obowiązujące w Polsce dla samochodów ciężarowych na dzień dzisiejszy są jednymi z najniższych w Europie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezydenta Ciechanowa Krzysztofa Kosińskiego

W związku z wypowiedziami prezydentów Łodzi, Warszawy, Wrocławia, Ciechanowa, Poznania w sprawie wypłaty wynagrodzenia dla nauczycieli, którzy uczestniczą w strajku, zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy zamierzają Państwo polecić wypłatę wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku?
2. W jakiej kwocie?
3. Na jakiej podstawie prawnej?

Z poważaniem
Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Ciechanów, 29 kwietnia 2019 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W nawiązaniu do wystąpienia Jana Marii Jackowskiego z dnia 16 kwietnia 2019 roku nr pisma BPS/043-76-2186/19 wyjaśniam, co następuje.

W uprawnienia dyrektora szkoły jako osoby dokonującej czynności z zakresu prawa pracy (w tym wynagrodzeń) nie ma prawa wkraczać ani organ prowadzący (prezydent miasta), ani organ nadzoru pedagogicznego. Uprawnienia organu prowadzącego określone są przepisami ustawy prawo oświatowe, w których nie ma upoważnienia do zastępowania dyrektora. Teza ta znajduje potwierdzenie w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12.5.2000 r. sygn. II SA 143/00, w którym stwierdzono: „organ gminy – zarząd nie może wkraczać w stosunki pomiędzy pracodawcą a pracownikiem danej jednostki”.

Mając powyższe na względzie, pytania zawarte w oświadczeniu senatora Jana Marii Jackowskiego na 76. posiedzeniu Senatu RP z 12 kwietnia 2019 roku są całkowicie niezrozumiałe, a co za tym idzie pozostawiam je bez odpowiedzi, sugerując bardziej wnikliwie zapoznanie się z obowiązującymi przepisami uchwalanymi przez ustawodawcę.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kosiński

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego*skierowane do prezydent Łodzi Hanny Zdanowskiej*

W związku z wypowiedziami prezydentów Łodzi, Warszawy, Wrocławia, Ciechanowa, Poznania w sprawie wypłaty wynagrodzenia dla nauczycieli, którzy uczestniczą w strajku, zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy zamierzają Państwo polecić wypłatę wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku?
2. W jakiej kwocie?
3. Na jakiej podstawie prawnej?

Z poważaniem
Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Łódź, 6 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 76. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 r. skierowane do Prezydenta Miasta Łodzi Pani Hanny Zdanowskiej uprzejmie informuję, że nie zamierzam wydawać dyrektorom szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez Miasto Łódź polecenia wypłaty wynagrodzenia za czas strajku nauczycielom uczestniczącym w proteście.

Zgodnie bowiem z art. 68 ust.1, pkt 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r., poz. 996 z późn. zm.) dyrektor szkoły lub placówki „dysponuje środkami określonymi w planie finansowym szkoły lub placówki zaopiniowanym przez radę szkoły lub placówki i ponosi odpowiedzialność za ich prawidłowe wykorzystanie...”. Zatem jakakolwiek ingerencja w ustawowe kompetencje dyrektorów szkół jest nieuprawniona.

Tomasz Trela

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego*skierowane do prezydenta Warszawy Rafała Trzaskowskiego*

W związku z wypowiedziami prezydentów Łodzi, Warszawy, Wrocławia, Ciechanowa, Poznania w sprawie wypłaty wynagrodzenia dla nauczycieli, którzy uczestniczą w strajku, zwracam się z następującymi pytaniami:

- 1. Czy zamierzają Państwo polecić wypłatę wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku?*
- 2. W jakiej kwocie?*
- 3. Na jakiej podstawie prawnej?*

Z poważaniem

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak BPS/043-76-2188/19 z 16 kwietnia 2019 r. oraz w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. uprzejmie wyjaśniam, że Miasto st. Warszawa ma pełną świadomość, iż wynagrodzenie za okres strajku nie należy się pracownikom i Miasto nie zamierza za czas strajku płacić. Niezaprzeczalnym uprawnieniem Miasta jest jednak pozostawienie w budżecie placówek oświatowych kwot, które uchwałą Rady m.st. Warszawy zostały przeznaczone na płace. Należy zaznaczyć, że subwencja oświatowa z budżetu państwa nie starcza nawet na pensje pracowników oświaty, do których dopłacać musimy rocznie ponad 800 mln złotych. Tym samym Miasto dysponuje swoimi środkami, do czego ma bezwzględne prawo. Biorąc pod uwagę trudną sytuację nauczycieli i niski poziom płac, nieodpowiadający randze społecznej zawodu, niewłaściwym lub wręcz niemoralnym byłoby zabranie szkołom środków, które w budżecie miasta zostały zaplanowane na wynagrodzenia pracowników. To Rada m.st. Warszawy decyduje o wysokości wydatków budżetowych oraz zasadach przyznawania dodatków motywacyjnych i kompetencji tych nie może sobie uzurpować rząd lub inne instytucje działające w jego imieniu. Propozycja Prezydenta m.st. Warszawy zakłada, że jeżeli w planie wydatków szkoły powstaną oszczędności, to będą one mogły zostać przeznaczone na dodatki motywacyjne dla nauczycieli w okresie od 1 czerwca do 31 sierpnia 2019 r., tj. do końca roku szkolnego 2018/2019. Projekt zmian w regulaminie wynagradzania nauczycieli uzyskał już pozytywne opinie związków zawodowych.

Z poważaniem

PREZYDENT MIASTA
STOLECZNEGO WARSZAWY
Rafał Trzaskowski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezydenta Poznania Jacka Jaśkowiaka

W związku z wypowiedziami prezydentów Łodzi, Warszawy, Wrocławia, Ciechanowa, Poznania w sprawie wypłaty wynagrodzenia dla nauczycieli, którzy uczestniczą w strajku, zwracam się z następującymi pytaniami:

- 1. Czy zamierzają Państwo polecić wypłatę wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku?*
- 2. W jakiej kwocie?*
- 3. Na jakiej podstawie prawnej?*

*Z poważaniem
Jan Maria Jackowski*

Odpowiedź

Poznań, 30.04.2019 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Wiejska 6/8
00-902 Warszawa

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2019 r. (sygn. akt BPS/043-76-2189j 19), przekazane mi przez Prezydenta Miasta Poznania, dotyczące oświadczenia senatora Jana Marii Jackowskiego w sprawie wypłaty wynagrodzeń dla nauczycieli uczestniczących w proteście, informuję, iż Prezydent Miasta Poznania nie może wypłacać wynagrodzenia nauczycielom za czas strajku.

Z wyrazami szacunku

z up. PREZYDENTA MIASTA
Mariusz Wiśniewski
Z-ca Prezydenta Miasta Poznania

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezydenta Wrocławia Jacka Sutryka

W związku z wypowiedziami prezydentów Łodzi, Warszawy, Wrocławia, Ciechanowa, Poznania w sprawie wypłaty wynagrodzenia dla nauczycieli, którzy uczestniczą w strajku, zwracam się z następującymi pytaniami:

- 1. Czy zamierzają Państwo polecić wypłatę wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku?*
- 2. W jakiej kwocie?*
- 3. Na jakiej podstawie prawnej?*

*Z poważaniem
Jan Maria Jackowski*

**Odpowiedź
WICEPREZYDENTA WROCŁAWIA**

Wrocław, 26.04.2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pytania Pana senatora Jana Marii Jackowskiego z dnia 12 kwietnia 2019 roku, dotyczące wypłaty wynagrodzenia nauczycielom uczestniczącym w proteście za czas strajku uprzejmie informuję, że ani nauczycielom, ani strajkującym pracownikom niepedagogicznym w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez Miasto Wrocław nie będzie wypłacone wynagrodzenie za okres strajku, bowiem zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa wynagrodzenie zasadnicze wraz z dodatkami do wynagrodzenia przysługuje tylko za pracę wykonaną, zgodnie z art. 80 ustawy z 26.06.1974 r. – Kodeks pracy. Za czas nieprzepracowany w związku z udziałem w strajku pracownicy nie zachowują prawa do wynagrodzenia, co wprost wynika z art. 23 ust. 2 ustawy z 23.05.1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.

Z wyrazami szacunku

WICEPREZYDENT WROCŁAWIA
Renata Granowska

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zwróciła się pani A.K., zamieszkała (...), gmina (...), z prośbą o wyjaśnienie wątpliwości w sprawie finansowania rehabilitacji jej małoletniej, niepełnosprawnej w stopniu znacznym córki M.

Pani A.K. poinformowała mnie, że M. uczęszcza do ogólnodostępnego Samorządowego Przedszkola w (...) z siedzibą w (...). Według posiadanych przez nią zaświadczenia z poradni neurologicznej M. powinna mieć zapewnione przez gminę zajęcia dodatkowe w każdym tygodniu w postaci zajęć: logopedycznych – 2 godziny, rehabilitacyjnych – 4 godziny, pedagogicznych – 2 godziny i psychologicznych – 2 godziny. Gmina (...) w piśmie z dnia 23 stycznia 2019 r. potwierdziła, że Samorządowe Przedszkole w (...) nie jest placówką specjalistyczną, wobec czego nie jest w stanie zrealizować wszystkich zaleceń dotyczących pomocy udzielanej dziecku wydawanych przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne.

Wysokie koszty zapewnienia M. prywatnej rehabilitacji powodują, że pani A.K. chciałaby uzyskać informację, czy możliwe jest przekierowanie subwencji oświatowej na wskazany przez rodzica cel. Zapytanie to wynika z faktu, że gmina otrzymuje podwyższoną subwencję oświatową na niepełnosprawne dziecko, a nie jest w stanie zapewnić koniecznych zajęć rehabilitacyjno-terapeutycznych. We wspomnianym piśmie ze stycznia br. gmina (...) informuje, że wydatki Samorządowego Przedszkola w (...) z tytułu uczęszczania dziecka z niepełnosprawnością zostały poniesione na: wynagrodzenia, koszty eksploatacji budynku, mediów, zakup materiałów biurowych, środków czystości i pomocy dydaktycznych.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: czy w przypadku pani K. gmina z otrzymanej subwencji oświatowej może dofinansować terapię rehabilitacyjną w instytucie, w którym leczy się M.? Połowa rehabilitacji (jeden tydzień), na którą pani A.K. chciałaby skierować M., kosztuje ok. 5 tysięcy zł, cena regularnej wizyty terapeutyczno-rehabilitacyjnej to 550 zł. Kwoty te znacznie przekraczają możliwości finansowe wnioskodawczyni. Dodatkowo w bliskiej odległości od miejsca zamieszkania pani A.K. nie ma placówki kształcącej dzieci z niepełnosprawnością w stopniu znacznym.

Z poważaniem
Stanisław Karczewski

**Odpowiedź
Ministra Edukacji Narodowej**

Warszawa, 14 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Stanisława Karczewskiego złożone 12 kwietnia 2019 r. na 76. posiedzeniu Senatu, w sprawie

finansowania rehabilitacji małoletniej, niepełnosprawnej w stopniu znacznym dziewczynki.

Szanowny Panie Senatorze,

zgodnie z przepisami art. 127 ust. 1, 3-4 ustawy z 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe¹ kształceniem specjalnym obejmuje się dzieci i młodzież niepełnosprawne, niedostosowane społecznie i zagrożone niedostosowaniem społecznym, wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. W zależności od rodzaju niepełnosprawności, w tym stopnia niepełnosprawności intelektualnej, organizuje się kształcenie i wychowanie, które stosownie do potrzeb umożliwia naukę w dostępnym dla nich zakresie, usprawnianie zaburzonych funkcji, rewalidację i resocjalizację oraz zapewnia specjalistyczną pomoc i opiekę.

Szczegółowe uregulowania dotyczące organizacji kształcenia specjalnego zostały zawarte w przepisach rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. *w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym*², zgodnie z którymi przedszkole ma obowiązek zapewnić dziecku posiadającemu orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez zespół orzekający publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej:

- 1) realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego;
- 2) odpowiednie, ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dzieci, warunki do nauki, sprzęt specjalistyczny i środki dydaktyczne;
- 3) zajęcia specjalistyczne, o których mowa w przepisach w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach³;
- 4) inne zajęcia odpowiednie ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dzieci, w szczególności zajęcia rewalidacyjne, resocjalizacyjne i socjoterapeutyczne;
- 5) przygotowanie do samodzielności w życiu dorosłym.

Katalog rodzajów zajęć realizowanych z dzieckiem posiadającym orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego nie jest zamknięty, bowiem ich rodzaj jest uzależniony od indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz posiadanych możliwości psychofizycznych dziecka. Rodzaj i forma oraz wymiar tych zajęć powinny być określone w indywidualnym programie edukacyjno-terapeutycznym, opracowywanym we współpracy z rodzicami.

W programie powinny się znaleźć takie formy stymulacji, terapii i usprawniania, które dla dziecka są niezbędne z uwagi na jego indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne.

O sposobie zabezpieczenia potrzeb dzieci decyduje dyrektor przedszkola, który odpowiada za właściwą organizację kształcenia specjalnego, w tym realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, a także podejmuje decyzje m.in. dotyczące zatrudnienia nauczycieli i specjalistów, posiadających odpowiednie kwalifikacje, adekwatnie do rozpoznanych potrzeb dzieci w tym zakresie⁴. Opiekę nad dziećmi oraz obowiązki nauczyciela w przedszkolu powinno się powierzać osobom zatrudnianym, a więc pozostającym w stosunku pracy.

Powierzanie tych zadań podmiotowi zewnętrznemu budzi duże zastrzeżenia, gdyż w myśl art. 22 §1 i §12 ustawy Kodeks pracy⁵, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 996, z późn. zm.

² Dz. U. z 2017 r. poz. 1578.

³ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. *w sprawie zasad organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1591 z późn. zm.).

⁴ Art. 68 ust. 5 ustawy – Prawo oświatowe.

⁵ Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2018, poz. 917, z późn. zm.).

pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W związku z powyższym, przydzielenie realizacji zajęć terapeutycznych podmiotowi, z którym przedszkole zawarłoby porozumienie, jest obarczone dużym ryzykiem w związku z brakiem podstaw prawnych do nadzoru osoby i zajęć ze strony dyrektora, jako organu sprawującego nadzór pedagogiczny. Zatem, zaangażowanie zewnętrznego podmiotu do realizacji zajęć jest niezgodne z przepisami prawa oświatowego.

Jednocześnie, zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku⁶ dochodami jednostek samorządu terytorialnego (gmin) są ich dochody własne oraz subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa.

Ustawa o dochodach jednostek samorządu terytorialnego z dnia 13 listopada 2013 r.⁷ jako jedno ze źródeł dochodów własnych samorządów wskazuje na subwencję ogólną, która składa się m.in. z części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez gminy, powiaty, województwa. O przeznaczeniu środków otrzymanych z tego tytułu decyduje organ stanowiący samorząd zgodnie z art. 7 ust. 3 cyt. ustawy.

Od przedstawionej powyżej reguły wyznaczającej cechy subwencji ustawodawca wprowadził odstępstwo w odniesieniu do części oświatowej subwencji ogólnej dzielonej na podstawie kryteriów opisujących zadania wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy dla dzieci i młodzieży.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych⁸ w roku budżetowym na realizację zadań związanych z organizacją kształcenia specjalnego, o którym mowa w art. 127 ust. 1 ustawy – Prawo oświatowe oraz na organizację zajęć rewalidacyjno-wychowawczych, o których mowa w art. 36 ust. 17 ustawy – Prawo oświatowe, jednostka samorządu terytorialnego przeznacza środki w wysokości nie mniejszej niż kwota przewidziana w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego na uczniów, wychowanków i uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych w przedszkolach, szkołach i placówkach, prowadzonych przez tę jednostkę samorządu terytorialnego, w zakresie tych zadań.

Wysokość środków, o których mowa powyżej, wyliczana jest na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego⁹.

Oznacza to, że samorząd nie może przekazać środków na inne cele z subwencji oświatowej niż finansowanie przedszkoli lub szkół, w których kształcą się dzieci z niepełnosprawnością, posiadające orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez publiczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

⁶ Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.

⁷ Dz. U. z 2018 r. poz. 1530

⁸ Dz. U. z 2017 poz. 2203, z późn. zm.

⁹ W 2019 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2019 (Dz. U. z 2018 poz. 2446).

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleinę

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Z wielką radością przyjąłem informację o rozpoczęciu budowy drogi ekspresowej nr 6 od Sianowa do obwodnicy Trójmiasta (tzw. trasa kaszubska) oraz Obwodnicy Metropolitalnej Trójmiasta. O tej decyzji poinformował Pan na spotkaniu w Słupsku. My mieszkańcy Pomorza czekaliśmy na to prawie 4 lata, od czasu wstrzymania przetargów na budowę tej drogi w 2015 r.

Proszę o informację o harmonogramie prac na tej budowie oraz sposobach jej finansowania.

Z poważaniem
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Kazimierza Kleinę podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., przekazuję poniżej odpowiedź na pytanie dotyczące harmonogramu prac oraz sposobu finansowania drogi ekspresowej nr 6 od Sianowa do obwodnicy Trójmiasta (tzw. trasy kaszubskiej) oraz Obwodnicy Metropolii Trójmiejskiej.

1. W dniu 5 czerwca 2018 roku Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów („KERM”) podjął decyzję o skierowaniu do realizacji czterech odcinków dróg ekspresowych:

- S6 Obwodnicy Metropolii Trójmiejskiej,
- S6 Koszalin – DK6 (Bożepole Wielkie),
- S10 Bydgoszcz – Toruń,
- S6 Zachodniej Obwodnicy Szczecina.

Formułą przewidzianą do realizacji dla ww. odcinków jest partnerstwo publiczno-prywatne („PPP”).

Warunkiem dopuszczenia do realizacji wszystkich czterech inwestycji jest uzyskanie pozytywnej opinii EUROSTAT w zakresie niezaliczania zobowiązań z tytułu ich realizacji do długu publicznego. Zgodnie z przyjętym trybem postępowania uzyskanie takiej opinii poprzedzone jest konsultacjami z Głównym Urzędem Statystycznym („GUS”). Zgodnie ze wstępną opinią GUS z dnia 6 marca 2019 r., dotyczącą dokumentów projektu odcinka drogi ekspresowej S6 – Budowa Obwodnicy Metropolii Trójmiejskiej, proponowane warunki realizacji inwestycji nie powodują konieczności automatycznego jej ujęcia w bilansie sektora instytucji rządowych i samorządowych, z wpływem na dług i deficyt tego sektora. Drugi z projektów, tj. S6 Koszalin – DK6 (Bożepole Wielkie), planowany jest do realizacji przy takim samym podziale ryzyk i obowiązków jak te zawarte w projekcie obwodnicy Metropolii Trójmiejskiej.

Kolejnym etapem prac dla ww. projektów będzie przygotowanie analizy ekonomicznej uzasadniającej realizację w formule PPP (tzw. analiza Value for Money) i uzyskanie pozytywnej decyzji KEREM o skierowaniu projektów do realizacji.

2. Jeśli chodzi o prośbę Pana Senatora o udostępnienie harmonogramów dla dwóch odcinków drogi ekspresowej S6 (S6 Koszalin – DK6 Bożepole Wielkie oraz S6 Obwodnica Metropolii Trójmiejskiej), uprzejmie informuję, iż dokumenty te powinny być zachowane w poufności i nieudostępniane osobom trzecim ze względu na fakt, iż mogą być one wykorzystane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad jako zamawiającego w procesie przygotowania i przeprowadzenia postępowania na wybór partnera prywatnego. Harmonogramy zawierają informacje służące do przeprowadzenia postępowania, w szczególności informacje pozwalające na skalkulowanie budżetu lub kwoty, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z obowiązującym prawem, w szczególności z art. 86 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1986 z późn. zm.), ogłoszenie budżetu (kwota jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia) następuje bezpośrednio przed otwarciem ofert. Ponadto, w odniesieniu do wartości szacunkowej zamówienia, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Rozwoju z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie protokołu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (Dz. U. z 2016 r., poz.1128), możliwość wypełnienia protokołu, a zatem ujawnienia tej informacji możliwa staje się dopiero po otwarciu ofert.

Reasumując, skoro ustawodawca zdecydował o niepublikowaniu informacji przed terminami określonymi w ustawie pzp, to na obecnym etapie informacje te nie powinny podlegać ujawnieniu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Z dniem 1 stycznia 2019 r. weszła w życie ustawa o pracowniczych planach kapitałowych. Ustawa ta określiła zasady gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych. Wejściu w życie tej ustawy towarzyszyło wiele zmian w przepisach. Pojawiające się komentarze budzą liczne wątpliwości u pracodawców, zatem proszę o udzielenie odpowiedzi na niniejsze pytania.

1. Czy składka pracowniczego planu kapitałowego, którą opłacać będzie pracodawca, będzie podlegać podatkowi dochodowemu od osób fizycznych?

2. Czy składka pracowniczego planu kapitałowego, którą opłacać będzie pracodawca, będzie uznana dla przedsiębiorców jako koszt uzyskania przychodów?

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

Odpowiedź

Warszawa, 25 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone podczas 76. posiedzenia Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r., w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. poz. 2215), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ad 1. Wpłaty dokonywane do pracowniczego planu kapitałowego (PPK) finansowane przez podmiot zatrudniający stanowią przychód osoby zatrudnionej – uczestnika PPK, podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Przychody te powiększają wielkość świadczeń, które od podmiotu zatrudniającego otrzymuje ta osoba zatrudniona. Zasady opodatkowania przychodów z tytułu wpłat do PPK finansowanych przez podmiot zatrudniający wynikające z ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.), są takie same jak w stosunku do innych świadczeń wypłacanych temu zatrudnionemu. Także obowiązki płatnika, którym w tym przypadku jest podmiot zatrudniający, są analogiczne jakie obowiązują w stosunku do świadczeń wypłacanych przez ten podmiot osobie zatrudnionej.

Ad 2. Stosownie do art. 22 ust. 1ba cytowanej wyżej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jak i analogicznie art. 15 ust. 1da ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036, z późn. zm.) wydatki poniesione przez podmiot zatrudniający na zapewnienie prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z przepisów ustawy o pracowniczych planach kapitałowych stanowią koszty uzyskania przychodów w miesiącu, za który są

one należne, pod warunkiem że zostaną opłacone w terminie określonym w ustawie o pracowniczych planach kapitałowych

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Piotr Nowak

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych Edyty Bielak-Jomaa

Szanowna Pani Prezes!

Bardzo proszę o precyzyjne wskazanie, jakie są obowiązki dla pracodawcy wynikające z ustawy o pracowniczych planach kapitałowych w kontekście przepisów RODO.

Wątpliwości pracodawców pojawiły się wraz z licznymi zmianami, wynikającymi z wejścia w życie 1 stycznia 2019 r. ustawy o pracowniczych planach kapitałowych (DzU poz. 2215), określającej zasady gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych.

Bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na powyższe pytanie.

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
PREZESA
URZĘDU OCHRONY
DANYCH OSOBOWYCH**

Warszawa, 19 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Andrzeja Kobiaka na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r. będące prośbą o wskazanie obowiązków pracodawcy wynikających z ustawy o pracowniczych planach kapitałowych w kontekście przepisów RODO, przedstawiam co następuje.

Ustawa z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2215, z późn. zm.), zwana dalej ustawą o ppk, nie tworzy nowych obowiązków dla pracodawców w kontekście przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.)¹, zwanego dalej również RODO. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych stosowane jest już od 25 maja 2018 r. i ze względu na swój charakter prawny stosowane jest bezpośrednio i ma bezpośredni skutek prawny.

W związku z powyższym wskazać należy, że podstawowymi, wynikającymi z RODO, obowiązkami ciążącymi na administratorze danych – pracodawcy, warunkującymi legalność ich przetwarzania, są:

¹ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018 r., s. 2.

- 1) legitymowanie się jedną spośród wskazanych w art. 6 ust. 1 lub art. 9 ust. 2 lub art. 10 przesłanek legalizujących przetwarzanie danych w zależności od kategorii przetwarzanych danych;
- 2) spełnienie obowiązku informacyjnego określonego w art. 13 RODO;
- 3) zapewnienie, aby dane osobowe były przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą (zasada zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, art. 5 ust. 1 lit. a RODO), zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami (zasada ograniczenia celu, art. 5 ust. 1 lit. b RODO), adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane (zasada minimalizacji danych, art. 5 ust. 1 lit. c RODO), prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane i sprostowane (zasada prawidłowości, art. 5 ust. 1 lit. d RODO), przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osoby, której dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów, w których dane te są przetwarzane (zasada ograniczenia przechowywania, art. 5 ust. 1 lit. e RODO), przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych (zasada integralności i poufności, art. 5 ust. 1 lit. f RODO);
- 4) przestrzeganie i wykazywanie przestrzegania zasad przetwarzania danych osobowych (zasada rozliczalności, art. 5 ust. 2 RODO);
- 5) zapewnianie osobom, których dane osobowe dotyczą ich praw wynikających z przepisów od art. 15 do 22 RODO tj. prawa dostępu do danych, prawo do sprostowania danych, prawo do usunięcia danych (prawo do bycia zapomnianym), prawo do ograniczenia przetwarzania, obowiązek powiadamiania o sprostowaniu lub usunięciu danych osobowych lub o ograniczeniu przetwarzania, prawo do przenoszenia danych, prawo do sprzeciwu, prawo do tego aby nie podlegać decyzji, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu;
- 6) uwzględnienie ochrony danych w fazie projektowania (w przypadku systemów teleinformatycznych oznacza to wbudowanie ochrony prywatności zarówno w architekturę systemu, jak i w procesy biznesowe, które system obsługuje – np. poprzez jak najszybszą pseudonimizację danych czy też umożliwienie osobie, której dane dotyczą, monitorowania przetwarzania danych) oraz domyślna ochrona danych (uwzględnienia jak najdalej posuniętych zabezpieczeń prywatności w ustawieniach początkowych każdego systemu, bez konieczności jakiegokolwiek aktywności osób, których dane dotyczą w momencie przyłączenia się do danego systemu) wynikające z art. 25 RODO;
- 7) rejestrowanie czynności przetwarzania danych osobowych wynikające z art. 30 RODO (w celu ułatwienia realizacji tego zadania Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych przygotował szablony rejestru czynności przetwarzania i rejestru kategorii czynności wraz z przykładami ich uzupełnienia oraz wyjaśnienia dotyczące sposobu realizacji tego obowiązku dostępne pod linkiem: <https://uodo.gov.pl/pl/123/214>);
- 8) zgłaszanie naruszeń ochrony danych osobowych organowi nadzorcemu i zawiadomianie osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych wynikające z art. 33 i 34 RODO (wskazówki dla administratorów i inspektorów ochrony danych wyjaśniające tę kwestię zawarte zostały w materiale przygotowanym przez Prezesa UODO dostępnym pod linkiem: <https://uodo.gov.pl/pl/134/1029>);
- 9) dokonywanie przez rozpoczęciem przetwarzania oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych zgodnie z art. 35 RODO, która powinna obejmować przede wszystkim planowane operacje i cele przetwarzania, zabezpieczenia i mechanizmy mające minimalizować ryzyko, opisywać przetwarzanie danych, ocenę jego niezbędności i proporcjonalności oraz pomóc we właściwym zarządzaniu ryzykami wynikającymi z przetwarzania danych (również i w tej kwestii Prezes UODO zamieścił na swojej stronie internetowej pomocne materiały,

które dostępne są pod linkami: <https://uodo.gov.pl/pl/123> i <https://uodo.gov.pl/pl/123/208>, a pod linkiem: <https://uodo.gov.pl/pl/138/1094> dostępny jest również wykaz operacji przetwarzania wymagających oceny skutków dla ochrony danych);

- 10) wyznaczanie inspektora ochrony danych w sytuacjach wskazanych w art. 37 ust. 1 lit. a – c RODO i zapewnienie właściwego wykonywania przez niego zadań zgodnie z art. 38 i następnym RODO.

Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych jest to akt prawa formułujący zasady dotyczące przetwarzania i ochrony danych osobowych. Przedmiotem regulacji ustawy o ppk są natomiast zasady m.in. gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych, zawierania umów o zarządzanie PPK i umów o prowadzenie PPK, finansowania i dokonywania wpłat do PPK. Czynności te wiążą się bezpośrednio z przetwarzaniem danych (np. przekazywanie danych pracowników do instytucji finansowych prowadzących PPK w celu zrealizowania obowiązku gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych), jednakże ustawa o ppk nie formułuje przy tym innych obowiązków w odniesieniu do przetwarzania i ochrony danych pracowników, niż te wskazane w RODO.

Na marginesie warto wspomnieć, że Projektodawca – w ramach oceny skutków regulacji dołączonej do projektu ustawy o ppk – nie dokonał oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych zgodnie z art. 35 RODO. Tym bardziej zatem pracodawcy w ramach przetwarzania danych osobowych swoich pracowników w celu realizacji postanowień ustawy o ppk powinni rozważyć przeprowadzenie takiej oceny przed rozpoczęciem procesu przetwarzania.

Na zakończenie pragnę wskazać, że wiele informacji na temat zasad przetwarzania danych osobowych, treść obowiązujących w tym zakresie aktów prawnych, a także wskazówki, co do ich stosowania w praktyce, znajduje się na stronie internetowej Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych www.uodo.gov.pl.

Z poważaniem

PREZES URZĘDU
OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH
Jan Nowak

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji
Osób Niepełnosprawnych Marleny Małag oraz do minister rodziny,
pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Pracownicze plany kapitałowe są programem, który automatycznie obejmie wszystkich pracowników w wieku od 18 do 54 lat, za których pracodawca odprowadza składki emerytalno-rentowe, w tym za pracowników niepełnosprawnych. Ustawa z 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych wprowadza etapy jej obowiązywania. Kolejność tworzenia PPK jest uzależniona od wielkości lub typu pracodawcy.

Pracownik będący uczestnikiem PPK, podobnie jak pracodawca, będzie mógł odprowadzać składkę podstawową i dodatkową, liczoną od wynagrodzenia brutto. Część przedsiębiorstw zatrudniających osoby niepełnosprawne będzie zobowiązana wdrożyć ten program od 1 lipca 2019 r. W związku z tym u tych właśnie przedsiębiorców powstają następujące wątpliwości.

1. Czy wpłata składki podstawowej i dodatkowej, liczona od wynagrodzenia brutto, będzie uznana za koszt pracy, o którym mowa w ustawie o rehabilitacji?

2. Czy w tym zakresie będą zmienione druki/informacje składane do PFRON, a jeśli tak, to jaki ich rodzaj będzie zmieniany?

3. Czy osoby niepełnosprawne ze względu na stopień niepełnosprawności i dodatkowe schorzenia mają dodatkowe uprawnienia związane z tą ustawą?

4. Czy pracodawcy zatrudniający osoby niepełnosprawne mają dodatkowe obowiązki oraz uprawnienia wynikające z wprowadzanej ustawy?

Bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź
MINISTRA
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 15 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone na 76. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 r., w sprawie dodatkowych obowiązków oraz uprawnień dla pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne, wynikających z ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, wyjaśniam, że zgodnie z art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), przez koszty płacy należy rozumieć wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Stosownie do art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2215), pracowniczy plan kapitałowy (PPK) jest zinstytucjonalizowanym instrumentem finansowym tworzonym w celu systematycznego gromadzenia oszczędności przez uczestnika PPK z przeznaczeniem na wypłatę po osiągnięciu przez niego 60 roku życia oraz na inne cele określone w ustawie, z tym że środki te stanowią własność pracownika. Jednocześnie, zgodnie z art. 23 ust. 2 tej ustawy uczestnik PPK może zrezygnować z dokonywania wpłat na podstawie deklaracji złożonej podmiotowi zatrudniającemu w formie pisemnej.

Należy wskazać, że charakter PPK oraz zakres praw uczestnika PPK do środków zgromadzonych w tym funduszu, jednoznacznie przesądzają o tym, że pracownicze plany kapitałowe są sposobem oszczędzania lub inwestowania środków, a nie ubezpieczeniem, tj. przekazywaniem innemu podmiotowi na własność środków, z których zainteresowany będzie mógł skorzystać w razie wystąpienia zdarzenia przyszłego niepewnego (ryzyka). Ponadto, mimo że składka na PPK powiększa odprowadzone składki na ubezpieczenia emerytalne, cel przeznaczenia środków wyłącza możliwość uznania ich za składki dotyczące emerytury. Wreszcie, biorąc pod uwagę możliwość wystąpienia z PPK oraz przewidziana wprost w art. 23 ust. 1 wspomnianej ustawy dobrowolność uczestnictwa w PPK – składki te nie mają charakteru obowiązkowego.

Oznacza to, że składki na PPK nie spełniają warunku do włączenia ich do kosztów płacy w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji (...). Jednocześnie należy pamiętać o tym, że przepis ten wdraża art. 2 pkt 31 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), który również odnosi się wyłącznie do obowiązkowych składek naliczanych od wynagrodzenia brutto (*compulsory contributions*), co ogranicza możliwość poszerzenia o pracownicze plany kapitałowe definicji z art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji (...) w prawie krajowym. Konsekwencją naruszenia rozporządzenia KE poprzez jego rozszerzającą interpretację lub wdrożenie jest bowiem zawyżenie kosztów płacy, a przez to również zawyżenie kwoty udzielonej pomocy publicznej. To z kolei może oznaczać udzielenie pomocy niezgodnej z tym rozporządzeniem, a więc niedozwolonej i podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami.

Z wyrazami szacunku

MINISTER

z up.

Krzysztof Michałkiewicz

Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU RECHABILITACJI
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 7 maja 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
nawiązując do pisma BPS/043-76-2195-PFRON/19 z dnia 16 kwietnia 2019 r. w imieniu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przedstawiam stanowisko w odpowiedzi na pytania sformułowane w oświadczeniu złożonym przez senatora Pana Andrzeja Kobiaka podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 511, ze zm.) w art. 2 pkt 4a wskazuje, że przez koszty płacy rozumie się wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Poza tym art. 2 pkt 31 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1) odnosi się wyłącznie do obowiązkowych składek naliczanych od wynagrodzenia brutto.

W świetle wyjaśnień Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych (pismo BON w załączeniu) Pracownicze Plany Kapitałowe (PPK) są sposobem oszczędzania lub inwestowania środków, a nie ubezpieczeniem, tj. przekazywaniem innemu podmiotowi na własność środków, z których zainteresowany będzie mógł skorzystać w razie wystąpienia zdarzenia przyszłego niepewnego (ryzyka). Ponadto, mimo że składka na PPK powiększa odprowadzone składki na ubezpieczenia emerytalne, cel przeznaczenia środków wyłącza możliwość uznania ich za składki dotyczące emerytury. Dodatkowo zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2215) składki na PPK nie mają charakteru obowiązkowego.

Mając na uwadze powyższe, Fundusz informuje, iż składki na PPK nie spełniają warunku do włączenia ich do kosztów płacy w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji.

Wobec powyższego wnioski i formularze składane do PFRON w związku z ubieganiem się o dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, ze względu na PPK nie ulegają zmianie.

Ustawa z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych uwzględnia przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w wprowadzonej definicji „poważnego zachorowania” (art. 2 ust. 1 pkt 23), tj.:

„23) poważne zachorowanie:

- a) całkowita niezdolność do pracy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270), ustaloną w formie orzeczenia przez lekarza orzecznika lub komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na okres co najmniej 2 lat lub
- b) umiarkowany lub znaczny stopień niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076, 1925

- i 2192), ustalony w formie orzeczenia przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności na okres co najmniej 2 lat, lub
- c) niepełnosprawność osoby, która nie ukończyła 16 lat, w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustaloną w formie orzeczenia przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, lub
- d) zdiagnozowanie u osoby dorosłej jednej z następujących jednostek chorobowych: amputacja kończyny, bakteryjne zapalenie mózgu lub opon mózgowo-rdzeniowych, wirusowe zapalenie mózgu, choroba Alzheimera, choroba Leśniowskiego-Crohna, choroba neuronu ruchowego (stwardnienie zanikowe boczne), choroba Parkinsona, dystrofia mięśniowa, gruźlica, niewydolność nerek, stwardnienie rozsiane, choroba wywołana przez ludzki wirus upośledzenia odporności (HIV), kardiomiopatia, nowotwór złośliwy, toczeń trzewny układu, udar mózgu, utrata mowy, słuchu lub wzroku, wrzodziejące zapalenie jelita grubego lub zawał serca, lub
- e) zdiagnozowanie u dziecka jednej z następujących jednostek chorobowych: poliomyelitis (choroba Heinego-Medina), zapalenie opon mózgowych, zapalenie mózgu, anemia aplastyczna, przewlekłe aktywne zapalenie wątroby, padaczka, gorączka reumatyczna, nabyta przewlekła choroba serca, porażenie (paraliż), utrata wzroku, głuchota (utrata słuchu), potransfuzyjne zakażenie wirusem HIV, schyłkowa niewydolność nerek, tężec, cukrzyca, łagodny guz mózgu, przeszczepienie narządów, zabieg rekonstrukcyjny zastawek, zabieg rekonstrukcyjny aorty lub nowotwór złośliwy;”.

Uprawnienia ze względu na stopień niepełnosprawności i dodatkowe schorzenia wynikają z art. 101 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych. Postanowienia w tym zakresie dotyczą m.in. osób niepełnosprawnych z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, którym przysługuje uprawnienie do wypłaty środków zgromadzonych na rachunku PPK w przypadku poważnego zachorowania. W takim wypadku uczestnik PPK może wnioskować o wypłatę do 25% środków zgromadzonych na rachunku PPK uczestnika PPK w przypadku poważnego zachorowania tego uczestnika PPK, jego małżonka lub dziecka tego uczestnika PPK. Wniosek o wypłatę uczestnik PPK składa wybranej instytucji finansowej. Do wniosku o wypłatę dołącza się orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 23 lit. a-c ustawy, lub zaświadczenie lekarza medycyny potwierdzające diagnozę wystąpienia poważnego zachorowania, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 23 lit. d lub e ustawy. Wypłata może być, w zależności od wniosku uczestnika PPK, dokonywana jednorazowo albo w ratach. Wypłata jednorazowa, a w przypadku wypłaty w ratach pierwsza rata, dokonywane są w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia przez uczestnika PPK wniosku o dokonanie wypłaty (o którym mowa w art. 101 ust. 2 ustawy).

Liczę, że przedstawione informacje uzna Pani za wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

PREZESA ZARZĄDU
Marlena Maląg

Załącznik

Warszawa, 20 lutego 2019 r.

Pani Joanna Malinowska-Jama
Dyrektor Departamentu Rynku Pracy
PFRON

Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych odpowiadając na pismo z dnia 14 lutego 2019 r. (DRP.WA.411.2019.MJA, L.dz. 11345) informuje, że:

Zgodnie z art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), zwanej dalej: u.r.o.n., przez koszty płacy należy rozumieć wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Stosownie do art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2215) pracowniczy plan kapitałowy (PPK) jest zinstytucjonalizowanym instrumentem finansowym tworzonym w celu systematycznego gromadzenia oszczędności przez uczestnika PPK z przeznaczeniem na wypłatę po osiągnięciu przez niego 60. roku życia oraz na inne cele określone w ustawie, z tym że środki te stanowią własność pracownika. Jednocześnie, zgodnie z art. 23 ust. 2 tej ustawy uczestnik PPK może zrezygnować z dokonywania wpłat do PPK na podstawie deklaracji złożonej podmiotowi zatrudniającemu w formie pisemnej.

Należy wskazać, że charakter PPK oraz zakres praw uczestnika PPK do środków zgromadzonych w tym funduszu, jednoznacznie przesądzają o tym, że PPK są sposobem oszczędzania lub inwestowania środków, a nie ubezpieczeniem tj. przekazywaniem innemu podmiotowi na własność środków, z których zainteresowany będzie mógł skorzystać w razie wystąpienia zdarzenia przyszłego niepewnego (ryzyka). Ponadto mimo, że składka na PPK powiększa odprowadzone składki na ubezpieczenia emerytalne, cel przeznaczenia środków wyłącza możliwość uznania ich za składki dotyczące emerytury. Wreszcie biorąc pod uwagę możliwość wystąpienia z PPK oraz przewidziana wprost w art. 23 ust. 1 wspomnianej ustawy dobrowolność uczestnictwa w PPK – składki na PPK nie mają charakteru obowiązkowego.

Oznacza to, że składki na PPK nie spełniają warunku do łączenia ich do kosztów płacy w rozumieniu art. 2 pkt 4a u.r.o.n. Jednocześnie należy pamiętać o tym, że przepis ten wdraża art. 2 pkt 31 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), który również odnosi się wyłącznie do obowiązkowych składek naliczanych od wynagrodzenia brutto (*compulsory contributlons*), co ogranicza również możliwość poszerzenia o PPK definicji z art. 2 pkt 48 u.r.o.n. w prawie krajowym. Konsekwencją naruszenia rozporządzenia KE poprzez jego rozszerzającą interpretację lub wdrożenie jest bowiem zawyżenie kosztów płacy, a przez to również zawyżenie kwoty udzielonej pomocy publicznej. To z kolei może oznaczać udzielenie pomocy niezgodnej z tym rozporządzeniem, a więc niedozwolonej i podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami.

Dyrektor
Biura Pełnomocnika Rządu
do spraw Osób Niepełnosprawnych
Michał Pelczarski

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Wyczerpania Unii Metropolii Polskich to pierwsze globalne podsumowanie skutków tzw. piątki plus w zakresie zmian podatkowych. Wynika z nich, że samorzady najbardziej po kieszeni uderzy obniżenie pierwszej stawki PIT z 18 do 17%. Tu ubytki wyceniono na 3,6 miliarda zł (przy czym cały sektor finansów publicznych straci 7,3 miliarda zł). Kolejne 2 miliardy zł ma samorządy kosztować podwojenie kwoty kosztów uzyskania przychodu (dla całego sektora to koszt na poziomie 3,9 miliarda zł). Z kolei zwolnienie z podatku PIT osób młodych spowoduje uszczerbek w lokalnych budżetach w kwocie 1 miliarda zł (w przypadku całego sektora – 2,1 miliarda zł). W sumie daje to kwotę 13,3 miliarda zł rocznych strat dla całego sektora finansów publicznych, w tym 6,6 miliarda zł dla samych samorządów.

W związku z powyższym proszę o informację, czy Ministerstwo Finansów dysponuje swoimi wyczerpaniami w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 29 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego na 76. posiedzeniu Senatu RP, dotyczące skutków tzw. piątki plus w zakresie zmian podatkowych dla całego sektora finansów publicznych, w tym dla samorządów, uprzejmie informuję.

W chwili obecnej trwają prace legislacyjne mające na celu wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.), które będą polegały na:

- 1) likwidacji podatku dochodowego od osób fizycznych, zwanego dalej „podatkiem PIT”, dla młodych pracowników, do ukończenia 26. roku życia,
- 2) obniżeniu kosztów pracy przez co najmniej dwukrotne podniesienie kosztów uzyskania przychodów dla pracowników,
- 3) obniżeniu stawki podatku PIT.

Obecnie przedwczesne byłoby jednak przedstawianie szczegółowych rozwiązań, a tym samym skutków finansowych mających wpływ na wysokość dochodów sektora finansów publicznych, w tym dochodów budżetu państwa i dochodów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego. Projekt ustawy realizujący wyżej wspomniane zapowiedzi zostanie zaprezentowany w II kwartale tego roku. Niemniej jednak zarówno podwyższenie pracowniczych kosztów uzyskania przychodów, które nie były waloryzowane od ponad dekady, obniżenie stawki podatku dla rozliczających się według skali podatkowej, jak i likwidacja podatku PIT dla młodych, będą miały pozytywny wpływ na wysokość dochodów pozostających w dyspozycji podatników tego podatku, w szczególności uzyskujących dochody z pracy.

Kwestia wpływu zapowiedzianych zmian na wysokość dochodów sektora finansów publicznych, zostanie omówiona w Ocenie Skutków Regulacji, stanowiącej odrębną część uzasadnienia projektu ustawy wdrażającej te rozwiązania.

Podkreślenia jednak wymaga fakt, że w ostatnim okresie obserwowany jest znaczny wzrost wpływów zarówno z tytułu podatku PIT, jak i z podatku dochodowego od osób prawnych, zwanego dalej „podatkiem CIT”, co pozytywnie rzutuje na wysokość dochodów sektora finansów publicznych, w tym dochodów jednostek samorządu terytorialnego, które mają udziały we wpływach z tytułu tych podatków (w 2019 r. udziały te wynoszą: w podatku PIT – 49,93%, a w podatku CIT – 22,86%).

W 2018 r. łączne wpływy budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego z podatku:

- PIT wyniosły 110,8 mld zł i były wyższe o 33% (o 28 mld zł) od wpływów w 2015 r.,
- CIT wyniosły 44,3 mld zł i były wyższe o 35% (o 11 mld zł) od wpływów w 2015 r.

Powyższy wzrost to wynik zarówno dobrej sytuacji makroekonomicznej, jak również szeregu działań mających na celu zwiększenie stopnia przestrzegania przepisów podatkowych, ograniczających straty z tytułu oszustw oraz unikania opodatkowania. Podjęte zostały bowiem nowe działania mające na celu odbudowę strumienia dochodów podatkowych i uszczelnienie systemu podatkowego. Do tych działań zaliczyć należy, między innymi, publikowanie ostrzeżeń przed optymalizacją podatkową, wprowadzenie dla wszystkich podatników prowadzących działalność systemu miesięcznego raportowania sprzedaży i zakupów (JPK), czy też wprowadzenie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania.

Podjęto również szereg działań legislacyjnych w obszarze podatków dochodowych mających na celu uszczelnienie systemu podatkowego¹. Do najistotniejszych zmian należy zaliczyć:

- wyodrębnienie w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych źródła przychodów w postaci zysków kapitałowych oraz rozdzielenie dochodów uzyskiwanych z tego źródła od pozostałych dochodów podatnika,
- wprowadzenie regulacji polegających na braku prawa do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów płatności w przypadku, gdy podatnik dokonałby płatności z pominięciem rachunku płatniczego,
- określenie zasad ustalania przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowaną część w wysokości wartości tego wkładu określonej w umowie lub podobnym dokumencie, nie mniejszej niż wartość rynkowa,
- wprowadzenie tzw. minimalnego podatku dochodowego w odniesieniu do podatników, posiadających nieruchomości komercyjne o znacznej wartości,
- wprowadzenie przepisów limitujących wysokość kosztów uzyskania przychodów związanych z umowami o usługi niematerialne (np. umowy licencyjne, usługi doradcze, zarządzania i kontroli) oraz związanych z korzystaniem z wartości niematerialnych i prawnych, a także przepisów precyzujących pojęcie „nabycia” wartości niematerialnej i prawnej,
- modyfikację przepisów ograniczających wysokość odliczanych odsetek (kosztów finansowania dłużnego),
- modyfikację przepisów dotyczących kontrolowanej spółki zagranicznej (Controlled Foreign Company – CFC),
- modyfikację przepisów regulujących funkcjonowanie podatkowych grup kapitałowych (PGK).

¹ Zmiany te wprowadzono m.in. (1) ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 780), (2) ustawą z dnia 5 września 2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. poz. 1550) oraz (3) ustawą z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 2175).

W roku 2019 wprowadzono dalsze przepisy uszczelniające system podatków dochodowych. W szczególności obowiązkowe raportowanie schematów optymalizacyjnych, które zniechęca do agresywnej optymalizacji podatkowej i ogranicza jej skuteczność oraz nowe zasady poboru podatku u źródła, które znacząco utrudniają nieopodatkowane wypłaty dotyczące m.in. należności pasywnych.

Wskazane działania w sposób trwały wpływają na wzrost dochodów sektora finansów publicznych, w tym dochodów jednostek samorządu terytorialnego z tytułu podatków dochodowych, co w konsekwencji zrekompensuje zmniejszenie dochodów z tytułu planowanych rozwiązań w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Filip Światała

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji
Joachima Brudzińskiego

Udział w egzaminach gimnazjalnych strażaków Państwowej Straży Pożarnej nie jest zadaniem ustawowym wynikającym z ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (DzU z 2018 r. poz. 1313), a wydanie takiego polecenia jest przekroczeniem uprawnień. Jak wynika wprost z pisma komendanta wojewódzkiego straży pożarnej w Poznaniu, które jest dołączone do niniejszego oświadczenia, strażacy uczestniczący w pracach komisji egzaminacyjnych wykonują te czynności w ramach służby.

Jeżeli ww. czynności są wykonywane w ramach służby, to należą się strażakom pieniądze np. za nadgodziny. Który resort będzie je wypłacał, MSWiA czy MEN, i na jakiej podstawie prawnej? Jakie ogółem koszty wynikną z udziału strażaków w pracach komisji egzaminacyjnych? Jakie służby prócz Państwowej Straży Pożarnej zostały zaangażowane do prac w komisjach egzaminacyjnych i czy jest to praktyka ogólnokrajowa?

Art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (DzU z 2018 r. poz. 1313) jasno precyzuje, że strażak jest zobowiązany do noszenia w czasie służby umundurowania. Dlaczego zatem w ww. piśmie zwalnia się strażaków z przedmiotowego obowiązku? Czy obecność strażaków w komisjach egzaminacyjnych spowoduje obniżenie gotowości bojowej w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej, a w szczególności obniżenie stanów osobowych w jednostkach ratowniczo-gaśniczych?

Z niepokojem przyglądam się tej sprawie i w związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania.

W załączeniu przesyłam pismo komendanta wojewódzkiego w Poznaniu dotyczące udziału strażaków Państwowej Straży Pożarnej w egzaminach gimnazjalnych.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 25.07.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2019 roku (sygn. BPS/043-76-2197/19), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Władysława Komarnickiego, złożonego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 roku, w sprawie udziału w egzaminach gimnazjalnych strażaków Państwowej Straży Pożarnej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z §17 ust. 3a rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania egzaminu gimnazjalnego i egzaminu maturalnego (Dz.U. poz. 2223, z późn. zm.), w przypadku

braku możliwości powołania w skład zespołu nadzorującego nauczyciela zatrudnionego w szkole, w której jest przeprowadzany egzamin gimnazjalny, w skład tego zespołu mogą wchodzić inni nauczyciele, w tym osoby posiadające kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela, niezatrudnione w szkole lub placówce.

W związku z trudnościami związanymi z organizacją egzaminów gimnazjalnych, kuratorzy oświaty zwrócili się do wojewodów z prośbą o pomoc. Mając na uwadze dobro uczniów komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej (PSP), w ramach współpracy z wojewodami, podjęli działania umożliwiające funkcjonariuszom posiadającym przygotowanie pedagogiczne udział w pracach komisji egzaminacyjnych. Należy podkreślić, że strażacy ci zostali oddelegowani do zespołów nadzorujących przedmiotowy egzamin na podstawie ich dobrowolnego zgłoszenia. Nie wpłynęło to na obniżenie poziomu gotowości operacyjnej zastępów PSP.

Wykonując czynności związane z czuwaniem nad prawidłowym przebiegiem egzaminów strażacy pełniąc funkcję członków komisji egzaminacyjnych realizowali zadanie oświatowe, a nie obowiązki z zakresu ratowniczo-gaśniczego. Zatem nie było podstaw do wykonywania przez nich tych czynności w umundurowaniu służbowym.

Odnosząc się do kwestii udziału funkcjonariuszy pozostałych służb w pracach komisji egzaminacyjnych podczas egzaminów gimnazjalnych informuję, że Komendant Główny Policji wskazał, iż w ramach czynności służbowych dwie policjantki z Komendy Miejskiej Policji w Toruniu, posiadające przygotowanie pedagogiczne, na pisemną prośbę Dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 2 w Toruniu zostały oddelegowane do wykonywania ww. zadań. Natomiast funkcjonariusze Straży Granicznej oraz Służby Ochrony Państwa nie brali udziału w pracach komisji przeprowadzających przedmiotowe egzaminy.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród zadań wymienionych do realizacji przez Pański resort jest „Wdrożenie działań prawnych ukierunkowanych na możliwość funkcjonowania interdyscyplinarnych zespołów geriatrycznych o charakterze konsultacyjnym” – zadanie to jest zawarte w obszarze II punkcie II.1. Działanie zostało przewidziane do realizacji w 2018 r. i miało na celu uregulowania prawne dające możliwość funkcjonowania interdyscyplinarnych zespołów geriatrycznych o charakterze konsultacyjnym.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przekazanie informacji, jaka liczba działań prawnych w 2018 r. została wdrożona i jaki wpływ te działania miały na możliwość funkcjonowania interdyscyplinarnych zespołów geriatrycznych o charakterze konsultacyjnym.

Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 8 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Ryszarda Majera, Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej, złożonym podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., dotyczącym realizacji zadania pn. *Wdrożenie działań prawnych ukierunkowanych na możliwość funkcjonowania interdyscyplinarnych zespołów geriatrycznych o charakterze konsultacyjnym* – wskazanego w dokumencie pn. *Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. BEZPIECZEŃSTWO–UCZESTNICTWO–SOLIDARNOŚĆ*, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie chciałbym podkreślić, że przedmiotowy dokument strategiczny stanowi dla Ministerstwa Zdrowia jedną z głównych podstaw działań prowadzonych na rzecz osób starszych oraz niesamodzielnych. Realizacja jego zapisów z pewnością przyczyni się do usprawnienia opieki nad ww. grupami osób. Wskazać należy, że sposoby realizacji poszczególnych działań z zakresu opieki zdrowotnej, które zostały ujęte w dokumencie, są sukcesywnie analizowane.

Mając na uwadze znaczenie jakości świadczeń gwarantowanych udzielanych osobom starszym, Ministerstwo Zdrowia we współpracy z ekspertami, w tym z konsultantem krajowym w dziedzinie geriatry, panem prof. dr. hab. Tomaszem Kostką, prowadzi analizy z zakresu sposobu organizacji istniejących aktualnie procedur oraz warunków ich realizacji, w celu zapewnienia odpowiedniego standardu organizacji.

Ponadto należy podkreślić, że termin realizacji zadania obejmującego wdrożenie działań prawnych ukierunkowanych na możliwość funkcjonowania interdyscyplinarnych zespołów geriatrycznych o charakterze konsultacyjnym, zgodnie z zapisami *Polityki społecznej...*, został wyznaczony na lata 2018-2020 i w tym okresie powinny zostać zrealizowane odpowiednie działania wdrożeniowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew Król
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród zadań wymienionych do realizacji przez Pański resort oraz podmioty współpracujące jest „wdrożenie na dużą skalę standaryzowanej telemedycyny, o różnym zakresie usług, dostosowanym do potrzeb i sprawności użytkowników, które poprawią bezpieczeństwo i jakość życia dużej liczby osób starszych”. To zadanie zawarte jest w obszarze I punkcie I 1. Działanie zostało przewidziane do realizacji w 2018 r. i miało na celu poprawę bezpieczeństwa i jakości życia dużej grupy osób starszych.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, ile nowych rozwiązań przyjęto w tym zakresie i jaki to miało wpływ na bezpieczeństwo i jakość życia osób starszych.

Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dn. 16 kwietnia br. (znak: BPS/043-76-2199/19), w sprawie oświadczenia Pana Ryszarda Majera, Senatorsa RP, złożonego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., proszę o przyjęcie poniższego.

Jak wskazano w dokumencie „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”, jednym z celów w polityce społecznej wobec osób starszych jest zmniejszanie skali zależności od innych poprzez ułatwienie dostępu do usług wzmacniających samodzielność oraz dostosowanie środowiska zamieszkania do możliwości funkcjonalnych niesamodzielnych osób starszych. Cel ten, zgodnie z założeniami ww. dokumentu, będzie osiągnięty m.in. poprzez stworzenie warunków do rozwoju standaryzowanych usług pomocowych i opiekuńczych, w tym telemedycyny, wspomagających funkcjonowanie osób starszych, co z kolei zostanie zrealizowane przez wdrożenie na dużą skalę standaryzowanej telemedycyny, o różnym zakresie usług, dostosowywanym do potrzeb i sprawności użytkowników, które poprawią bezpieczeństwo i jakość życia dużej liczby osób starszych.

Ministerstwo Zdrowia prowadzi szereg działań mających na celu zwiększenie dostępności świadczeń, w tym świadczeń telemedycznych, co będzie miało wpływ na sytuację osób starszych. Jednym z działań ukierunkowanych na usprawnienie opieki zdrowotnej nad osobami starszymi jest rozwój telemedycyny. Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U.

poz. 1991, z późn. zm.), która weszła w życie 12 grudnia 2015 r., zniósła wymóg osobistego badania pacjenta oraz wprowadziła możliwość odrębnego określenia wymagań dla świadczeniodawców z zakresu telemedycyny i zmiany definicji miejsca udzielania świadczeń zdrowotnych. Zgodnie z tym, co zawarto w przywoływanym dokumencie rozwijanie telemedycyny, w tym teleopieki, będzie się odbywało poprzez upowszechnienie różnych form teleopieki i telekonsultacji oraz rozwijanie rozwiązań w zakresie mobile health.

Prace nad tymi zagadnieniami z perspektywy Ministerstwa Zdrowia będą realizowane m.in. w ramach projektu telemedycznego dofinansowanego ze środków Norweskiego Mechanizmu Finansowego 2014-2021. Celem tego projektu jest upowszechnienie nowoczesnych rozwiązań zdalnych w leczeniu oraz – w dłuższej perspektywie czasowej – wprowadzenie ich do koszyka świadczeń gwarantowanych. Jego realizatorem będzie Departament e-Zdrowia w Ministerstwie Zdrowia. Projekt zakłada wypracowanie 7 modeli procedur telemedycznych w następujących obszarach: kardiologia, geriatria, psychiatria, położnictwo, diabetologia, opieka paliatywna oraz choroby przewlekłe.

Wypracowane modele zostaną następnie poddane pilotażowi przez jednostki szpitalne i instytuty (wyłonione w procedurze konkursowej). Kolejnym krokiem będzie przeprowadzenie ewaluacji pilotażu, która ma na celu wypracowanie rekomendacji dotyczących możliwości finansowania ze środków publicznych najbardziej efektywnych kosztowo świadczeń. W przywoływanym dokumencie, realizacja zadania „Wdrożenie na dużą skalę standaryzowanej telemedycyny, o różnym zakresie usług, dostosowywanym do potrzeb i sprawności użytkowników, które poprawią bezpieczeństwo i jakość życia dużej liczby osób starszych” została wyznaczona na lata 2018–2020, stąd w 2018 r., stanowiącym pierwszy rok tego działania, Ministerstwo Zdrowia wypracowało założenia projektu telemedycznego oraz prowadziło dialog z parterami norweskimi. Z uwagi na fakt, że projekt ma być dofinansowany ze środków Norweskiego Mechanizmu Finansowego i strony muszą wypracować jego dokładny zakres, nadal trwają konsultacje robocze odnośnie do poszczególnych zadań, jak również logiki i obszaru interwencji. Z uwagi na powyższe oraz mając na względzie kalendarze realizacji przedmiotowego projektu, jak również wskazany w dokumencie horyzont realizacji zadania, na obecnym etapie nie jest jeszcze możliwe przedstawienie wypracowanych nowych rozwiązań, które miałyby wpływ na bezpieczeństwo i jakość życia osób starszych.

Spośród rozwiązań zdalnych, które już obecnie mogą przyczynić się do poprawy funkcjonowania osób starszych w polskim systemie ochrony zdrowia należy wymienić m.in. e-receptę, która weszła do powszechnego użycia w styczniu 2019 r. oraz e-skierowanie, które zostało uruchomione w fazie pilotażu. Kolejne usługi – wymiana elektronicznej dokumentacji medycznej oraz dodatkowe funkcjonalności Internetowego Konta Pacjenta, nad którymi prowadzone są obecnie prace w ramach projektu dotyczącego platformy e-zdrowia (P1), dofinansowanego ze środków Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa w latach 2014–2020, również przyczynią się do podniesienia jakości życia osób starszych w Polsce i zwiększenia dostępności usług medycznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Janusz Cieszyński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród zadań wymienionych do realizacji przez Pański resort jest „wdrażanie opieki farmakologicznej, prowadzenie analiz stosowanej farmakoterapii na rzecz redukcji leków potencjalnie niewłaściwych dla osób starszych, zgodnie z kryteriami obowiązującymi w tym zakresie” – zadanie to jest zawarte w obszarze IV punkcie IV 1. Działanie zostało przewidziane do realizacji w 2018 roku i miało skutkować przeprowadzeniem stosownych analiz stosowanej farmakoterapii, a także podjęciem odpowiednich działań mających na celu poprawę przestrzegania zaleceń terapeutycznych.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przekazanie informacji o liczbie przeprowadzonych w 2018 r. analiz stosowanej farmakoterapii oraz liczbie podjętych działań zmierzających do poprawy przestrzegania zaleceń terapeutycznych.

*Z poważaniem
Ryszard Majer*

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora, Pana Ryszarda Majera złożone podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W uchwale Rady Ministrów Nr 161 z dnia 26 października 2018 r. w sprawie przyjęcia dokumentu Polityka społeczna wobec osób starszych 2030, BEZPIECZEŃSTWO – UCZESTNICTWO – SOLIDARNOŚĆ w obszarze IV wskazano, że podstawowym celem działania w zakresie wzmacniania odpowiedzialności za zdrowie oraz wspierania pozytywnych postaw w zakresie stylu życia poprzez promowanie zdrowia oraz zapobieganie chorobom jest zachowanie samodzielności i niezależności osoby starszej najdłużej jak jest to możliwe, adekwatnie do wieku, poprzez kształtowanie postaw i promowanie zachowań prozdrowotnych, opartych na racjonalnych przesłankach między innymi poprzez realizację działania określonego jako „Wdrażanie opieki farmaceutycznej, prowadzenie analiz stosowanej farmakoterapii na rzecz redukcji leków potencjalnie niewłaściwych dla osób starszych, zgodnie z kryteriami obowiązującymi w tym zakresie”. Należy w tym miejscu podkreślić, że opieka farmaceutyczna to działanie farmaceuty polegające najogólniej mówiąc na nadzorze nad farmakoterapią konkretnego pacjenta. W opinii ekspertów „opieka farmaceutyczna jest komponentem praktyki

farmaceutycznej, który wiąże się z bezpośrednim oddziaływaniem między farmaceutą a pacjentem w celu realizacji jego potrzeb lekowych. Dwa aspekty podczas tego procesu zawsze muszą być obecne. Pierwszym z nich jest odpowiednia ilość czasu poświęcana choremu przez aptekarza w celu określenia jego wymogów i preferencji. Drugim jest zaangażowanie farmaceuty w kontynuację rozpoczętych działań terapeutycznych. Przekładając powyższą definicję na codzienną praktykę, opieką farmaceutyczną nazywamy wszystkie działania mające na celu ocenę indywidualnego zapotrzebowania pacjenta na leki. Równie istotne jest określenie występujących lub potencjalnych problemów lekowych, a gdy takie wystąpią podjęcie niezbędnych kroków. W tym celu podejmuje się współpracę z pacjentem oraz pozostałymi przedstawicielami służby zdrowia, co umożliwia rozwiązanie problemów poprzez zaprojektowanie, wdrożenie i monitorowanie odpowiedniego planu leczenia”.

Mając powyższe na uwadze uprzejmie informuję, że zgodnie z dokumentem – uchwałą Rady Ministrów realizacja działania, na które zwrócił uwagę Pan Senator Majer w swoim oświadczeniu została zaplanowana na lata 2018-2020, a nie jak wskazał Pan Senator tylko na rok 2018.

Pragnę również zwrócić uwagę na to, że Ministerstwo Zdrowia zostało wskazane jako podmiot koordynujący realizację działania, natomiast analizy, które są wskazane w załączniku do uchwały Rady Ministrów jako narzędzie sposobu monitorowania realizacji działania będą wykonywane bezpośrednio przez apteki, co wynika z definicji opieki farmaceutycznej. Jednocześnie chciałbym podkreślić, iż aby w sposób prawidłowy przeprowadzić przedmiotowe działanie niezbędne jest wprowadzenie rozwiązań legislacyjnych, które to umożliwią, jednakże proces legislacyjny jest wieloetapowy i długotrwały.

Pragnę podkreślić, że Minister Zdrowia dokłada wszelkich starań, aby wyznaczone kierunki Polityki społecznej zostały zrealizowane.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Mioduszeńskiego

skierowane do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Termin wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających przekazywanie do centralnej ewidencji pojazdów informacji o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) oraz informacji o jego zwrocie w sposób, o którym mowa w art. 132 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (DzU z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.), ustalony został na dzień 1 października 2018 r. W komunikacie z dnia 29 czerwca 2018 r. informuje Pan, że zostało zniesione fizyczne zatrzymanie dowodu rejestracyjnego i wprowadza się zatrzymanie dokumentu poprzez wpis w systemie informatycznym. Informacja o zatrzymaniu zostaje przekazana do centralnej ewidencji pojazdów, a kierujący otrzymuje pokwitowanie. Wykreślenia informacji o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego można dokonać we właściwym wydziale komunikacji (tam, gdzie pojazd jest zarejestrowany) oraz w instytucji, która dokonała zatrzymania dokumentu.

Mając na uwadze przedstawione kwestie, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy ministerstwo rozważa możliwość zmian w obowiązującym stanie prawnym, które doprowadziłyby do sytuacji, aby w niektórych przypadkach uprawniona stacja diagnostyczna dokonywała tych samych czynności co wydział komunikacji i inne organy kontroli, znosząc zatrzymanie dokumentu? Posiadacz pojazdu po wykonanym badaniu technicznym nie musiałby jeździć do kolejnych instytucji i składać wniosku o zwrot elektronicznie zatrzymanego dokumentu we właściwym organie. Wszystkie wprowadzane przez Ministerstwo Cyfryzacji zmiany mają na celu ułatwienie kierowcom życia.

2. Jeśli prace trwają, proszę o informację, czy jest rozważana zmiana przepisów i kiedy mogłaby ona nastąpić.

3. Kiedy informacja o zatrzymanym przez organy kontroli drogowej dowodzie rejestracyjnym będzie widoczna dla diagnostów w systemie CEPiK? Obecnie diagnosty nie widzą informacji o zatrzymanym dowodzie rejestracyjnym. Posiadacz pojazdu przyjeżdża do stacji kontroli pojazdów np. w celu wykonania corocznego badania technicznego, a diagnosta nie ma wiedzy o elektronicznie zatrzymanym dowodzie rejestracyjnym np. z powodu pękniętej lampy. Robi badania okresowe na kolejny rok, mimo że lampa została już naprawiona, a wirtualne zatrzymanie dalej jest widoczne w CEPiK, czego nie widzi diagnosta.

Z poważaniem
Andrzej Mioduszeński

Odpowiedź

Warszawa, 13 maja 2019

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej przesyłam odpowiedzi na zadane przez Pana Senatorskie pytania.

Ad 1) Czy ministerstwo rozważa możliwość zmian w obowiązującym stanie prawnym, które doprowadziłyby do sytuacji, aby w niektórych przypadkach

uprawniona stacja diagnostyczna dokonywała tych samych czynności, co wydział komunikacji i inne organy kontroli, znosząc zatrzymanie dokumentu?

Ministerstwo Cyfryzacji planuje wprowadzenie zmian, które umożliwiłyby w niektórych przypadkach (np. gdy przyczyną zatrzymania dowodu rejestracyjnego był brak okresowego badania technicznego) odnotowanie zwrotu dokumentu po jego zatrzymaniu przez stację kontroli pojazdów.

Ad 2) Jeśli prace trwają, proszę o informację, czy jest rozważana zmiana przepisów i kiedy mogłaby ona nastąpić?

Ministerstwo przygotowuje treść poprawki w przedmiotowym zakresie do ustawy – Prawo o ruchu drogowym¹. Zmiana zostanie zgłoszona w ramach procedowanego przez Ministerstwo Infrastruktury z udziałem Ministerstwa Cyfryzacji projektu nowelizacji tej ustawy – tzw. Pakietu deregulacyjnego – na etapie uzgodnień międzyresortowych tego projektu. Projekt aktualnie jest na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych Ministerstwa Infrastruktury.

Ad 3) Kiedy informacja o zatrzymanym przez organy kontroli drogowej dowodzie rejestracyjnym będzie widoczna dla diagnostów w systemie CEPiK?

Przygotowywana jest aktualnie zmiana systemowa, która zapewni udostępnianie stacjom kontroli pojazdów informacji o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego wraz z datą i przyczyną zatrzymania. Wdrożenie poprawki w środowisku testowym – w celu jej skutecznej implementacji przez producentów oprogramowania dla stacji kontroli pojazdów – planowane jest na przełom maja i czerwca 2019 r.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Marek Zagórski

¹ Ustawa z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2018 poz. 1990).

Oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza

skierowane do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

23 stycznia 2019 r. Komisja Europejska opublikowała sprawozdanie na temat tzw. złotych paszportów oraz złotych wiz. Są to ułatwienia dla zagranicznych inwestorów z państw trzecich (spoza Unii Europejskiej), dzięki którym mogą oni uzyskać prawo do poruszania się po strefie Schengen lub nawet uzyskać obywatelstwo państwa unijnego. W powyższym raporcie stwierdza się, iż tego typu programy stwarzają zagrożenia dla UE, przede wszystkim dotyczące bezpieczeństwa, prania brudnych pieniędzy, unikania opodatkowania oraz przejrzystości informacji. Kwestia przyznawania obywatelstw i wiz leży w gestii państw członkowskich, ale KE zwraca uwagę na niemal całkowity brak koordynacji i współpracy między państwami członkowskimi w sprawie ułatwień pobytowych dla inwestorów z krajów trzecich.

Programy ułatwień pobytowych dla inwestorów (tzw. złote wizy) uprawniają obywatela państwa trzeciego do przebywania w danym kraju członkowskim, ale również do swobodnego podróżowania w strefie Schengen. Tzw. złote wizy stosuje obecnie 20 państw członkowskich, w tym Polska.

Wobec powyższego faktu i w związku z ewentualnymi zagrożeniami związanymi z wydawaniem tego rodzaju pozwoleń proszę Pana Ministra o odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Według jakich kryteriów MSZ wydaje tzw. złote wizy? Czy istnieją minimalne standardy i kryteria wydawania tego typu dokumentów, czy też panuje w tym zakresie uznaniowość?

2. Czy stosuje się odpłatność za tzw. złote wizy?

3. Czy wydanie tego rodzaju zezwolenia jest powiązane z koniecznością obecności inwestora na terenie kraju, a jeśli tak, to czy jest ona w jakikolwiek sposób weryfikowana?

4. Czy istnieją dane statystyczne za poprzednie 5 lat dotyczące liczby wniosków otrzymanych, rozpatrzonych pozytywnie lub odrzuconych, a także na temat pochodzenia wnioskodawców?

Z poważaniem
Krzysztof Mróz

Odpowiedź

Warszawa, 9 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odnosząc się do oświadczenia złożonego na 76. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. przez Pana Senatora Krzysztofa Mroza, uprzejmie informuję, że zjawiska opisane zarówno w Raporcie Komisji Europejskiej z dnia 23 stycznia 2019 r. pt. *Investor Citizenship and Residence Schemes in the European Union* (https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/com_2019_12_final_report.pdf), adresowanym do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, jak również w dokumencie uzupełniającym do tego Raportu – *Commission Staff*

Working Document (https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/swd_2019_5_final.pdf) w miejscach, w których jest mowa o tzw. "złotej wizie" lub "złotych wizach", nie odnosi się w istocie do wiz a do zezwoleń pobytowych (*residence schemes*) wydawanych przez organy administracji w kraju.

Autorzy Raportu zaznaczają, że choć prawo unijne uregulowało zasady wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich należących do pewnych grup, np. członkowie rodziny obywateli UE, rezydenci długoterminowi UE, posiadacze "Niebieskiej Karty", pracownicy sezonowi¹, to jednak sprawy związane z wydawaniem zezwoleń na pobyt pozostają nadal w dużej mierze domeną państw narodowych. W zakresie polityki wizowej z kolei – zgodnie z art. 77 ust. 2 pkt a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – kompetencja unijna obejmuje wyłącznie zasady wydawania wiz krótkoterminowych.

W konsekwencji, w polskich placówkach konsularnych wizy Schengen wydawane są zgodnie z *Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Wizowy (WKW)*, zaś wizy krajowe – zgodnie z *ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach*, przy czym ustawa ta w zakresie w niej nieuregulowanym przy wydawaniu wiz długoterminowych odsyła do odpowiednich przepisów WKW.

Polscy konsulowie nie stosują odrębnych, bardziej korzystnych kryteriów przy rozpatrywaniu wniosków o wizy krajowe lub Schengen pochodzące od ewentualnych przyszłych inwestorów. Składane przez nich wnioski wizowe podlegają identycznym regulacjom i procedurom, jakie przewidziane są dla pozostałych cudzoziemców.

Z powyższych względów nie jest możliwym odniesienie się do przedstawionych przez Pana Senatora pytań.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

¹ The Family Reunification Directive (2003/86/EC); the Long-Term Residents Directive (2003/109/EC); the EU "Blue Card" Directive covering highly skilled workers (2009/50/EC); the Seasonal Workers Directive (2014/36/EU); the Intra-Corporate Transferees Directive (2014/66/EU); Directive (EU) 2016/801 on Research, study, training, voluntary service, pupil exchange schemes or educational projects and au pairing (recast).

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji
Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z dużym problemem dotyczącym uzyskiwania bądź ponawiania pozwoleń na pobyt tymczasowy obywateli Ukrainy na terytorium RP zwracam się z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości warunkowego wydawania zgody na pobyt tymczasowy. Warunkowość polegałaby na uzyskaniu zgody na pobyt do czasu przeprowadzenia pełnej procedury wymaganej przepisami. Ewentualnie proszę o rozważenie możliwości uproszczenia obowiązującej procedury.

Problem, którym zajmowałem się w ramach działalności mojego biura, dotyczy studentów ukraińskich w Polsce, którzy w ramach odbywanych studiów technicznych zobowiązani są do odbycia obowiązkowej praktyki w zakładach produkcyjnych w danym semestrze. Do tego wymagane jest przez pracodawców praktyk posiadanie aktualnego zezwolenia na pobyt tymczasowy na terenie RP. Studentowi, który przedłożył dokumenty w listopadzie 2018 r., wyznaczono termin legalizacji (ponownego przedłużenia pobytu) na czerwiec 2019 r.

Po zaciągnięciu informacji w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach wiem, że jest to problem, który będzie lawinowo narastał. Przeprowadzaniem rejestracji i przyznawaniem pobytu tymczasowego zajmuje się 14 osób. Procedura dla jednej osoby trwa minimum 45 minut, jeden pracownik dziennie wypełnia 12 wniosków. Stanowi to problem wobec złożonych przez obcokrajowców 35 tysięcy wniosków. Jest to przedmiotem pretensji obywateli Ukrainy, którzy stosunkowo łatwo uzyskiwali zgodę na pracę w naszym kraju w konsulatach RP na terenie Ukrainy, a po jej podjęciu na terenie Polski mają problem z wypełnieniem formalności w kolejnych latach pobytu.

Jednocześnie, zajmując się zagadnieniami techniki i gospodarki, wiem, że wiele zakładów na naszym terenie, zwłaszcza produkcyjnych, ma już dzisiaj duże problemy z realizacją zamówień z powodu braków kadry produkcyjnej. Napiętrzenie się tego problemu może doprowadzić do kryzysu.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

**ODPOWIEDŹ
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 16 maja 2019 roku

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa w sprawie uproszczenia procedury dotyczącej udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w Polsce, złożone podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 roku, należy zauważyć, że od kilku lat odnotowuje się zwiększony napływ cudzoziemców do Polski, co

skutkuje znacznym wzrostem liczby spraw o udzielenie zezwoleń pobytowych i wydłużeniem czasu trwania postępowań prowadzonych przez wojewodów w tych sprawach, w szczególności dotyczących zezwoleń na pobyt czasowy.

W celu usprawnienia prowadzenia postępowań w sprawach o udzielenie zezwoleń pobytowych są podejmowane liczne przedsięwzięcia polegające m.in. na zwiększeniu zatrudnienia w urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców. Począwszy od stycznia 2018 roku, w wyniku działań podejmowanych przez resort spraw wewnętrznych i administracji, zostały wzmocnione kadrowo – łącznie o 198 etatów – wydziały spraw obywatelskich i cudzoziemców urzędów wojewódzkich. Wzmocnienie kadrowe urzędów wojewódzkich jest jedną z najistotniejszych kwestii, która wpływa na sprawność postępowań dotyczących legalizacji pobytu i pracy cudzoziemców na terytorium Polski. Należy przy tym zauważyć, że organizacja pracy urzędów wojewódzkich pozostaje w zakresie kompetencji ich kierowników. Ponadto są prowadzone działania mające na celu rozwój systemów teleinformatycznych stosowanych do obsługi spraw legalizacji pobytu cudzoziemców. Aktualnie w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców trwają prace mające na celu wypracowanie narzędzia, które umożliwi składanie wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych drogą elektroniczną i przynajmniej częściowo odciążą zaangażowane urzędy, w zakresie ręcznego umieszczania danych w systemach teleinformatycznych i bazach danych, a także doprowadzi do wyższego poziomu automatyzacji całego procesu związanego z prowadzeniem postępowań w tych sprawach.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że obowiązujące przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. *o cudzoziemcach*¹ oraz ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. *o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy*²; przewidują możliwość legalnego pobytu oraz wykonywania pracy przez cudzoziemców w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, jeżeli wniosek w sprawie udzielenia zezwolenia został złożony w trakcie legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Polski, na warunkach określonych w tych ustawach.

Zgodnie z art. 108 ustawy o cudzoziemcach, jeżeli termin na złożenie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy został zachowany i wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie: 1) wojewoda umieszcza w dokumencie podróży cudzoziemca odcisk stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy; 2) pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za legalny od dnia złożenia wniosku do dnia, w którym decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy stanie się ostateczna. Nie dotyczy to sytuacji zawieszenia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy na wniosek strony.

Natomiast możliwość wykonywania pracy w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy regulują m.in. art. 87 ust. 1 pkt 12 lit b, art. 87 ust. 2 pkt 5 oraz art. 88g ust. 1b ustawy *o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy*. Zgodnie z przywołanymi przepisami prawa cudzoziemiec, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Polski w toku procedury legalizacji pobytu w Polsce, do momentu kiedy decyzja w sprawie stanie się ostateczna, jeżeli:

- posiada zezwolenie na pracę oraz bezpośrednio przed złożeniem wniosku był uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- jest zwolniony na podstawie odrębnych przepisów z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę (zwolnienie z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę musi być jednak aktualne w czasie toczącego się postępowania administracyjnego);
- bezpośrednio przed złożeniem wniosku był zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę z uwagi na posiadanie m.in. zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia na studiach;

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 2094, z późn. zm.

² Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.

- złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, w celu kontynuowania pracy wykonywanej zgodnie z posiadanym przez siebie wcześniej zezwoleniem na pobyt czasowy lub zezwoleniem na pracę.

Z uwagi na powyższe regulacje prawne nie ma potrzeby wprowadzania rozwiązań prawnych przewidujących wydawanie dodatkowych pozwoleń na pobyt tymczasowy w związku z toczącym się postępowaniem w sprawie legalizacji pobytu cudzoziemca.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw programu „Czyste Powietrze” Piotra Woźnego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o wykaz wniosków, pism, zgłoszeń, jakie złożyła gmina Kędzierzyn-Koźle w ramach dofinansowania walki z zanieczyszczeniem powietrza w miastach, w których jest ono najbardziej zanieczyszczone, tj. wykonywania ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontach.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2019 r. przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Peczkisa podczas 76. posiedzenia Senatu RP z dnia 12 kwietnia 2019 r., dotyczące prośby o przedstawienie wykazu wniosków, pism, zgłoszeń jakie zostały złożone przez gminę Kędzierzyn-Koźle w ramach nowelizacji ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2018 r. poz. 966 oraz z 2019 r. poz. 51) uprzejmie informuję, że do dnia udzielenia odpowiedzi na pytanie Pana senatora, gmina Kędzierzyn-Koźle nie złożyła do Ministra Przedsiębiorczości i Technologii wniosku o udzielenie wsparcia w trybie przepisów ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2018 r. poz. 966 oraz z 2019 r. poz. 51). Dodatkowo pragnę poinformować, że Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle pismem z dnia 6 lutego 2018 r. znak: SRP.033.5.2018 r. wystosowała zapytanie w sprawie objęcia miasta Kędzierzyn-Koźle rządowym Programem STOP SMOG. W odpowiedzi Prezydent została poinformowana, że miasto Kędzierzyn-Koźle zostało ujęte na liście Światowej Organizacji Zdrowia i tym samym zostanie objęte pilotażowym Programem STOP SMOG.

Nawiązując do powyższego, uprzejmie informuję, że 6 grudnia 2018 r. została uchwalona nowelizacja ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów, która to nowelizacja weszła w życie dnia 11 lutego 2019 r. Celem tej ustawy jest stworzenie mechanizmów wsparcia dla najbardziej dotkniętych zanieczyszczeniami miast w Polsce, tj. miast umieszczonych na sporządzonych w 2016 i 2018 r. przez Światową Organizację Zdrowia listach 50 miast w Europie z najbardziej zanieczyszczonym powietrzem. Do miast tych należy między innymi Kędzierzyn-Koźle. Łączny budżet przewidziany na wykonanie tej ustawy w perspektywie do 2024 r. to 1 miliard 200 milionów złotych.

Ustawa zapewnia możliwość finansowania ze środków publicznych przedsięwzięć nawet do 100% ich wartości (a więc bez wkładu finansowego beneficjenta). Tylko w taki sposób w niektórych najuboższych gospodarstwach domowych, z uwagi na ich brak oszczędności finansowych, uda się doprowadzić do przeprowadzenia takiej inwestycji. Ustawa przewiduje ścisłą współpracę w finansowaniu oraz realizacji programu

pomiędzy rządem a samorządami gminnymi. Mechanizm współfinansowania przedsięwzięć niskoemisyjnych pomiędzy rządem a samorządem w formacie: do 70% rząd oraz do 30% gmina sprawia, że gmina będzie miała wystarczającą zachętę do zaplanowania i realizacji inwestycji termomodernizacyjnych, a jednocześnie z uwagi na wniesione środki – będzie czuła odpowiedzialność za skuteczną realizację inwestycji. Nie ulega wątpliwości, że to władze gminy są w stanie w sposób najbardziej kompetentny wyselekcjonować i zweryfikować grupę beneficjentów spełniających warunki udziału w programie, wybrać optymalny sposób realizacji inwestycji (wymiana kotła czy podłączenie do sieci), nadzorować realizację inwestycji a następnie monitorować, czy w danym gospodarstwie przestrzegane są warunki użytkowania nowych urządzeń grzewczych.

Podsumowując – przepisy znowelizowanej ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów umożliwiają miastu Kędzierzyn-Koźle sięgnięcie do rządowych środków zdeponowanych w Funduszu Termomodernizacji i Remontów dla potrzeb przeprowadzenia termomodernizacji (połączonej z wymianą przestarzałych źródeł ciepła) do 12% domów jednorodzinnych położonych na terenie gminy, przy założeniu oczywiście spełnienia przez docelowych beneficjentów tej pomocy kryteriów majątkowo-dochodowych wskazanych w przepisach ustawy.

Z wyrazami szacunku,

Piotr Woźny

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do głównego inspektora ochrony środowiska Pawła Ciečki
oraz do wojewody opolskiego Adriana Czubaka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z nieustającymi interwencjami w moim biurze, biurze senatora RP, w sprawie złej jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu, w szczególności jego zanieczyszczenia związkami benzenu, zwracam się z uprzejmą prośbą o wykaz działań wynikających z nowych uprawnień, jakie posiadają służby podległe wojewodzie.

1. W szczególności proszę o wykazanie liczby niezapowiedzianych kontroli, przeprowadzonych na terenie sąsiadującym z Petrochemią Blachownia w latach 2018 i 2019 w zakresie emisji związków benzenu w okresach wczesnoporannych, rejestrowania przez stację pomiarową na terenie osiedla Piastów.

2. Jakie są okoliczności udzielenia zgody na produkcję węgla drzewnego przez zakład zlokalizowany na terenie osiedla Śródmieście w Kędzierzynie-Koźlu przy ulicy Powstańców Śląskich? W trakcie produkcji oraz składowania węgla następuje intensywne pylenie, na które skarżą się okoliczni mieszkańcy.

3. Proszę o kopię dokumentacji z audytu, jaki został przeprowadzony w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Opolu po objęciu władzy w roku 2015, z lat poprzednich.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

**Stanowisko
WOJEWODY OPOLSKIEGO**

Opole, 6 maja 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z pismem Pani Wicemarszałek Senatu z dnia 16 kwietnia 2019 roku Nr BPS/043-76-2205-WOP/19, dotyczącym oświadczenia złożonego przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej – Pana Grzegorza Peczkisa podczas 76. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 roku, w sprawie jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu, informuję, iż ze względu na złożoność problemów wskazanych w przedmiotowej sprawie nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi w ustawowo wyznaczonym terminie.

Biorąc powyższe pod uwagę – stosownie do treści **art. 35 §3** oraz **36 §1** w związku z **art. 237 §4** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. DZ.U. z 2018 r., poz. 2096) – zawiadamiam, że sprawa będąca przedmiotem Pani pisma nie zostanie załatwiona w terminie określonym w **art. 237 §2** k.p.a.

O stanowisku zajęтым w przedmiotowej sprawie zostanie Pani poinformowana w terminie do dnia **21 maja 2019 roku**.

Z poważaniem

WOJEWODA OPOLSKI
Adrian Czubak

Pouczenie

- 1 Stosownie do treści **art. 35 §3** k.p.a., załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.
- 2 Zgodnie z **art. 36 §1** k.p.a., o każdym przypadku niezakończono sprawy w terminie, organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia.
- 3 Według **art. 37 §1 pkt 1 i 2** k.p.a., stronie służy prawo do wniesienia ponaglenia, jeżeli: nie zakończono sprawy w terminie określonym w **art. 35** k.p.a. lub przepisach szczególnych ani w terminie wskazanym zgodnie z **art. 36 §1** k.p.a. (bezczynność) lub postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość). Na podstawie **art. 37 §2** i **§3 pkt 1** k.p.a., ponaglenie powinno zawierać uzasadnienie i wnosi się je do organu wyższego stopnia za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie (do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji za pośrednictwem Wojewody Opolskiego).

Stanowisko WOJEWODY OPOLSKIEGO

Opole, 21 maja 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
w związku z pismem Pani Wicemarszałek Senatu z dnia 16 kwietnia 2019 roku Nr BPS/043-76-2205-WOP/19, dotyczącym oświadczenia złożonego przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej – Pana Grzegorza Peczkisa podczas 76. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 roku, w sprawie jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu, uprzejmie informuję, iż z uwagi na złożony charakter rozpatrywanej sprawy oraz konieczność przeprowadzenia szczegółowej analizy dokumentów przedłożonych przez Opolskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska, nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi w ustawowo wyznaczonym terminie.

Biorąc powyższe pod uwagę – stosownie do treści **art. 35 §3** oraz **36 §1** w związku z **art. 237 §4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. DZ.U. z 2018 r., poz. 2096)** – zawiadamiam, że sprawa będąca przedmiotem Pani pisma nie zostanie zakończona w terminie określonym w piśmie Nr PN.1.142.20.2019.EK z dnia 6 maja 2019 roku.

O stanowisku zajęтым w przedmiotowej sprawie zostanie Pani poinformowana w terminie do dnia 4 czerwca 2019 roku.

Z poważaniem

WOJEWODA OPOLSKI
Adrian Czubak

Pouczenie

- 1 Stosownie do treści art. 35 §3 k.p.a., załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.
- 2 Zgodnie z art. 36 §1 k.p.a., o każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie, organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia.
- 3 Według art. 37 §1 pkt 1 i 2 k.p.a., stronie służy prawo do wniesienia ponaglenia, jeżeli: nie zakończono sprawy w terminie określonym w art. 35 k.p.a. lub przepisach szczególnych ani w terminie wskazanym zgodnie z art. 36 §1 k.p.a. (bezczynność) lub postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość). Na podstawie art. 37 §2 i §3 pkt 1 k.p.a., ponaglenie powinno zawierać uzasadnienie i wnosi się je do organu wyższego stopnia za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie (do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji za pośrednictwem Wojewody Opolskiego).

Odpowiedź WOJEWODY OPOLSKIEGO

Opole, 3 czerwca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pism o Nr PN.I.142.20.2019.EK z dnia 6 i 21 maja 2019 roku, przedłużających termin udzielenia odpowiedzi na pismo Nr BPS/043-76-2205-WOP/19 z dnia 16 kwietnia 2019 roku w sprawie oświadczenia złożonego przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej – Pana Grzegorza Peczkisa podczas 76. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącego jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż problem przekroczeń dopuszczalnego stężenia benzenu w Kędzierzynie-Koźlu nie jest zjawiskiem nowym, występował on przez wiele lat. Do 2005 roku, ze względu na brak ciągłości badań i różnorodność stosowanych metodyk badawczych, nie było możliwości wiarygodnego udokumentowania faktycznego stanu jakości powietrza. W 2005 roku, z chwilą uruchomienia automatycznych stacji do pomiarów emisji oraz wprowadzenia pomiarów pasywnych benzenu, uzyskano wysokiej jakości dane, na podstawie których rokrocznie dokonywane są oceny jakości powietrza w zakresie tego zanieczyszczenia.

Zgodnie z *Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 16, poz. 87)*, benzen jest substancją monitorowaną w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska (PMS). Zgodnie z powyższym Rozporządzeniem, norma benzenu została określona na $5 \mu\text{g}/\text{m}^3$ jako średnia roczna, która służy do oceny jakości powietrza pod kątem ochrony zdrowia. Prawodawstwo Polskie nie przewiduje w ocenach jakości powietrza żadnych innych norm i wartości odniesienia.

Należy zauważyć, że istnieje również norma stężenia benzenu na stanowiskach pracy, a więc na terenach będących obszarem produkcyjnym – tereny przemysłowe. Norma ta (NDS) wynosi **1,6 mg/m³ (1 600 µg/m³)**. Najwyższe dopuszczalne stężenie (NDS) – wartość średnia ważona stężenia, którego oddziaływanie na pracownika w ciągu 8-godzinnego dobowego i przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, określonego w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 roku *Kodeks pracy* (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 917), przez okres jego aktywności zawodowej, nie powinno spowodować ujemnych zmian w jego stanie zdrowia oraz w stanie zdrowia jego przyszłych pokoleń.

Pomiary na stanowiskach pracy i obszarach przemysłowych wykonuje Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Opolu, która poinformowała Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Opolu o braku przekroczeń na stanowiskach pracy, na terenie Kędzierzyna-Koźła i Zdzeszowic.

Wykonane przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Opolu oceny jakości powietrza są przekazywane **Zarządowi Województwa Opolskiego**, który zgodnie z **art. 91** ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku *Prawo ochrony środowiska* (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 799) jest zobowiązany do opracowania **programu ochrony powietrza**, mającego na celu zmniejszenie poziomu stężeń substancji zanieczyszczających powietrze na obszarach, na których wystąpiły przekroczenia wartości kryterialnych. W związku z występującymi w latach wcześniejszych przekroczeniami, Zarząd Województwa Opolskiego opracował „*Program ochrony powietrza dla strefy opolskiej i miasta Opola ze względu na przekroczenie poziomów dopuszczalnych pyłu PM10 i poziomu docelowego benzo(a)pirenu oraz poziomów dopuszczalnych pyłu PM2,5, ozonu i benzenu dla strefy opolskiej*”, który został uchwalony w dniu 30 stycznia 2018 r.

Program ochrony powietrza jest dokumentem strategicznym, wskazującym jakie działania i przez kogo realizowane należy podjąć w celu zmniejszenia poziomu substancji zanieczyszczających powietrze, w przypadku gdy są one przekraczane. Za realizację ww. *Programu ochrony powietrza* odpowiedzialny jest **Marszałek Województwa Opolskiego**.

Działania podejmowane przez Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Opolu oraz realizacja zadań wynikających z ww. *Programu ochrony powietrza* spowodowały, że od 2013 roku w rejonie Kędzierzyna-Koźła nie wystąpiły przekroczenia średniorocznej wartości dopuszczalnej, wynoszącej dla benzenu 5 µg/m³, natomiast w Zdzeszowicach jedynie w 2016 roku norma ta nie została dotrzymana.

Średnia, którą uzyskano w 2018 roku na stacji automatycznej w Kędzierzynie-Koźlu osiągnęła 3,4 µg/m³ i norma ta jest dotrzymywana już szósty rok z rzędu. Powyższe świadczy o istotnej poprawie jakości powietrza w zakresie benzenu w tym rejonie.

Efektom stałej współpracy z samorządami lokalnymi, jest również wybudowanie – przy mojej pomocy i inicjatywie – stacji meteorologicznej, dzięki której możliwe stało się określenie korelacji między podwyższonymi stężeniami, a kierunkiem wiatrów.

Dodatkowo informuję, iż w ramach sprawowanego przeze mnie nadzoru nad jednostkami administracji zespolonej, podjąłem i prowadzę między innymi następujące działania skutkujące sprawnym funkcjonowaniem jednostek w regionie opolskim:

- 1) na początku kadencji umocowałem swojego Doradcę do sprawowania w moim imieniu stałego nadzoru i współpracy ze wszystkimi jednostkami administracji zespolonej;
- 2) w celu bieżącego nadzoru i monitorowania stopnia realizacji budżetu w poszczególnych jego paragrafach oraz optymalizacji kosztów zawieranych umów, eksploatacji taboru samochodowego i prowadzonej polityki kadrowej, sporządzono program ekonomiczno-finansowy umożliwiający, na podstawie wpisywanych kwartalnie, ustalonych danych, bieżącą ocenę ekonomiczno-finansowo-gospodarczą każdej jednostki, a na podstawie wygenerowanego zestawienia zbiorczego – porównanie jednostek pod kątem różnych wskaźników;
- 3) organizuję kwartalne spotkania szefów jednostek administracji zespolonej, na których omawiana jest realizacja budżetu, analiza wskaźników uzyskanych za miniony kwartał (na bazie powyższego programu), realizacja planu merytorycznego i są rozwiązywane wszelkie problemy za miniony okres;

- 4) wspomagam finansowo potrzeby jednostek poprzez:
 - a) przesuwanie środków na wynagrodzenia w ramach tych samych grup pomiędzy jednostkami,
 - b) wsparcie finansowe na wydatki rzeczowe w IV kwartale każdego roku (głównie niezbędne prace budowlane, remonty i drobne niezbędne zakupy) poprzez przesuwanie, w ramach dopuszczalnych grup, środków finansowych z oszczędności na innych działach w budżecie Wojewody,
 - c) wsparcie finansowe z rezerwy Wojewody do wkładu własnego jednostek na wydatki i usługi inwestycyjne posiadające dofinansowanie zewnętrzne;
- 5) w celu optymalizacji kosztów ponoszonych za użytkowanie pomieszczeń przez poszczególne jednostki, przeniesiono je do pomieszczeń będących w zasobach Skarbu Państwa, unikając w ten sposób opłat za czynsz, jednocześnie wykorzystując wszystkie wolne lokale będące w zasobie Skarbu Państwa (w ostatnim czasie przeniesiono Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej i Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska);
- 6) umocowany przeze mnie Doradca uczestniczy w spotkaniach kierownictwa jednostki z jej pracownikami w celu rozwiązania spornych kwestii (m.in. płacowych) z pozytywnymi wynikami;
- 7) organizuję we współpracy z Wojewódzkim Inspektorem Ochrony Środowiska w Opolu spotkania z kierownictwem firm będących największymi emitarami benzenu (m.in. zwiększono inwestycje w zakresie uszczelniania urządzeń i likwidacji starych), w efekcie czego uzyskano:
 - a) Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska stał się stroną w postępowaniu wszczętym przez Marszałka Województwa Opolskiego na wniosek ArcelorMittal Poland SA z siedzibą w Dąbrowie Górniczej w sprawie zmiany pozwolenia zintegrowanego dla instalacji zlokalizowanej na terenie Oddziału w Zdieszowicach.

Na terenie zakładu znajdują się króćce pomiarowe umożliwiające pomiary benzenu w każdym czasie. Zamknięto dwie niespełniające warunków ochrony środowiska baterie koksownicze i zlikwidowano instalacje z nimi współpracujące (jedną w sierpniu 2018 roku, drugą w marcu 2019 roku). Obecnie w tym zakładzie nie zanotowano żadnych przekroczeń dopuszczalnych stężeń benzenu.
 - b) cykliczne spotkania z Prezesem spółki Petrochemia Blachownia SA – Kędzierzyn-Koźle doprowadziły do konkretnych ustaleń związanych z bieżącą wymianą urządzeń z otwartym systemem na urządzenia z szczelnym systemem transportowanego i przepompowanego benzolu.

Wcześniej emisja benzenu następowała poprzez nieszczelny system wagonów i pomp. Obecnie na bieżąco wymieniane są wagony transportu na nowoczesne z całkowicie szczelnym systemem. Zgodnie z ustaleniami do końca czerwca 2019 roku nastąpi wymiana wszystkich wagonów na całkowicie szczelne w ramach wykonania hermetycznego systemu poboru prób benzolu z cystern kolejowych. Co roku w ramach inwestycji wymienianych jest ok. 10% pomp na nowoczesne pompy z systemem szczelnym.

Efektom uzgodnień i realizowanych inwestycji jest obniżenie w Kędzierzynie-Koźlu wartości średniorocznej emisji benzenu z 4,9 µg/m³ w roku 2016 na 3,5 µg/m³ w roku 2017 oraz 3,4 µg/m³ w roku 2018, przy dopuszczalnej średniorocznej emisji 5,0 µg/m³.

We wrześniu 2016 roku Opolski Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska przeprowadził kontrolę w 6 zakładach emitujących benzen: PCC Energetyka Blachownia Sp. z o.o., DB Cargo Polska SA Oddział w Kędzierzynie-Koźlu, Warter Sp. z o.o., Tameh Polska Sp. z o.o., Polska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o. i Ruetgers Poland Sp. z o.o., które nie wykazały przekroczenia dopuszczalnego stężenia tej substancji.

Ponadto, w załączeniu do niniejszego pisma przedkładałam – sporządzoną na moje polecenie – *Informację dotyczącą działań Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w związku z monitorowaniem stężenia benzenu w rejonie Kędzierzyna – Koźla i Zdieszowic*. Z informacji tej wynika, że w okresie trwania obecnej kadencji podjęto m.in. następujące działania:

A. w zakresie współpracy z firmą Arcelor Mittal SA Oddział w Zdieszowicach:

- 1) w dniach 17-19.05.2017 r. inspektorzy WIOŚ w Opolu przeprowadzili na stacji pomiarowej należącej do WIOŚ w Opolu, kontrolę z pomiarami w ArcelorMittal Oddział w Zdzeszowicach (stężenia badanych substancji nie zostały przekroczone),
- B. w zakresie współpracy z firmą **Petrochemia Blachownia SA – Kędzierzyn – Koźle:****
- 1) w związku z przeprowadzoną w dniach 16.09.-10.11.2016 r. kontrolą w Petrochemii Blachownia SA – Kędzierzyn-Koźle i jej wynikiem, pismem z dnia 25.11.2016 r. OWIOŚ zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie – Koźlu o możliwości popełnienia przestępstwa przeciw środowisku (zaniechanie użytkowania instalacji do redukcji emisji benzenu (płuczka) oraz zły stan techniczny tacy wychwytyjącej cysterny kolejowe);
 - 2) pismem z dnia 27.04.2017 r. Prokuratora Rejonowa w Kędzierzynie – Koźlu przesłała OWIOŚ postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie zgłoszonej pismem z dnia 25.11.2016 r. w związku z czym pismem z dnia 17.05.2017 r. OWIOŚ złożył zażalenie do Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu na powyższe postanowienie Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie – Koźlu, które zostało przekazane do Sądu Rejonowego Wydział II Karny, który następnie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie;
 - 3) w dniu 3.01.2017 r. OWIOŚ wystąpił do Marszałka Województwa Opolskiego z wnioskiem o dopuszczenie do udziału na prawach strony w toczącym się postępowaniu w sprawie zmiany pozwolenia zintegrowanego dla Petrochemii Blachownia w Kędzierzynie – Koźlu;
 - 4) w związku z odmową Marszałka WO w powyższym zakresie, OWIOŚ złożył do Ministra Środowiska skargę na działania Marszałka WO, która nie została uznana za zasadną i nie uznano OWIOŚ jako strony w postępowaniu o zmianę pozwolenia dla Petrochemii Blachownia w Kędzierzynie – Koźlu;
 - 5) pismem z dnia 12.07.2017 r. OWIOŚ zwrócił się do Ministra Środowiska o rozważenie możliwości wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Marszałka WO zmieniającej pozwolenia zintegrowane dla Petrochemii Blachownia SA; Minister Środowiska wydał decyzję z dnia 22.01.2018 r. o nie stwierdzeniu nieważności decyzji Marszałka WO,
- C. w zakresie współpracy z **Polską Spółką Gazownictwa Sp. z o.o.:****
- 1) pismem z dnia 18.11.2016 r. OWIOŚ zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Zabrzu o możliwości popełnienia przestępstwa polegającego na utrudnianiu przeprowadzenia kontroli w Polskiej Spółce Gazownictwa Sp. z o.o., rozpoczętej w dniu 28.10.2016 r. z zakresu ochrony środowiska;
 - 2) w związku z zatwierdzeniem przez Prokuraturę Rejonową w Zabrzu postanowienia Komisariatu I Policji w Zabrzu o odmowie wszczęcia dochodzenia w powyższej sprawie, OWIOŚ pismem z dnia 1.03.2017 r. wniósł zażalenie na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Zabrzu do Sądu Rejonowego w Zabrzu, który pismem z dnia 24.05.2017 r. wydał postanowienie uchylające zaskarżone postanowienie i zobowiązał prokuratora do podjęcia działań;
 - 3) pismem z dnia 10.02.2017 r. OWIOŚ wniósł do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia obowiązku zabezpieczenia ochrony środowiska w trakcie oraz po zaprzestaniu koncesjonowania działalności polegającej na przesyłaniu gazu na terenie woj. opolskiego przez Polską Spółkę Gazownictwa; postanowieniem z dnia 20.03.2017 r. Prezes URE odmówił wszczęcia postępowania w tym zakresie; pismem z dnia 3.04.2017 r. OWIOŚ wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Prezesa URE do Sądu Okręgowego w Warszawie, który pismem z dnia 3.08.2017 r. doręczył OWIOŚ odpis odpowiedzi na odwołanie,
- D. działania związane z wnioskiem złożonym do **Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu:****
- 1) pismem z dnia 16.09.2016 r. OWIOŚ zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – zanieczyszczeniu powietrza benzenem w ilości i postaci zagrażających życiu i zdrowiu; zawiadomienie zostało wysłane w związku ze stwierdzonymi na stacjach pomiarowych

w Kędzierzynie-Koźlu, przy ul. B. Śmiałego i na Os. Piastów w Zdzeszowicach, wysokich stężeń tej substancji w okresie 8-16.09.2016 r.;

- 2) w związku z postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu umarzającym powyższe śledztwo, OWIOŚ wniósł na nie zażalenie do Sądu Rejonowego II Wydział Karny w Kędzierzynie – Koźlu, który postanowieniem z dnia 19.07.2017 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu.

Natomiast w odniesieniu do treści oświadczenia złożonego przez Senatora RP – Pana Grzegorza Peczkisa, poniżej przedstawiam odpowiedzi na poruszone w oświadczeniu problemy.

Ad 1.

Zakłady przemysłowe, w tym zlokalizowane na terenie miasta Kędzierzyna-Koźła są pod stałym nadzorem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska.

W ramach tego nadzoru, od wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o inspekcji ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1479), tj. od dnia 18 sierpnia 2018 roku, Opolski Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska prowadzi kontrole planowe i pozaplanowe, bez wcześniejszego zawiadomienia. W okresie od wejścia w życie powyższych przepisów do dnia 25 kwietnia 2019 roku, w zakładach zlokalizowanych w rejonie Kędzierzyna-Koźła przeprowadzonych zostało 14 kontroli planowych i 19 kontroli pozaplanowych. W przypadku ujawnienia naruszenia przez zakład obowiązków wynikających z mocy prawa, w zakresie posiadanych decyzji i pozwoleń nakładane są na zakłady sankcje zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym m.in. mandaty karne, zarządzenia pokontrolne, kary administracyjne.

Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Opolu do końca 2018 roku wykonywał cyklicznie pomiary jakości powietrza w Kędzierzynie – Koźlu sprzętem Mobilnym Detektorem Chmury RAPID. Ostatni pomiar wykonany został w dniu 17 października 2018 roku. Urządzenie nie wykryło w powietrzu benzenu.

Od stycznia 2019 roku monitoring środowiska, w tym pomiary jakości powietrza prowadzi Centralne Laboratorium Badawcze Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i zadanie to należy już do kompetencji WIOŚ.

W poniższej tabeli przedstawiono wyniki stężenia benzenu w latach 2005-2018 w Kędzierzynie-Koźlu i Zdzeszowicach.

Kędzierzyn-Koźle, ul. B. Śmiałego														
Rok	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Średnioroczne stężenie benzenu [$\mu\text{g}/\text{m}^3$]	13,1	12,4	6,5	10,8	6,9	9,7	12,4	9,0	4,9	4,9	2,8	4,9	3,5	3,4
Maksymalne 1-godz. stężenie benzenu w roku [$\mu\text{g}/\text{m}^3$]	634	798	446	480	609	644	612	599	408	343	254	362	174	107
Data godzina stężenia maksymalnego	30.08 3:00	06.02 5:00	14.03 5:00	03.07 5:00	08.04 4:00	25.01 4:00	04.11 1:00	22.03 24:00	25.04 2:00	28.10 1:00	20.01 24:00	22.05 5:00	15.02 23:00	04.03 5:00
Zdzeszowice, ul. Piastów														
Średnioroczne stężenie benzenu [$\mu\text{g}/\text{m}^3$]	3,0	5,4	3,8	5,5	4,7	5,0	9,5	7,7	-1)	3,8	2,7	7,2	3,4	3,0
Maksymalne 1-godz. stężenie benzenu w roku [$\mu\text{g}/\text{m}^3$]	110	566	56	171	172	65	118	156	80	120	85	110	281	147
Data godzina stężenia maksymalnego	25.09 2:00	12.10 6:00	25.09 3:00	03.06 6:00	09.01 7:00	20.09 6:00	27.08 7:00	13.02 10:00	31.12 19:00	18.04 8:00	17.11 5:00	30.07 7:00	18.05 2:00	17.10 9:00

1) Nie uzyskano wystarczającej kompletności serii pomiarowej

Ad 2.

Opolski Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Opolu, zgodnie z obowiązującym prawem, nie brał udziału w postępowaniu inwestycyjnym związanym z uruchomieniem zakładu należącego do CARBON INTERNATIONAL Sp. z o.o. przy ul. Kobierzyńskiej 110 w Krakowie, zlokalizowanego w Kędzierzynie – Koźlu przy ul. Powstańców 70.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska nie jest organem właściwym do opiniowania, uzgadniania lub weryfikowania inwestycji na etapie ich planowania bądź projektowania, nie bierze również udziału w postępowaniu związanym z wydawaniem decyzji środowiskowych. Zadanie to spoczywa na innych organach takich jak: regionalny dyrektor ochrony środowiska, generalny dyrektor ochrony środowiska, starosta, wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

Zadaniem Inspekcji Ochrony Środowiska jest odbiór, po zgłoszeniu przez zakład, inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko, czyli takich, które wymagają uzyskania decyzji środowiskowej.

Ad 3.

W terminie, o którym mowa w oświadczeniu złożonym przez Pana Grzegorza Peczkisa nie przeprowadzono w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Opolu żadnego audytu. Ponadto, zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 20 lipca 1991 roku o inspekcji ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1471), w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Ochrony Środowiska organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska jest Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

W załączeniu przesyłam wykaz kontroli, które przeprowadzono w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Opolu począwszy od 2012 roku.

Z wyrazami szacunku

WOJEWODA OPOLSKI
Adrian Czubak

Sprawę prowadzi: Estera Kołodziej, Inspektor wojewódzki, Wydział Prawny i Nadzoru, tel. 77 45 24 373

Załączniki:

1. Informacja dotycząca działań Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w związku z monitorowaniem stężenia benzenu w rejonie Kędzierzyna+Koźła i Zdieszowic. (oraz Zał. 1-39);
2. Wykaz kontroli przeprowadzonych w WIOŚ w Opolu w okresie 2012–2018;

**WYKAZ KONTROLI PRZEPROWADZONYCH W WOJEWÓDZKIM INSPEKTORACIE
OCHRONY ŚRODOWISKA W OPOLU OD 2012 ROKU**

ROK	TYTUŁ KONTROLI	PODMIOT WYKONUJĄCY KONTROLĘ	DATA KONTROLI
2012	Wykonanie budżetu państwa w 2011 r.	Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu	09.01.2012–19.03.2012
	Ocena wdrożenia systemu kontroli i informatycznego systemu kontroli	Główny Inspektorat Ochrony Środowiska w Warszawie	29.05.2012–30.05.2012
	Przestrzeganie procedur, zasad i terminów załatwiania spraw w postępowaniu administracyjnym	Wojewoda Opolski	19.06.2012–28.06.2012
2013	Kontrola godna z upoważnieniem	ZUS Opole	03.01.2013–14.01.2013
	Kontrola archiwum zakładowego	Archiwum Państwowe w Opolu	13.09.2013
2014	Kontrola projektu	Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie	27.03.2014

	Ochrona powietrza przed zanieczyszczeniem	Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu	01.04.2014
	Wykonywanie zadań związanych z zapobieganiem i trwałym obniżeniem zanieczyszczeń wód dorzecza Odry	Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu	31.10.2014
	Przeprowadzenie naborów na wolne stanowiska pracy w służbie cywilnej	Wojewoda Opolski	01.10.2014-06.10.2014
2015	Wykonanie budżetu państwa w 2014 r.	Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu	12.01.2015-27.03.2015
	Kontrola projektu Upowszechnienie e-usług świadczonych przez administrację publiczną w woj. opolskim	Urząd Marszałkowski Województwa Opolskiego	18.05.2015
2016	Kontrola Projektu POIS 03.02.00-00-001/09 pod nazwą zakupy sprzętu do szybkiej oceny ryzyka w przypadku wystąpienia poważnej awarii, organizacja systemu monitoringu dynamicznego przeciwdziałania poważnym awariom, w tym organizacja systemu i sieci teleinformatycznych	Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie	22.03.2016
	Zapewnienie przez organy administracji publicznej prawidłowego zagospodarowania odpadów komunalnych	Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu	09.05.2016-20.07.2016
	Kontrola oceny wdrażania Internetowego Systemu Kontroli oraz wykorzystania sprzętu zakupionego w ramach projektu Monitoring efektów realizacji projektu PL0100 „Wzrost efektywności działalności Inspekcji Ochrony Środowiska na podstawie doświadczeń norweskich”, prawidłowość wykonywania oceny jakości powietrza za rok 2015 dla strefy opolskiej miasta Opola pod kątem wszystkich zanieczyszczeń objętych oceną	Główny Inspektorat Ochrony Środowiska w Warszawie	27.09.2016-30.09.2016
	Przestrzeganie przepisów o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach	Archiwum Państwowe w Opolu	18.11.2016
2017	Kontrola umowy nr POIS.02.01.00-00-0001/1/16	Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie	14.12.2017
2018	Kontrola wykonywania zadań obronnych	Wojewoda Opolski	27.11.2018

Wojewódzki Inspektor
Ochrony Środowiska w Opolu
mgr inż Krzysztof Gaworski

**Odpowiedź
GŁÓWNEGO INSPEKTORA
OCHRONY ŚRODOWISKA**

Warszawa, 2019.06.06

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na ww. pismo, przy którym zostało przesłane oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa, złożone podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., w sprawie złej jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu, w szczególności jego zanieczyszczenia związkami benzenu, uprzejmie informuję co następuje.

Ad 1) W szczególności proszę o wskazanie liczby niezapowiedzianych kontroli, przeprowadzonych na terenie sąsiadującym z Petrochemią Blachownia w latach 2018 i 2019 w zakresie emisji związków benzenu w okresach wczesnoporannych, rejestrowania przez stację pomiarową na terenie osiedla Piastów.

Zakłady przemysłowe zlokalizowane na terenie Kędzierzyna-Koźła są pod stałym nadzorem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska (dalej: „Opolski WIOŚ”). Od momentu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1479), która umożliwia organom Inspekcji Ochrony Środowiska wykonywanie kontroli pozaplanowych, bez wcześniejszego zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze jej przeprowadzenia, tj. od dnia 18 sierpnia 2018 r. do dnia 25 kwietnia 2019 r., Opolski WIOŚ przeprowadził 19 kontroli pozaplanowych zakładów na terenie Kędzierzyna-Koźła.

Odnosnie do pomiarów jakości powietrza wykonywanych w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska, pragnę poinformować, że od stycznia 2019 r. są one prowadzone przez Centralne Laboratorium Badawcze Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

Pomiary stężeń benzenu realizowane są na terenie miasta Kędzierzyn-Koźle na stacji automatycznej zlokalizowanej przy ul. B. Śmiałego. Są to wysokiej jakości pomiary, na podstawie których dokonywane są roczne oceny jakości powietrza, zgodnie z art. 89 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2018 r., poz. 799 z późn. zm.). Ocena jakości powietrza za rok 2018, nie wykazała w województwie opolskim przekroczeń standardów jakości powietrza ustanowionych dla benzenu. Średnia roczna wartość stężenia benzenu osiągnęła w Kędzierzynie-Koźlu w 2018 r. 3,4 µg/m³, przy wartości dopuszczalnej wynoszącej 5 µg/m³ (zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1031)).

Odnosnie do występowania chwilowych wysokich stężeń benzenu w Kędzierzynie-Koźlu, pragnę wskazać, że w tabeli 1 i 2 zestawiono incydenty podwyższonych 1-godzinnych stężeń benzenu, które wystąpiły w roku 2018 i 2019 (zgodnie z Indekssem Jakości Powietrza uzyskane stężenia oznaczają stan bardzo zły). Jednakże wartość dopuszczalna dla benzenu odnosi się do roku kalendarzowego i niewłaściwe jest porównywanie uzyskiwanych na stacji automatycznej wartości 1-godzinnych do normy średniorocznej, gdyż wartości chwilowe nie świadczą o przekroczeniu normy.

Pisząc o jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu nie sposób nie wspomnieć o innych zanieczyszczeniach powietrza, których normy są w tym rejonie przekraczane. Zgodnie z oceną jakości powietrza wykonaną za rok 2018, w mieście Kędzierzyn-Koźle stwierdzono występowanie obszarów przekroczeń standardów jakości powietrza dla: pyłu zawieszonego PM10 (24 godz.), pyłu zawieszonego PM2,5 oraz

benzo(a)pirenu. Są to zanieczyszczenia, dla których w pierwszej kolejności należy zintensyfikować działania mające na celu osiągnięcie i dotrzymanie wartości normatywnych.

Tabela 1. Zestawienie terminów z podwyższonymi 1-godzinnymi stężeniami benzenu zarejestrowanymi w Kędzierzynie-Koźlu w roku 2018

Lp.	Data godzina	Stężenie benzenu [µg/m ³]	Lp.	Data godzina	Stężenie benzenu [µg/m ³]
1	07.02.2018 10:00	54,1	24	15.04.2018 01:00	96,9
2	07.02.2018 11:00	65,5	25	15.04.2018 02:00	80,3
3	04.03.2018 04:00	90,9	26	15.04.2018 03:00	75,3
4	04.03.2018 05:00	106,7	27	15.04.2018 04:00	74,3
5	04.03.2018 06:00	87,4	28	15.04.2018 05:00	86,9
6	04.03.2018 07:00	72,5	29	15.04.2018 06:00	88,6
7	04.03.2018 08:00	88,8	30	15.04.2018 07:00	82,9
8	04.03.2018 09:00	96,0	31	15.04.2018 08:00	61,9
9	04.03.2018 10:00	71,7	32	15.04.2018 09:00	52,0
10	10.03.2018 04:00	53,9	33	23.04.2018 03:00	69,5
11	25.03.2018 02:00	54,6	34	23.04.2018 04:00	71,3
12	03.04.2018 00:00	51,3	35	23.04.2018 05:00	71,6
13	03.04.2018 01:00	52,6	36	23.04.2018 06:00	55,1
14	04.04.2018 07:00	77,5	37	10.09.2018 06:00	55,3
15	04.04.2018 08:00	61,8	38	10.09.2018 07:00	58,9
16	08.04.2018 08:00	68,2	39	17.09.2018 03:00	58,4
17	08.04.2018 09:00	68,0	40	17.09.2018 04:00	56,6
18	12.04.2018 00:00	60,7	41	30.09.2018 04:00	52,5
19	12.04.2018 02:00	52,4	42	30.09.2018 05:00	66,8
20	12.04.2018 03:00	54,3	43	30.09.2018 06:00	63,6
21	12.04.2018 04:00	52,0	44	30.09.2018 07:00	55,4
22	14.04.2018 23:00	91,9	45	30.09.2018 08:00	53,8
23	15.04.2018 00:00	104,8			

Tabela 2. Zestawienie terminów z podwyższonymi 1-godzinnymi stężeniami benzenu zarejestrowanymi w Kędzierzynie-Koźlu w roku 2019

Lp.	Data godzina	Stężenie benzenu [µg/m ³]	Lp.	Data godzina	Stężenie benzenu [µg/m ³]
1	17.02.2019 22:00	62,0	6	30.03.2019 00:00	72,7
2	17.02.2019 23:00	52,0	7	30.03.2019 03:00	51,8
3	18.02.2019 00:00	62,4	8	30.03.2019 04:00	62,2
4	29.03.2019 03:00	62,7	9	30.03.2019 05:00	62,5
5	29.03.2019 23:00	52,8	10	31.03.2019 06:00	51,5

Ad 2) Jakie są okoliczności udzielenia zgody na produkcję węgla drzewnego przez zakład zlokalizowany na terenie osiedla Śródmieście w Kędzierzynie-Koźlu przy ul. Powstańców Śląskich? W trakcie produkcji oraz składowania węgla następuje pylenie, na które skarżą się okoliczni mieszkańcy.

Opolski WIOŚ nie uczestniczył w postępowaniu inwestycyjnym związanym z uruchomieniem zakładu należącego do CARBON INTERNATIONAL Sp. z o.o., ul. Kobiernyńska 110 w Krakowie, zlokalizowanego w Kędzierzynie – Koźlu przy ul. Powstańców

70. Obowiązujące przepisy prawa nie przewidują udziału organów Inspekcji Ochrony Środowiska w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, prowadzonym przez organy ochrony środowiska określone w art. 75 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 z późn. zm.), ani też w postępowaniu w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę dla planowanego przedsięwzięcia prowadzonym przez organy administracji architektoniczno-budowlanej wskazane w art. 80 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.).

Jeśli chodzi o problem uciążliwego pylenia powodowanego produkcją oraz składowaniem węgla w zakładzie Spółki CARBON INTERNATIONAL Sp. z o.o. w Kędzierzynie-Koźlu przy ul. Powstańców 70, informuję, że Opolski WIOŚ w 2018 r. przeprowadził 2 kontrole przedmiotowego zakładu, obejmujących m.in. sprawdzenie przestrzegania przepisów ochrony środowiska w zakresie emisji gazów i pyłów do powietrza.

W związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w wyniku przedmiotowych kontroli, w ramach podjętych działań pokontrolnych, Opolski WIOŚ zastosował karę grzywny w formie mandatu karnego dla osoby reprezentującej zakład, jak również wydał zarządzenia pokontrolne dla kontrolowanego podmiotu oraz skierował wystąpienia pokontrolne do Starosty Powiatu Kędzierzyńsko-Kozielskiego.

Ad 3) Proszę o kopię dokumentacji z audytu, jaki został przeprowadzony w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Opolu po objęciu władzy w roku 2015, z lat poprzednich.

Mając na uwadze potrzebę zapewnienia wysokiej jakości pomiarów w monitoringu jakości powietrza, systematycznie prowadzone są sprawdzenia prawidłowej lokalizacji stacji monitoringu jakości powietrza. W województwie opolskim, w tym w Kędzierzynie-Koźlu, przeglądy lokalizacji stacji wykonywane są od roku 2010. W roku 2010 GIOŚ przeprowadził przegląd poprawności lokalizacji stacji, w którym oprócz pracownika GIOŚ uczestniczył pracownik Instytutu Ochrony Środowiska-PIB. Wyniki tego przeglądu zostały przekazane do WIOŚ w Opolu, który w miarę posiadanych środków finansowych i możliwości technicznych zobowiązał się zastosować do zaleceń GIOŚ.

W latach kolejnych, zgodnie z zaleceniami GIOŚ, przeglądy prawidłowości lokalizacji stacji były wykonywane przez pracowników Wydziału Monitoringu WIOŚ w Opolu, a wyniki takich przeglądów były przekazywane do GIOŚ. W roku 2016 wyniki przeglądu po raz ostatni zostały przekazane w formie papierowej (pismem), w latach kolejnych (2017 i 2018) wyniki przeglądu były przekazane jedynie w formie elektronicznej poprzez zamieszczenie ich w bazie danych o jakości powietrza JPOAT2.0 administrowanej przez GIOŚ. Ostatni przegląd stacji monitoringu jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu był wykonany w kwietniu 2017 r. W załączeniu przekazuję kopie sprawozdań z przeglądu lokalizacji stacji monitoringu jakości powietrza w Kędzierzynie-Koźlu za lata 2010–2017.

Ponadto informuję, że na rok 2019 zaplanowano kolejną wizytację lokalizacji stacji monitoringu jakości powietrza w województwie opolskim przez pracowników Departamentu Monitoringu Środowiska GIOŚ i Krajowego Laboratorium Referencyjnego GIOŚ.

Jednocześnie w celu zapewnienia prawidłowości pomiarów, Krajowe Laboratorium Referencyjne cyklicznie wykonuje sprawdzenia i kalibracje mierników na stacjach pomiarowych. Ostatnie takie zewnętrzne sprawdzenie prawidłowości funkcjonowania aparatury pomiarowej na stacji w Kędzierzynie Koźlu miało miejsce w sierpniu 2017 roku. Podczas wizyty Krajowego Laboratorium Referencyjnego sprawdzone i skalibrowane zostały analizatory zanieczyszczeń gazowych (CO, SO₂, NO_x, O₃). Sprawdzony został także układ poboru próby i skontrolowany został system zarządzania jakością (prowadzenie dokumentacji, stosowanie norm itp.).

Dodatkowo, w celu kontrolowania biegłości w wykonywaniu pomiarów jakości powietrza Laboratorium WIOŚ w Opolu co roku uczestniczyło w badaniach

laboratoryjnych organizowanych przez Krajowe Laboratorium Referencyjne dla analizatorów BTEX oraz analizatorów gazowych, a co dwa lata w badaniach porównawczych pomiarów pyłu PM10 i PM2,5 oraz zanieczyszczeń oznaczanych w pyłe PM10 (As, Cd, Ni, Pb, benzo(a)piren). Ostatnie badanie porównawcze pyłu odbyło się w roku 2018.

Z wyrazami szacunku

w zastępstwie
GŁÓWNEGO INSPEKTORA
OCHRONY ŚRODOWISKA
Andrzej Długołęcki
Dyrektor Generalny

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o rozważenie możliwości wprowadzenia nowego zawodu – asystenta medycznego.

W ciągu ostatnich lat zauważalne są braki kadrowe pośród średniego personelu medycznego zarówno w szpitalach, domach pomocy społecznej, hospicjach, jak i w innych jednostkach służby zdrowia.

Do złagodzenia tych braków kadrowych może przyczynić się wprowadzenie zawodu asystenta medycznego. Kształcenie w proponowanym zawodzie mogłoby się odbywać w pięcioletnim technikum. Wydaje się, że ten okres kształcenia pozwoli na odpowiednie przygotowanie przyszłych pracowników służby zdrowia w tym zawodzie. Tym bardziej, iż istnieją szkoły posiadające doświadczoną kadrę medyczną i bazę dydaktyczną pozwalającą na realizację kształcenia medycznego zarówno teoretycznego, jak i praktycznego.

Do podstawowych obowiązków asystentów medycznych należałoby zaliczyć czynności związane z obsługą pacjentów oraz wsparciem lekarzy. Nowej grupie pracowników powinno się przypisać m.in. sprawy administracyjne, prowadzenie dokumentacji medycznej, organizację pracy gabinetu lekarskiego czy też wykonywanie prostych zabiegów medycznych.

Konsekwencją wprowadzenia tych propozycji może być zaspokojenie potrzeb służby zdrowia, poprawa warunków pracy personelu, zarówno lekarzy, jak i pielęgniarek, poprawa jakości opieki nad pacjentami i wypełnienie ciągle pogłębiającej się luki na rynku pracy.

Zwracam się z prośbą o analizę propozycji i podjęcie stosownych w ocenie Państwa Ministrów działań.

*Z szacunkiem
Krystian Probierz*

Odpowiedź

Warszawa, 29 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Krystiana Probierza złożone 12 kwietnia 2019 r. na 76. posiedzeniu Senatu RP w sprawie wprowadzenia nowego zawodu – asystent medyczny.

Szanowny Panie Senatorze,

minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w ramach posiadanych kompetencji, podejmuje szereg działań mających na celu dostosowanie kształcenia zawodowego do potrzeb rynku pracy, podnoszenia jego efektywności, a także przygotowania nowoczesnych kadr dla polskiej gospodarki. Efektem tych prac jest ustawa z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie

oświaty oraz innych ustaw¹ wprowadzająca wiele nowych rozwiązań, w tym również umożliwiających sprawniejsze niż dotychczas wprowadzanie nowych zawodów do systemu oświaty.

Należy jednak zauważyć, że przepisy prawa nie pozwalają Ministrowi Edukacji Narodowej na samodzielne wprowadzanie zawodu, jego modyfikację lub wykreślenie z klasyfikacji zawodów.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy *Prawo oświatowe*², w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz innych ustaw, minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa, w drodze rozporządzenia, klasyfikację zawodów szkolnictwa branżowego na wniosek ministra właściwego w zakresie danego zawodu (wprowadza nowe zawody do klasyfikacji, wykreśla zawody, bądź dokonuje ich modyfikacji). Szczegółowe wymagania dotyczące wniosku właściwego ministra zostały określone w art. 46 ust. 3 ww. ustawy.

Organizacje pracodawców, samorządy gospodarcze lub inne organizacje gospodarcze, stowarzyszenia lub samorządy zawodowe, sektorowe rady do spraw kompetencji oraz ogólnopolskie organizacje jednostek samorządu terytorialnego mogą występować do właściwych ministrów z propozycją wprowadzenia do klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego nowych zawodów, wykreślenia zawodu lub dokonania zmiany dotyczącej zawodu, kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie lub dodatkowych umiejętności zawodowych.

W przypadku zawodu asystent medyczny ministrem właściwym jest Minister Zdrowia, a zatem w przypadku złożenia przez ten organ wniosku o wprowadzenie wyżej wymienionego zawodu do klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego wniosek ten zostanie zrealizowany.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Senatora o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

¹ Dz. U. poz. 2245 i 2432.

² Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo Oświatowe DZ. U. z 2018 r. poz. 996 z późn. zm.

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!**Zwracam się z prośbą o rozważenie możliwości wprowadzenia nowego zawodu – asystenta medycznego.**W ciągu ostatnich lat zauważalne są braki kadrowe pośród średniego personelu medycznego zarówno w szpitalach, domach pomocy społecznej, hospicjach, jak i w innych jednostkach służby zdrowia.**Do złagodzenia tych braków kadrowych może przyczynić się wprowadzenie zawodu asystenta medycznego. Kształcenie w proponowanym zawodzie mogłoby się odbywać w pięcioletnim technikum. Wydaje się, że ten okres kształcenia pozwoli na odpowiednie przygotowanie przyszłych pracowników służby zdrowia w tym zawodzie. Tym bardziej, iż istnieją szkoły posiadające doświadczoną kadrę medyczną i bazę dydaktyczną pozwalającą na realizację kształcenia medycznego zarówno teoretycznego, jak i praktycznego.**Do podstawowych obowiązków asystentów medycznych należałoby zaliczyć czynności związane z obsługą pacjentów oraz wsparciem lekarzy. Nowej grupie pracowników powinno się przypisać m.in. sprawy administracyjne, prowadzenie dokumentacji medycznej, organizację pracy gabinetu lekarskiego czy też wykonywanie prostych zabiegów medycznych.**Konsekwencją wprowadzenia tych propozycji może być zaspokojenie potrzeb służby zdrowia, poprawa warunków pracy personelu, zarówno lekarzy, jak i pielęgniarek, poprawa jakości opieki nad pacjentami i wypełnienie ciałem pogłębiającej się luki na rynku pracy.**Zwracam się z prośbą o analizę propozycji i podjęcie stosownych w ocenie Państwa Ministrów działań.*

Z szacunkiem
Krystian Probiez

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ZDROWIA

Warszawa, 15 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora, Pana Krystiana Probierza na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r., przekazanego przy piśmie Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu RP z dnia 16 kwietnia 2019 r., znak: BPS/043-76-2207/19, w sprawie rozważenia możliwości wprowadzenia nowego zawodu – „asystenta medycznego”, pragnę podziękować za zainteresowanie ww. kwestią i uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Informuję, iż do Ministerstwa Zdrowia wpłynęły pisma w sprawie wprowadzenia do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego nowego zawodu „asystenta medycznego”. Zgodnie z przekazaną propozycją kształcenie w ww. zawodzie miałoby być

prowadzone na poziomie średnim, a absolwent szkoły powinien być przygotowywany do wykonywania zadań zawodowych w zakresie obsługi administracyjnej placówek medycznych oraz świadczenia usług opiekuńczo-pielęgnacyjnych osobom w różnym wieku.

Należy jednak zauważyć, iż w systemie ochrony zdrowia funkcjonuje stanowisko sekretarki medycznej, na którym wykonuje się m.in. zadania związane z rejestracją pacjentów, prowadzeniem dokumentacji medycznej, czy obsługą systemów informatycznych, a także zawód opiekuna medycznego, który zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach (Dz. U. z 2017 r. poz. 860 i z 2018 r. poz. 744) przygotowany jest do wykonywania zadań zawodowych, takich jak:

- rozpoznawanie i rozwiązywanie problemów opiekuńczych osoby chorej i niesamodzielnej w różnym stopniu zaawansowania choroby i w różnym wieku,
- pomaganie osobie chorej i niesamodzielnej w zaspokajaniu potrzeb biopsychospołecznych,
- asystowanie pielęgniarce i innemu personelowi medycznemu podczas wykonywania zabiegów pielęgnacyjnych,
- konserwacja, dezynfekcja przyborów i narzędzi stosowanych podczas wykonywania zabiegów,
- podejmowanie współpracy z zespołem opiekuńczym i terapeutycznym podczas świadczenia usług z zakresu opieki medycznej nad osobą chorą i niesamodzielną.

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż Ministerstwo Zdrowia brało udział w uzgadnianiu z Ministerstwem Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. W wyniku tych prac w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, z późn. zm.) uwzględniono m.in. pojęcie „asystent medyczny” w odniesieniu do zagadnienia dotyczącego wystawiania orzeczeń o niezdolności do pracy. Art. 54a ww. ustawy dopuszcza upoważnienie do wystawiania zaświadczeń lekarskich osoby wykonującej zawód medyczny (w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej) oraz osoby wykonującej czynności pomocnicze przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tj. m.in. osoby wykonującej czynności związane z utrzymaniem systemu teleinformatycznego, w którym przetwarzana jest dokumentacja medyczna). Zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami, ww. osoby będą mogły być upoważniane do wystawiania tych zaświadczeń za pośrednictwem Rejestru Podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą w tzw. Rejestrze Asystentów Medycznych (RAM), który oprócz upoważnienia ma zawierać także m.in. dane dotyczące osób upoważnionych w tym zakresie, terminu obowiązywania tego upoważnienia, czy unikalnego identyfikatora upoważnienia nadanego przez RAM. Zatem wpisanie zawodu o nazwie asystent medyczny do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 13 marca 2017 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 622) mogłoby wprowadzać w błąd, co do kompetencji osób pracujących na tym stanowisku.

Ponadto pragnę poinformować, iż w ramach prowadzonych w Ministerstwie Edukacji Narodowej prac nad projektem rozporządzenia w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz dodatkowych umiejętności w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego, zgłoszono propozycje dotyczące rozszerzenia kompetencji opiekunów medycznych, aby w większym stopniu wspomóc kadre pielęgniarską w realizacji zadań zawodowych. Jednocześnie w resorcie zdrowia podjęte zostały działania umożliwiające np. określenie kompetencji sekretarek medycznych, jak również wprowadzono do tzw. „koszyka szpitalnego” przepis stanowiący, że świadczeniodawca udzielający świadczeń w trybie hospitalizacji, hospitalizacji planowej i hospitalizacji jednego dnia może, w celu zapewnienia właściwej opieki oraz organizacji pracy, zatrudnić m.in. sekretarkę medyczną, która może w szczególności wesprzeć kadre medyczną w realizacji obowiązków administracyjnych.

W związku z powyższym informuję, iż propozycja dotycząca powołania zawodu „asystenta medycznego” jest obecnie przedmiotem analiz i konsultacji z ekspertami, mając na uwadze zarówno podejmowane w resorcie zdrowia działania, jak i obowiązujące przepisy prawa. Jednocześnie wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte.

Z poważaniem

Józefa Szczurek-Żelazko
SEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań mających na celu poprawę sytuacji finansowej szpitali powiatowych w Polsce.

W ubiegłym roku Związek Powiatów Polskich wydał raport dotyczący ankiety przeprowadzonej w lipcu 2018 r. w 93 powiatowych podmiotach leczniczych. Celem badań było zebranie informacji dotyczących ich kondycji finansowej oraz perspektyw funkcjonowania w kontekście planowanych zmian legislacyjnych. Przedstawione przez ZPP wyniki są alarmujące i prognozują gwałtowny skok liczby podmiotów leczniczych wykazujących stratę na koniec 2018 r. w porównaniu z latami 2015–2017. Według badających do elementów wpływających na kondycje szpitali powiatowych należą:

1. Zmiany legislacyjne polegające na uruchomieniu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, potocznie zwanego „siecią szpitali”. Rozwiązanie to miało usprawnić organizację udzielania świadczeń i poprawić dostęp pacjentów do leczenia specjalistycznego w szpitalach, jednakże poziom finansowania świadczeń zdrowotnych w ramach tego systemu jest niewystarczający i stwarza realne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania jednostek oraz powoduje ryzyko wzrostu zadłużenia.

2. Sytuacja płacowa osób zatrudnionych w podmiotach leczniczych. Rozproszenie oraz liczba regulacji o charakterze płacowym nie sprzyjają przejrzystości przepisów i nie ułatwiają zarządzania płacami. Poza zmianami legislacyjnymi wpływ na poziom wynagrodzeń mają także czynniki pozaprawne (niedobór lekarzy i pielęgniarek, starzenie się tych grup zawodowych), co powoduje zwiększenie konkurencji między podmiotami, głównie w wymiarze płacowym.

3. Zmiany w przepisach dotyczących wprowadzenia norm zatrudniania pielęgniarek. Chcąc prowadzić działalność leczniczą na dotychczasowym poziomie (bez redukcji liczby łóżek lub z nieznaczną redukcją), większość badanych placówek zgłasza zapotrzebowanie na zatrudnienie dodatkowych pielęgniarek, mimo zakładanych przez Ministerstwo Zdrowia nadwyżek personelu pielęgniarsko-położniczego na poziomie województw. Realizacja założeń MZ byłaby możliwa w przypadku przepływu kadr między podmiotami lub między własnymi komórkami organizacyjnymi, co w praktyce okazuje się niewykonalne.

Z badań przeprowadzonych przez Związek Powiatów Polskich wynika, że założenie Ministerstwa Zdrowia oraz ustawodawcy, iż nowe regulacje prawne, m.in. dotyczące tzw. „sieci szpitali”, będą mieć pozytywny wpływ na sytuację ekonomiczną podmiotów leczniczych, nie znajduje odzwierciedlenia w nastrojach kierowników podmiotów leczniczych. Respondenci wskazali także, iż w średnim ujęciu środki finansowe otrzymane z Narodowego Funduszu Zdrowia w 2018 r. zmniejszyły się przy jednoczesnym ogólnym wzroście liczby udzielanych świadczeń.

Przedstawione dane ankietowe mogą być w pewnym stopniu zilustrowane sytuacją finansową Wielospecjalistycznego Szpitala Powiatowego SA w Tarnowskich Górach. Jak wynika z przedstawionych mi danych finansowych spółki, szpital ten na koniec roku 2018 wygenerował stratę netto w wysokości ponad 4 mln zł. Wśród czynników, które wpłynęły na ten wynik finansowy, szpital wymienia negatywne skutki wprowadzonej ustawy o sieci szpitali, która zlikwidowała możliwość sfinansowania dotychczas refundowanych w placówce świadczeń udzielanych w stanach zagrożenia życia. Wpływ na powstałą stratę miał też wzrost kosztów operacyjnych, a wśród nich głównie usług obcych (koszt usług medycznych jako konsekwencja deficytu specjalistów) oraz wynagrodzeń i ubezpieczeń społecznych (wzrost płacy minimalnej i podwyżki uposażeń pielęgniarek).

Zarząd wskazuje, iż obecna sytuacja finansowa szpitala w Tarnowskich Górach może być charakterystyczna także dla innych szpitali powiatowych w Polsce, które realizują w większości przypadków kosztochłonne, lecz istotne dla społeczności hospitalizacje, w większości niedoszacowane przez NFZ.

Szpital boryka się ponadto z niedoborami kadrowymi oraz rosnącymi roszczeniami ze strony pracowników, którzy domagają się równego traktowania pracowników i wzrostu wynagrodzeń (efekt porozumień rządu z pielęgniarkami). Brak wprowadzenia dobrych i skutecznych rozwiązań grozi zamknięciem oddziałów w tarnowskim szpitalu.

W związku z przedstawionymi wynikami badań ankietowych oraz aktualną sytuacją finansową Wielospecjalistycznego Szpitala Powiatowego w Tarnowskich Górach pragnę skierować do Pana Ministra zapytanie, czy ministerstwu znane są obecne problemy finansowe szpitali powiatowych w Polsce. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, aby polepszyć ich sytuację i zapobiec skutkom strat finansowych, np. zamykaniu oddziałów?

Nie jestem w stanie zweryfikować przedstawionych w ankietach danych, wobec czego uprzejmie proszę Pana Ministra o przedstawienie rzeczywistej sytuacji szpitali powiatowych.

*Z wyrazami szacunku
Krystian Probiez*

Odpowiedź

Warszawa, 6 czerwca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Krystiana Probieza na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r. w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę poinformować, że zgodnie z ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2018, Minister Zdrowia przekazał pod koniec roku 2018 z budżetu państwa środki do Narodowego Funduszu Zdrowia w wysokości 1.800.000 tys. zł. Środki te będą wykorzystane przez Narodowy Fundusz Zdrowia w roku 2019 na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym leczenia szpitalnego, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw zdrowia oraz ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W związku z wnioskiem Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 5 marca br., w sprawie zwiększenia planowanych kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2019 rok w ramach ww. środków, Minister Zdrowia mając na uwadze konieczność poprawiania dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz w szczególności zgłaszane potrzeby w zakresie zwiększenia finansowania wskazanych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej, wyraził zgodę na zwiększenie finansowania świadczeń zdrowotnych (w tym leczenia szpitalnego) o kwotę 900.000 tys. zł z przeznaczeniem na sfinansowanie świadczeń gwarantowanych udzielonych ponad kwoty zobowiązań wynikających z zawartych umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w 2018 r. w kwocie 440 000 tys. zł oraz poprawienia dostępności do świadczeń (operacje endoprotezoplastyki stawu kolanowego lub biodrowego, zabiegów usunięcia zaćmy oraz diagnostyki obrazowej – tomograf komputerowy i rezonans magnetyczny) w kwocie 460.000 tys. zł.

Ponadto Minister Zdrowia, mając na uwadze konieczność zwiększenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, pozytywnie

zaopiniował wniosek Prezesa NFZ o uruchomienie rezerwy ogólnej w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2019 w wysokości 842.555 tys. zł, z przeznaczeniem m.in. na zwiększenie wyceny punktowej w umowach o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne w zakresach świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych na oddziałach chorób wewnętrznych i chirurgii ogólnej w 2019 r. w kwocie 680 594 tys. zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że w dniu 19 kwietnia 2019 r. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów zatwierdzili zmianę planu finansowego NFZ na 2019 r. zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej oddziałów wojewódzkich NFZ o kwotę 429.248 tys. zł, w tym w zakresie leczenia szpitalnego o kwotę 224.105 tys. zł.

Należy także poinformować, że Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 13 maja 2019 r. wszczął procedurę uruchomienia dodatkowych środków w planie finansowym NFZ na 2019 r. w celu zwiększenia nakładów na świadczenia opieki zdrowotnej w oddziałach wojewódzkich NFZ o kwotę 4.136.713 tys. zł, w tym w zakresie leczenia szpitalnego o kwotę 2.057.991 tys. zł, co oznacza zwiększenie ww. nakładów na świadczenia opieki zdrowotnej odpowiednio o 4,9% i 4,7%. Ww. zwiększenie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej uwzględnia konieczność zapewnienia finansowania, m.in.: projektowanej zmiany wyceny świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w szpitalnych oddziałach ratunkowych i izbach przyjęć od dnia 1 lipca 2019 r., projektowanej zmiany wyceny świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w pozostałych rodzajach świadczeń związanej ze zwiększającymi się kosztami udzielania świadczeń, w szczególności zwiększającymi się kosztami wynagrodzeń personelu.

W związku z powyższym środki finansowe na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2019 będą znacznie wyższe, w tym w zakresie m.in. leczenia szpitalnego, co wpłynie pozytywnie na sytuację finansową podmiotów leczniczych, w tym szpitali powiatowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Jadwigi Rotnickiej

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego
oraz do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

W ostatnich tygodniach w trakcie dyżurów senatorskich na moje ręce spływają protesty samorządów terytorialnych i organizacji rolniczych, postulaty w sprawie konieczności podjęcia odpowiednich działań legislacyjnych w związku z narastającym problemem odbioru od rolników zużytej folii rolniczej i sznurka polipropylenowego.

Problem związany z odbiorem odpadów z folii i sznurka polipropylenowego wykorzystywanego w rolnictwie narasta. Maleje liczba odbiorców, którzy chcieliby te odpady przyjmować, nawet odpłatnie. Z informacji przekazywanych przez prywatnych przedsiębiorców przetwarzających odpady z folii, którym dotąd opłacało się pojechać po odpady nawet kilkadziesiąt kilometrów, wynika, że przyczyną problemu jest załamanie się sprzedaży poprzerobowych granulatów tworzyw sztucznych na rynek chiński.

W takich okolicznościach wydaje się więc konieczne stworzenie miejsc, w których rolnicy będą mogli oddawać resztki folii, lub nałożenie na producentów folii i sznurka polipropylenowego obowiązku ich odbioru.

W związku z tym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

Czy problem jest ministerstwu znany?

Czy trwają prace nad rozwiązaniem problemu?

*Z poważaniem
Jadwiga Rotnicka*

**Stanowisko
MINISTRA ROLNICTWA
i ROZWOJU WSI**

Warszawa, 24 kwietnia 2019 r.

Pan
Henryk Kowalczyk
Minister Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

w załączeniu przekazuję, zgodnie z właściwością, tekst oświadczenia złożonego przez Panią Senator Jadwigę Rotnicką podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia br. dotyczącego konieczności podjęcia odpowiednich działań legislacyjnych w związku z narastającym problemem odbioru od rolników zużytej folii rolniczej i sznurka polipropylenowego. Uprzejmie proszę o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie i udzielenie odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator.

Z poważaniem

Jan Krzysztof Ardanowski

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 06.05.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pani Senator Jadwigi Rotnickiej złożonym na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r. (znak: BPS/043-76-2209-MŚ/19) w sprawie problemu z odbiorem od rolników zużytej folii rolniczej i sznurka polipropylenowego przedstawiam poniższe informacje.

Odnosząc się do kwestii zagospodarowania odpadów powstających w wyniku prowadzenia działalności rolniczej informuję, że zgodnie z art. 6c ust. 1 oraz ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454, z późn. zm.) gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy. Rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne.

Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701) odpady komunalne definiowane są jako odpady powstające w gospodarstwach domowych, z wyłączeniem pojazdów wycofanych z eksploatacji, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pochodzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych.

Powstających wskutek prowadzenia działalności rolniczej odpadów w postaci folii rolniczej oraz sznurka nie można jednak zaklasyfikować jako odpady komunalne. W związku z tym nie mogą one być odbierane w ramach wnoszonej opłaty za odbiór odpadów komunalnych. Zatem posiadacz tych odpadów jest zobowiązany do ich zagospodarowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Na podstawie art. 22 ustawy o odpadach koszty gospodarowania odpadami są ponoszone przez pierwotnego wytwórcę odpadów lub przez obecnego lub poprzedniego posiadacza odpadów.

W związku z powyższym rolnik będący wytwórcą odpadów ma obowiązek na własny koszt zagospodarować te odpady, np. przez zlecenie tych czynności podmiotowi posiadającemu odpowiednie zezwolenie na zbieranie lub przetwarzanie odpadów.

Powyższy przepis obowiązuje w ramach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach od momentu jej wejścia w życie i był realizowany bez problemów przez rolników ze względu na wysoki popyt na odpady z folii. Zmiany na rynkach światowych w zakresie zagospodarowania odpadów z tworzyw sztucznych zmieniły jednak tę sytuację. Nie dziwi więc zaniepokojenie wytwórców odpadów w związku z zaistniałą sytuacją.

Mając więc powyższe na uwadze, Minister Środowiska podjął odpowiednie działanie legislacyjne. Projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw wprowadza zmianę, zgodnie z którą gminy będą miały obowiązek udostępniać informacje o punktach zbierania odpadów folii, sznurka oraz opon powstających w gospodarstwach rolnych lub zakładów przetwarzania takich odpadów, jeżeli na obszarze gminy są położone gospodarstwa rolne.

Ponadto dodany został nowy art. 6ra, zgodnie z którym rada gminy będzie mogła postanowić, w drodze uchwały, o odpłatnym przyjmowaniu przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych odpadów z działalności rolniczej niestanowiących odpadów komunalnych. Niemniej jednak kolejne rozwiązania będą analizowane. W najbliższym czasie projekt ustawy będzie przedmiotem Rady Ministrów.

Jednocześnie informuję, że na poziomie Unii Europejskiej został przyjęty projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, który zakłada obowiązkowe wykorzystanie w produkcji wybranych produktów materiałów pochodzących z recyklingu tworzyw sztucznych. Powyższy projekt, łącznie z tzw. „pakietem odpadowym”, który wprowadza szereg zmian w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w mojej ocenie zwiększy popyt na odpady z tworzyw sztucznych, co może przyczynić się w przyszłości także do ograniczenia problemu opisanego w interpelacji.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senator Jadwigi Rotnickiej

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Zwracam się do Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego o wydanie wytycznych, które poprawią działania prokuratury i sądów powszechnych w zakresie przestępstw przeciwko środowisku i przyrodzie (art. 181 k.k.).

Przestępstwa przeciwko przyrodzie i środowisku przynoszą szkody całemu społeczeństwu, wydaje się więc zasadne, by postępowania prokuratorskie podejmowane były w takich przypadkach z urzędu. Spowoduje to, że czyny z art. 181 k.k. nie będą już traktowane jako czyny o znikomej szkodliwości, co obecnie bardzo często ma miejsce. Skutkiem takiej postawy są nie tylko konkretne szkody w środowisku naturalnym, ale także umacnianie się w świadomości obywateli poczucia, że ochrona środowiska jest lekceważona.

W audycji „Rozmowa dnia” wyemitowanej w Programie I Polskiego Radia 15 marca 2019 roku wiceminister sprawiedliwości, pan Michał Wójcik, przedstawił propozycję wprowadzenia w niektórych sądach rejonowych „specjalizacji” w sprawach rodzinnych. Wydaje się zasadne, by podobną „specjalizację” wprowadzić także w dziedzinie ochrony środowiska. Przestępstwami przeciwko środowisku i przyrodzie zajmowałoby się wówczas kilka prokuratur i sądów powszechnych, które byłyby wyspecjalizowane w zakresie prawa ochrony środowiska i przyrody. Brak wiedzy w tym zakresie prowadzi często do umarzania spraw na etapie wstępnego rozeznania, a także do wyroków, które często dają sprawcom poczucie bezkarności w obszarze ochrony środowiska i przyrody.

Wydaje się też zasadne, by w sprawach o zniszczenie siedlisk gatunków chronionych nakładane były na sprawców sądowe nakazy naprawy wyrządzonej szkody. Z jednej strony będzie to karą dla sprawcy, a z drugiej prowadzi do naprawy szkody, czyli przywrócenia zniszczonych siedlisk.

Rozmowy, jakie przeprowadziłam z sędziami i prokuratorami, wskazują też, że istnieje potrzeba wprowadzenia systemu szkoleń dla pracowników wymiaru sprawiedliwości, co spowoduje systematyczne poszerzanie ich wiedzy w zakresie przestępstw przeciwko środowisku i przyrodzie. Będzie to skutkowało prawidłową oceną dokonywanych przestępstw i wykroczeń w tej materii.

Pragnę zwrócić uwagę, że wszystkie przedstawione przeze mnie działania mieszczą się w obowiązującym prawie i nie wymagają żadnych zmian ustawowych.

Z poważaniem
Jadwiga Rotnicka

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 21.05.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator Jadwigi Rotnickiej złożone podczas 76. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 r. – uprzejmie informuję, że problematyka ochrony środowiska i ochrony przyrody stanowi stały przedmiot zainteresowania Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, że przestępstwa przeciwko ochronie środowiska zawarte w art. od 181 do 188 *ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, z późn. zm.), dalej k.k., a także w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 1614, z późn. zm.)* ścigane są z oskarżenia publicznego, co oznacza, że prokurator działa w tych sprawach z urzędu, każdorazowo dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także w kontekście stopnia społecznej szkodliwości czynu objętego postępowaniem przygotowawczym.

W celu poszerzania wiedzy sędziów i prokuratorów w zakresie ww. przestępstw Minister Sprawiedliwości oraz Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury realizują szereg działań szkoleniowych.

W 2018 r. Ministerstwo Sprawiedliwości współpracowało z Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska w realizacji projektu „Droga do czystego środowiska – program edukacyjno-promocyjny na rzecz wzmocnienia świadomości społecznej korzystania ze środowiska z poszanowaniem ogólnie przyjętych zasad i norm”. W szkoleniach organizowanych przez GIOŚ wzięło udział ponad 100 sędziów i prokuratorów. Poruszono na nich problematykę m.in. zasad funkcjonowania systemu gospodarki odpadami w Polsce, obszarów łamania przepisów w zakresie gospodarki odpadami (w podziale na rodzaje gospodarowanych odpadów), udaremniania lub utrudniania przeprowadzania kontroli przez inspektorów ochrony środowiska w zakresie ochrony środowiska, międzynarodowego przemieszczania odpadów (w tym nielegalnego przemieszczania odpadów w postaci pojazdów), stosowania ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Program miał również na celu zacieśnianie współpracy pomiędzy GIOŚ i wojewódzkimi inspektoratami ochrony środowiska a sądami i prokuraturą. W dniu 28 marca 2019 r. odbyło się seminarium podsumowujące przeznaczone dla przedstawicieli instytucji, którzy brali udział w warsztatach – sędziów, prokuratorów, funkcjonariuszy Policji, ITD, KAS, IOŚ, NFOŚiGW.

Pozytywne oceny oraz zapotrzebowanie na tego rodzaju wydarzenia zdecydowały o wyrażeniu przez Ministra Sprawiedliwości zgody na pomoc w realizacji projektu Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska LIFE15 GIE/PL/000758 „Masz prawo do skutecznej ochrony przyrody”. W ramach projektu GDOŚ zaplanował jesienią 2019 r. jedenaście dwudniowych szkoleń z zakresu ochrony przyrody dla łącznie 256 prokuratorów, asesorów prokuratury i asystentów prokuratorów. Odbędą się one w miastach będących siedzibami prokuratur regionalnych. Natomiast wiosną 2020 r. w miastach będących siedzibami sądów apelacyjnych odbędą się szkolenia dla takiej samej liczby sędziów, asesorów sądowych i asystentów sędziów. Tematyka szkoleń ma objąć między innymi sygnalizowane przez sędziów i prokuratorów problemy z zakresu przepisów o ochronie przyrody.

Niezależnie od powyższego w 2019 r. Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury zaplanowała 2 szkolenia:

- K20/19 „Karnoprprawne aspekty ochrony środowiska”, które odbędzie się w dniach 27-29 listopada 2019 r. Na szkoleniu poruszona zostanie m.in. problematyka aktualnych zagrożeń dla środowiska, nowoczesnych metod wykrywających w zakresie czynów na szkodę środowiska, skutków zanieczyszczenia i degradacji środowiska, metodyki postępowania w zakresie przestępstw przeciwko środowisku. Szkolenia zaplanowano dla 70 sędziów i asesorów sądowych orzekających w wydziałach karnych oraz asystentów sędziów orzekających w tych wydziałach, a także prokuratorów, asesorów prokuratury i asystentów prokuratorów,
- K29/19 „Prawna ochrona zwierząt”, które odbędzie się w dniach 24-26 czerwca oraz 21-23 października 2019 r. Na szkoleniu poruszona zostanie m.in. problematyka krajowych i unijnych regulacji dotyczących ochrony zwierząt, statusu prawnego zwierząt (zwierzęta domowe, gospodarskie, wykorzystywane do celów rozrywkowych, widowiskowych, filmowych i specjalnych, wolno żyjące), standardów postępowania ze zwierzętami (humanitarne traktowanie zwierząt), wybranych przestępstw i wykroczeń na szkodę zwierząt, środków administracyjnoprawnych służących ochronie zwierząt stosowane w postępowaniu karnym, odebrania i egzekucji zwierząt, roli i zadań organizacji społecznych w świetle ustawy o ochronie zwierząt. Szkolenia zaplanowano dla 140 sędziów i asesorów sądowych orzekających w wydziałach karnych, a także prokuratorów i asesorów prokuratury.

Ponadto, dostrzegając wagę problemu związaną z wysokim stopniem społecznej szkodliwości przestępstw skierowanych przeciwko środowisku, w szczególności dotyczących nielegalnego gospodarowania odpadami, stwarzających zagrożenie dla środowiska naturalnego, w Prokuraturze Krajowej podejmowane są działania zmierzające m.in. do podniesienia poziomu prowadzonych postępowań przygotowawczych w tych sprawach oraz zwiększenia skuteczności w ściganiu sprawców.

Do najistotniejszych działań należy zaliczyć:

- powołanie przez Prokuratora Krajowego w Prokuraturze Krajowej zespołu prokuratorów m.in. do spraw koordynowania prowadzonych w podległych jednostkach prokuratury postępowań w sprawach pożarów zaistniałych w 2018 r. w miejscach składowania i magazynowania odpadów,
- przeprowadzenie przez prokuratorów nadrzędnych w czerwcu 2018 r. badania wszystkich śledztw zawisłych w prokuraturach w sprawach o przestępstwa z art. 183 §1-6 k.k., co skutkowało podjęciem niezasadnie zawieszonych śledztw i wdrożeniem zwierzchniego nadzoru służbowego w niektórych z tych spraw,
- wyznaczenie w prokuraturach regionalnych i okręgowych prokuratorów koordynatorów do spraw przestępstw przeciwko ochronie środowiska, którym polecono bieżące gromadzenie danych o aktualnie prowadzonych postępowaniach przygotowawczych w tych sprawach, ocenę prawidłowości prowadzenia śledztw w kontekście jakości i przydatności dowodowej uzyskiwanych opinii biegłych z zakresu ochrony środowiska oraz zasadności wydawanych decyzji o umorzeniu postępowania.

Prokuratorzy koordynatorzy na bieżąco przekazują do Prokuratury Krajowej informacje o ujawnionych najpoważniejszych zdarzeniach z zakresu przestępczości przeciwko środowisku, a informacje te są analizowane przez wyznaczonych do realizacji tych zadań prokuratorów wykonujących czynności służbowe w Prokuraturze Krajowej. Nadto, współpracują z Wojewódzkimi Inspektoratami Ochrony Środowiska, a w wypadkach gdy w wyniku przestępstwa mogło dojść do spowodowania zniszczeń w świecie roślinnym i zwierzęcym w znacznych rozmiarach lub istotnego obniżenia jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, również z Regionalnymi Dyrekcjami Ochrony Środowiska. Prokuratorom prowadzącym postępowania polecono także ściślejszą współpracę z funkcjonariuszami Inspekcji Ochrony Środowiska i Państwową Strażą Pożarną, a także inicjowanie postępowań pozakarnych, w tym administracyjnych.

Koordynowanie prowadzenia postępowań w tego rodzaju sprawach, w tym na szczeblu Prokuratury Krajowej, skutkuje m.in. bieżącym kierowaniem do podległych

jednostek pism instrukcyjnych i wskazówek metodycznych. W Prokuraturze Krajowej organizowane są także spotkania prokuratorów koordynatorów, co ma pozytywny wpływ na ujednoczenie metodyki prowadzenia postępowań przygotowawczych m.in. w sprawach nielegalnego postępowania z odpadami.

Mając na uwadze opisane powyżej działania, w szczególności stałe podnoszenie kwalifikacji sędziów i prokuratorów w zakresie przestępstw przeciwko przyrodzie i środowisku, postulat kumulacji rozpoznawania spraw dot. ww. przestępstw w kilku sądach i prokuraturach wydaje się niezasadny, tym bardziej że oddaliłby zainteresowanym drogę do sądu i prokuratury, a także wiązałby się z koniecznością zabezpieczenia kadry, bazy lokalowej oraz zapewnieniem obsługi biurowości.

Co istotne, sędziowie i prokuratorzy mogą zgłaszać potrzeby przeprowadzenia szkoleń w zakresie ochrony środowiska i ochrony przyrody odpowiednio prezesom swoich sądów lub kierownikom swoich jednostek organizacyjnych prokuratury, którzy mogą organizować szkolenia wewnętrzne lub zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości o zlecenie Krajowej Szkole przeprowadzenia dodatkowych szkoleń i innych form doskonalenia zawodowego, nieuwzględnionych w harmonogramie, dla sędziów, asesorów sądowych, referendarzy sądowych i asystentów sędziów, a także dla prokuratorów, asesorów prokuratury oraz asystentów prokuratorów (art. 15a ust. 4-6 ustawy dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, Dz. U. z 2018 r. poz. 624, z późn. zm.).

Reasumując, dotychczasowy zakres koordynacji i monitorowania ścigania przestępczości skierowanej przeciwko środowisku i przyrodzie w sposób kompleksowy zajmuje się przedmiotową problematyką, niemniej jednak w razie stwierdzenia takiej potrzeby pod rozwagę poddane zostanie także wydanie w tym zakresie stosownych wytycznych dla sądów powszechnych i prokuratur.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Polskiego Związku Działkowców Okręg w Zielonej Górze, którzy popierają stanowisko Krajowej Rady PZD z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie zagrożeń wynikających z uchwalonej w dniu 20 lutego 2019 r. nowelizacji ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W ich opinii regulacja przewidująca 20-letni termin wygaśnięcia wszelkich roszczeń reprivatyzacyjnych jest oceniana pozytywnie. Wątpliwości budzą przepisy przejściowe, stanowiące, że wspomniana regulacja zacznie obowiązywać dopiero po 3 latach od wejścia nowelizacji w życie. Według Krajowej Rady PZD może to doprowadzić do wzmożonych zgłoszeń o zwrot nieruchomości, co realnie zagrozi rodzinnym ogrodom działkowym. Ponadto w okresie tym nadano uprawnienia do ponownego występowania z roszczeniami wobec nieruchomości, co do których prowadzone postępowanie zostało już ostatecznie zakończone. Zainteresowani sprawą zastanawiają się nad możliwymi konsekwencjami nowelizacji ustawy i dostrzegają ryzyko powstania tzw. handlu roszczeniami. Specjalistyczne firmy i kancelarie zaczęły na masową skalę poszukiwać byłych właścicieli nieruchomości i zgłaszać ich roszczenia reprivatyzacyjne. Taka sytuacja jest wysoce niekorzystna dla właścicieli rodzinnych ogrodów działkowych, które często zakładano na gruntach wywłaszczanych. Dlatego w opinii działkowców nowe przepisy w rażący sposób naruszają interesy ich środowiska i działają na korzyść byłych właścicieli nieruchomości.

Szanowny Panie Ministrze, rodzinne ogrody działkowe stanowią nieocenioną wartość dla działkowców i ich rodzin, są dla nich miejscem wytchnienia, odpoczynku i kontaktu z przyrodą. Dlatego uprzejmie proszę o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort zamierza podjąć stosowne działania zmierzające do wprowadzenia poprawek w projekcie nowelizacji ustawy, tak aby nie narażać interesów działkowców?

2. Czy Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju uwzględni zgłaszane przez Krajową Radę Polskiego Związku Działkowców uwagi lub planuje konsultacje w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 22 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 76. posiedzenia Senatu RP w sprawie zmiany ustawy o gospodarce

nieruchomościami w zakresie zwrotów wywłaszczonych nieruchomości uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Przygotowany przez resort inwestycji i rozwoju projekt ustawy służy przede wszystkim dostosowaniu systemu prawa do dwóch wyroków Trybunału Konstytucyjnego (wyroku z dnia 14 lipca 2015 roku sygnatura akt SK 26/14 oraz z dnia 12 grudnia 2017 roku sygnatura akt SK 39/15).

Wykonując wyżej wymienione orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego ustawodawca umożliwił dochodzenie zwrotu nieruchomości niezależnie od zgody pozostałych współwłaścicieli oraz od formy pozyskania prawa do nieruchomości.

Ponadto ustawa zakłada wprowadzenie instytucji dawności, która spowoduje ograniczenie w czasie możliwości dochodzenia zwrotu wywłaszczonych nieruchomości. Prawo do zwrotu nieruchomości wygaśnie po upływie 20 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu nieruchomości stała się ostateczna. Zaproponowane rozwiązanie pozwoli ustabilizować sytuację prawną nieruchomości, które będą mogły być wykorzystane na inne cele, niż te, które stanowiły podstawę wywłaszczenia.

W obowiązującym porządku prawnym możliwość dochodzenia zwrotu nieruchomości jest co do zasady nieograniczona w czasie, co znacznie utrudnia gospodarowanie nieruchomościami pozostającymi w zasobie publicznym. Taka sytuacja nie występuje w prawie cywilnym, gdzie uprawnienia, a nawet prawo własności niewykonywane przez określony czas może wygasnąć.

Uwzględniając konieczność zapewnienia ochrony interesów osób uprawnionych do zwrotu nieruchomości w ustawie (w wersji przyjętej przez Sejm w dniu 20 lutego 2019 roku) zaproponowano przepisy przejściowe, w których rozstrzygnięto o możliwości wystąpienia w terminie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy z żądaniem zwrotu dla nieruchomości nabytych przed 20 laty, a także, jeżeli do upływu 20 lat pozostało mniej niż 3 lata. Ponadto umożliwiono złożenie żądania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości osobom, których żądanie ze względu na obowiązujące przepisy (zakwestionowane przez Trybunał) nie zostało uwzględnione lub nie zostało zgłoszone przez wszystkich uprawnionych.

W trakcie prac parlamentarnych środowisko działkowców zgłosiło obawy dotyczące zaproponowanych w nowelizacji rozwiązań w szczególności wobec przepisów przejściowych. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społeczności działkowców Senat RP (przy pozytywnym stanowisku Rządu) w dniu 21 marca bieżącego roku wprowadził następujące poprawki do norm intertemporalnych:

- 1) w artykule 2 ustęp 1 ustawy skrócono termin (z trzech lat) do 12 miesięcy na żądanie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej nieruchomości, jeżeli w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy upłynęło już 20 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, a także, jeżeli do upływu tego terminu pozostało nie więcej niż 12 miesięcy,
- 2) w artykule 3 ustawy wprowadzono dwie modyfikacje. Skrócono termin, w jakim możliwe będzie składanie wniosków o zwrot nieruchomości – z trzech lat do 12 miesięcy (analogicznie jak w przypadku artykułu 2 ustawy). Ponadto ograniczono działanie przepisu wyłącznie do spraw obejmujących okres obowiązywania przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami (od 1 stycznia 1998 roku do dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji), które to przepisy Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z Konstytucją.

W dniu 4 kwietnia bieżącego roku Sejm RP przyjął ustawę w brzmieniu uwzględniającym poprawki Senatu, które zostały pozytywnie odebrane przez środowisko działkowców.

W dniu 29 kwietnia ustawa została ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Wejście w życie regulacji nastąpiło 14 maja 2019 roku.

W obowiązującym porządku prawnym funkcjonują instrumenty, które zabezpieczają interesy Rodzinnych Ogrodów Działkowych. W przypadku likwidacji ROD podmiot likwidujący (właściciel nieruchomości, na której zlokalizowany jest ROD podlegający likwidacji) ma obowiązek między innymi odtworzyć ogród na innej nieruchomości oraz wypłacić działkowcom odszkodowanie za (stanowiące ich własność) składniki majątkowe znajdujące się na działkach, natomiast stowarzyszeniu ogrodowemu

– odszkodowanie, według kosztów odtworzenia, za składniki majątkowe stanowiące jego własność, a niepodlegające odtworzeniu. Ustawodawca zobowiązał również podmiot będący właścicielem nieruchomości w dniu orzekania o zwrocie do odtworzenia ogrodu. Zgodnie z artykułem 20 ustęp 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 roku o rodzinnych ogrodach działkowych likwidacja ROD może mieć miejsce co do zasady w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca. Niezależnie od powyższego zgodnie z artykułem 229 ustawy o gospodarce nieruchomościami roszczenie o zwrot nieruchomości, nie przysługuje, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy nieruchomość została sprzedana albo ustanowiono na niej prawo użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej i prawo to zostało ujawnione w księdze wieczystej. Zatem ewentualna sprzedaż bądź ustanowienie użytkowania wieczystego na rzecz ROD przed dniem 1 stycznia 1998 roku skutkuje brakiem możliwości zwrotu takiej nieruchomości poprzedniemu właścicielowi bądź jego spadkobiercy.

Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając wprowadzone w toku prac parlamentarnych poprawki w mojej ocenie obawy środowiska działkowców zostały wyeliminowane. Podobne stanowisko prezentuje Polski Związek Działkowców <http://pzd.pl/artykuly/22882/113/Sukces-dzialkowcow-w-Sejmie.html>.

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka*

Do mojego bura senatorskiego docierają niepokojące informacje o zaproponowanych przez Ministerstwo Środowiska nowych poziomach informowania i alarmowania o zanieczyszczeniu powietrza. Mieszkańcy województwa lubuskiego zwracają uwagę na pogłębiający się problem smogu, który realnie zagraża ich zdrowiu. Lubuszanie, a także wszyscy obywatele naszego kraju, narażeni są na choroby układu oddechowego, krwionośnego, nerwowego, a także różnego rodzaju nowotwory. Skala zanieczyszczenia miast w naszym kraju stanowi poważny problem, potwierdzają to coraz częstsze sprawy sądowe o prawo do czystego powietrza, w których pozywa się Skarb Państwa.

Obeenie zmniejszono próg informowania i alarmowania o zanieczyszczeniu powietrza z 300 µg/m³ do 250 µg/m³, co w opinii Lubuszan nie przyczyni się do walki ze smogiem w polskich miastach. Polska ma obecnie najgorsze powietrze i najwyższy próg alarmowania o jego zanieczyszczeniu w Unii Europejskiej. Według Polskiego Alarmu Smogowego Ministerstwo Środowiska próbuje jedynie zatuszować narastający problem, a wprowadzone zmiany nie przyczynią się do poprawy jakości powietrza. Nasz kraj jako jedyny w UE ma tak wysokie progi ostrzegania obywateli i pozwala uznawać za czyste takie powietrze, w którym w innych państwach kilkukrotnie przekroczony jest poziom stężenia pyłów.

Szanowny Panie Ministrze, polski rząd powinien aktywnie walczyć z problemem smogu dla dobra swoich obywateli. Dlatego proszę o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy i odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort planuje zmianę wprowadzonych progów informowania i alarmowania obywateli o zanieczyszczeniu powietrza?

2. Czy Ministerstwo Środowiska prowadzi stały monitoring poziomu zanieczyszczenia powietrza w poszczególnych regionach Polski? Jeśli tak, to bardzo proszę o przedstawienie raportu dotyczącego województwa lubuskiego.

Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 16 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Waldemara Sługockiego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., przesłanym do Ministra Środowiska przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2019 r., znak: BPS/043-76-2212/19, dotyczącym zmiany poziomów alarmowych i poziomów informowania dla niektórych substancji w powietrzu oraz monitorowania jakości powietrza w województwie lubuskim, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą Poś”, upoważnia w art. 86 ust. 1 ministra

właściwego do spraw środowiska do wydania w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia rozporządzenia w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu oraz do określenia m.in. alarmowych poziomów dla niektórych substancji w powietrzu, których nawet krótkotrwale przekroczenie może powodować zagrożenie dla zdrowia ludzi, i poziomów informowania dla niektórych substancji w powietrzu. Wydane na podstawie tego upoważnienia rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. poz. 1031) określa w załącznikach nr 4 i 5 szczegółowe wymagania odnośnie do poziomów alarmowych i poziomów informowania dla różnych substancji. W przypadku pyłu zawieszanego PM10 poziomy te wynoszą odpowiednio 300 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ i 200 $\mu\text{g}/\text{m}^3$.

Należy podkreślić, że w ustawie Poś wprowadzono obowiązek podejmowania działań zaradczych w wyniku stwierdzenia ryzyka przekroczenia nie tylko poziomu alarmowego i informowania dla trzech substancji, a przede wszystkim obowiązek podjęcia ich już nawet w przypadku ryzyka przekroczenia poziomu dopuszczalnego i docelowego, który dla pyłu PM10 wynosi 50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ (wartość średniodobowa). Odpowiednie sposoby informowania społeczeństwa wynikają z polskiego prawodawstwa. Ustawa Poś w art. 92 ust. 1-1c obliuguje zarząd województwa, w przypadku ryzyka wystąpienia w danej strefie przekroczenia poziomu alarmowego, dopuszczalnego lub docelowego substancji w powietrzu, do opracowania uchwały w sprawie planu działań krótkoterminowych, w której ustala się działania mające na celu: zmniejszenie ryzyka wystąpienia takich przekroczeń oraz ograniczenie skutków i czasu trwania zaistniałych przekroczeń. Dalej, art. 92 ust. 1d ustawy Poś nakłada obowiązek na wojewódzki zespół zarządzania kryzysowego, w przypadku ryzyka wystąpienia przekroczenia poziomu docelowego lub dopuszczalnego substancji w powietrzu w danej strefie, informowania właściwych organów o konieczności podjęcia działań określonych planem działań krótkoterminowych. Natomiast art. 92b ustawy Poś wprowadza obowiązek informowania o stanie jakości powietrza społeczeństwa oraz podmiotów zainteresowanych, poprzez dane udostępniane na stronie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/current>. Informacje o przekroczeniach poziomów informowania i poziomów alarmowych oraz poziomów dopuszczalnych są publikowane na portalu jakości powietrza GIOŚ, a dane ze stacji są na bieżąco publikowane na stronach poszczególnych wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska. Dodatkowo, art. 93 ustawy Poś wprowadza obowiązek niezwłocznego powiadamiania przez wojewódzki zespół zarządzania kryzysowego społeczeństwa oraz podmiotów, w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie, o ryzyku wystąpienia przekroczenia poziomu alarmowego, dopuszczalnego oraz docelowego oraz o przypadkach jego przekroczenia. Natomiast art. 94 ustawy Poś wprowadza obowiązek powiadomienia przez wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska zarządu województw o ryzyku wystąpienia przekroczenia poziomu dopuszczalnego lub docelowego substancji w powietrzu oraz wojewódzkiego zespołu zarządzania kryzysowego o wystąpieniu przekroczenia poziomu alarmowego, dopuszczalnego lub docelowego substancji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z dużymi oczekiwaniami społecznymi, w resorcie środowiska podjęte zostały prace mające na celu określenie nowych, bardziej ambitnych poziomów informowania i alarmowania, co w efekcie pozwoli na szybsze reagowanie i podejmowanie zaradczych działań wynikających z planów działań krótkoterminowych, a więc na ograniczenie ryzyka narażenia obywateli na negatywny wpływ podwyższonych stężeń zanieczyszczenia powietrza pyłem PM10. W tym celu Minister Środowiska podjął współpracę z Ministrem Zdrowia. Wynikiem tej współpracy jest przygotowanie przez Zespół roboczy ds. wpływu zanieczyszczeń powietrza na zdrowie przy Ministrze Zdrowia opracowania pn. „*Analiza skutków przyjęcia różnych wartości poziomów informowania i alarmowania dla pyłu zawieszanego PM10 z punktu widzenia oddziaływań zdrowotnych*”. Opracowanie to stanowi podstawę dalszych analiz w celu przygotowania projektu rozporządzenia, które określi ostrzejsze, w stosunku do obecnie obowiązujących, poziomy alarmowe i poziomy informowania niektórych substancji w powietrzu.

Odnośnie do kwestii dotyczącej monitoringu poziomu zanieczyszczenia powietrza w poszczególnych regionach Polski, w tym w szczególności w województwie lubuskim,

pragnę poinformować, że monitoring jakości powietrza jest prowadzony na obszarze całego kraju przez Inspekcję Ochrony Środowiska. Zadanie to jest wykonywane w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska (PMŚ), którego program jest opracowywany przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i zatwierdzany przez Ministra Środowiska. Obecnie realizowany jest „Program Państwowego Monitoringu Środowiska na lata 2016–2020”. Ok. 90% pomiarów jakości powietrza wykonywanych w ramach PMŚ oraz roczne i pięcioletnie oceny jakości powietrza w strefach są wykonywane przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska (GIOŚ) i jego regionalne wydziały.

System ten w głównej mierze opiera się na sieciach stacji pomiarowych rozmieszczonych w newralgicznych punktach województwa (głównie miastach). Kryteria lokalizacji stanowisk pomiarowych określają przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 czerwca 2018 r. w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu, w szczególności załączniki nr 2 i 3 (Dz.U. poz. 1119). Na potrzeby ustalenia odpowiedniego sposobu oceny, zgodnie z art. 88 ust. 2 ustawy Poś, GIOŚ raz na pięć lat wykonuje oceny pod kątem wprowadzenia zmian w systemie corocznych ocen jakości powietrza. Oceny jakości powietrza opierają się na wynikach pomiarów jakości powietrza, jednak w celu uzyskania informacji m.in. o przestrzennym rozkładzie stężeń poszczególnych zanieczyszczeń są uzupełniane o wyniki modelowania matematycznego rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń lub wyniki szacowania opartego na tym modelowaniu. Dane ze stacji pomiarowych gromadzone są w wojewódzkich systemach bazodanowych, następnie przesyłane są do krajowej bazy danych JPOAT2,0 zlokalizowanej w GIOŚ w Warszawie.

Wyniki automatycznych pomiarów zanieczyszczeń powietrza są udostępniane na bieżąco na portalu „Jakość Powietrza” pod adresem <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/current> oraz w aplikacjach mobilnych GIOŚ „Jakość powietrza w Polsce” dostępnych na systemach operacyjnych Windows, Android oraz iOS. Wyniki pomiarów manualnych udostępniane są na portalu „Jakość Powietrza” pod adresem <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/archives>. Wyniki manualnych pomiarów pyłu PM10 i PM2,5 są udostępniane po około 1-1,5 miesiąca od poboru próby i jest to spowodowane procedurami związanymi z wykonywaniem tego typu pomiarów. Na ww. portalu prezentowane są szczegółowe informacje na temat funkcjonowania monitoringu jakości powietrza realizowanego w ramach PMŚ.

Oceny jakości powietrza są wykonywane w odniesieniu do obszaru strefy. Zgodnie z art. 87 ustawy Poś, obecnie dla wszystkich zanieczyszczeń uwzględnianych w ocenach jakości powietrza strefę stanowią:

- aglomeracja o liczbie mieszkańców powyżej 250 tysięcy,
- miasto (niebędące aglomeracją) o liczbie mieszkańców powyżej 100 tysięcy,
- pozostały obszar województwa, niewchodzący w skład aglomeracji i miast powyżej 100 tys. mieszkańców.

Obszar województwa lubuskiego jest podzielony na trzy strefy, z których dwie stanowią miasta o liczbie mieszkańców powyżej 100 tysięcy, natomiast jedna strefa obejmuje pozostałą część województwa. Na obszarze wszystkich trzech stref dokonuje się oceny jakości powietrza z uwzględnieniem kryteriów określonych ze względu na ochronę zdrowia ludzi, natomiast jedna strefa (lubuska) podlega również ocenie ze względu na ochronę roślin.

Wypełniając obowiązek wynikający z art. 89 ww. ustawy Poś, GIOŚ w terminie do 30 kwietnia 2019 r. wykonał ocenę jakości powietrza dla województwa lubuskiego za rok 2018 i na jej podstawie dokonał klasyfikacji stref zarówno pod kątem ochrony zdrowia ludzi, jak i ochrony roślin, a następnie informacje te zawarł w raporcie pt. „Roczna ocena jakości powietrza w województwie lubuskim. Raport wojewódzki za rok 2018” dostępnym na portalu „Jakość Powietrza” pod adresem <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/publications/card/14059>. Ocena pod kątem ochrony zdrowia została wykonana odrębnie dla 12 zanieczyszczeń: dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, tlenku węgla, ozonu, benzenu, pyłu zawieszonego PM10, pyłu zawieszonego PM2,5 oraz zanieczyszczeń oznaczanych w pyłe PM10: benzo(a)pirenu, arsenu, kadmu, niklu i ołowiu. Ocena pod kątem ochrony roślin została wykonana odrębnie dla 3 zanieczyszczeń: dwutlenku siarki, tlenków azotu i ozonu.

Roczną ocenę jakości powietrza w województwie lubuskim wykonano przede wszystkim na podstawie wyników pomiarów stężeń zanieczyszczeń powietrza przeprowadzonych w 2018 r. na terenie województwa w ramach PMS. W ocenie wykorzystano wyniki pomiarów z 7 stałych stacji monitoringu powietrza, w tym: 5 stacji wykonujących pomiary metodami automatycznymi i manualnymi, 1 wykonującej jedynie pomiary automatyczne i 1 wykonującej jedynie pomiary metodami laboratoryjnymi manualnymi. Sześć stacji jest ukierunkowanych na ocenę stężeń zanieczyszczeń na obszarach tła miejskiego i służy głównie do oceny jakości powietrza pod kątem ochrony zdrowia ludzi. Jedna stacja służy do badania zanieczyszczeń tła pozamiejskiego i funkcjonuje zarówno ze względu na potrzeby oceny pod kątem ochrony zdrowia jak i ochrony roślin. Jest to stacja o dużej reprezentatywności przestrzennej, zlokalizowana w Smolarach Bytnickich i wyposażona w automatyczne analizatory stężenia dwutlenku siarki, tlenków azotu oraz ozonu. W ocenie wykorzystano wyniki pomiarów z łącznie 64 stanowisk pomiarowych. Na potrzeby oceny rocznej wykonanej dla roku 2018 dla województwa lubuskiego wykorzystano wprost, w przypadku części zanieczyszczeń, wyniki modelowania dostarczone przez Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy (IOŚ-PIB). Z kolei przy wybranych zanieczyszczeniach (głównie pyłowych) stanowiły one podstawę obiektywnego szacowania stężeń i zasięgów obszarów przekroczeń.

Przeprowadzone analizy wykazały, podobnie jak w latach poprzednich, że głównym problemem w zakresie zanieczyszczenia powietrza w województwie lubuskim są obserwowane wysokie stężenia pyłu zawieszonego PM₁₀ oraz zawartego w nim benzo(a)pirenu, przekraczające na części obszaru województwa poziomy dopuszczalne i docelowe. Przypadki przekroczenia poziomu docelowego dla benzo(a)pirenu wystąpiły na obszarach wszystkich stref w województwie, natomiast obszary z przekroczeniami poziomu dopuszczalnego pyłu PM₁₀ dla czasu uśredniania 24 godziny wystąpiły jedynie na obszarze strefy lubuskiej. Poziom dopuszczalny dla pyłu PM₁₀ w odniesieniu do średniej rocznej nie został przekroczony, dotrzymany został również poziom dopuszczalny dla pyłu PM_{2,5}.

W porównaniu z oceną jakości powietrza wykonaną dla roku 2017 nastąpiła zmiana liczby stref, dla których wskazano wystąpienie przekroczenia dla wybranych zanieczyszczeń, a także zasięgu obszarów tych przekroczeń. W przypadku pyłu PM₁₀ poprzednio przekroczenia wystąpiły w dwóch strefach: w strefie miasto Gorzów Wlkp. oraz w strefie lubuskiej, natomiast wg ostatniej oceny przekroczenie wystąpiło tylko w strefie lubuskiej. Przekroczenie poziomu docelowego dla benzo(a)pirenu, podobnie jak w ocenie poprzedniej, wystąpiło we wszystkich trzech strefach, natomiast w roku 2018 nie zaobserwowano na obszarze województwa lubuskiego wystąpienia przekroczenia poziomu docelowego określonego dla stężenia arsenu zawartego w pyłe PM₁₀, co miało miejsce w strefie lubuskiej w roku 2017.

Powyższa ocena i wynikająca z niej klasyfikacja stref potwierdza konieczność kontynuacji działań naprawczych, zawartych w już opracowanych programach ochrony powietrza oraz aktualizacji tych programów. Jako główną przyczynę występowania podwyższonych i wysokich stężeń zanieczyszczeń (zwłaszcza pyłu PM₁₀ i zawartego w nim benzo(a)pirenu) wskazuje się tzw. niską emisję, pochodzącą z sektora komunalno-bytowego i związanego z indywidualnym ogrzewaniem budynków z wykorzystaniem paliw kopalnych, głównie węgla. Dotyczy to gospodarstw domowych, a także niewielkich zakładów produkcyjnych i usługowych. Dodatkowym czynnikiem wpływającym na podniesienie poziomu koncentracji substancji zanieczyszczających w powietrzu jest komunikacja samochodowa. Istotne znaczenie, w określonych przypadkach, mogą mieć również napływy zanieczyszczonego powietrza z obszaru innych stref, w tym spoza granic kraju. Wymienione powyżej czynniki mogą prowadzić do występowania przekroczeń poziomów normatywnych, a także, zwłaszcza w sytuacjach wyjątkowo niekorzystnych warunków meteorologicznych, do powstawania epizodów wysokich i bardzo wysokich stężeń zanieczyszczeń, potocznie zwanych epizodami smogowymi. W przypadku zanieczyszczeń pyłowych mają one miejsce przede wszystkim w okresie jesienno-zimowym.

Ponadto informuje, że sieć monitoringu jakości powietrza podlega sukcesywnemu rozwojowi. W grudniu 2018 r. system oceny jakości powietrza wzmocniono o kolejną,

ósmą stacją monitoringu jakości powietrza, dostarczoną w ramach zakupów centralnych GIOŚ ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014-2020. Jest to mobilna stacja umożliwiająca pomiary stężeń zanieczyszczeń oraz ich ocenę poprzez roczne kampanie pomiarowe. W 2019 r. stacja semimobilna realizuje roczny cykl badań tła miejskiego w Nowej Soli, na terenie Szkoły Podstawowej nr 6, przy ul. Tadeusza Kościuszki 26. Stacja umożliwia wysokiej jakości automatyczne i manualne pomiary zanieczyszczeń takich jak: tlenki azotu, BTX (w tym benzen), pył zawieszony PM_{2,5} i PM₁₀ oraz zawarte w nim benzo(a)piren, arsen, kadm, nikiel i ołów. Ponadto, w 2018 r. uruchomiono nowe stanowiska pomiarowe przy funkcjonujących już stacjach pomiarowych. Są to:

- automatyczne stanowisko pomiaru stężeń godzinowych pyłu zawieszonego PM_{2,5} i benzenu – stacja w Żarach;
- automatyczne stanowisko pomiaru stężeń godzinowych pyłu zawieszonego PM_{2,5} – stacja we Wschowie.

Jednocześnie, od początku 2019 r. na ww. portalu „Jakość Powietrza” GIOŚ na bieżąco prezentuje krótkoterminowe prognozy jakości powietrza dla: pyłu PM₁₀, dwutlenku azotu, ozonu (w sezonie letnim) i dwutlenku siarki (w sezonie zimowym). Prognozy te obejmują obszar całego kraju i są wykonywane przez IOŚ-PIB, na podstawie art. 88 ust. 7 ustawy Poś.

Prognozy zanieczyszczeń powietrza są prezentowane na 3 kolejne dni; prognoza krajowa jest dostępna pod adresem: <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/airPollution>, a prognoza dla województwa lubuskiego pod adresem: <http://powietrze.gios.gov.pl/pjp/airPollution?woj=lubuskie>.

Ponadto, w 2018 r. Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Zielonej Górze przygotował, opublikował oraz zamieścił na stronie internetowej WIOŚ raport „Stan środowiska w województwie lubuskim w latach 2016-2017” (<http://www.zgora.pios.gov.pl/stan-srodowiska-w-wojewodztwie-lubuskim-w-latach-2016-2017/>). Pozycja ta ma na celu przedstawienie najbardziej istotnych informacji o stanie środowiska w ww. regionie, w tym również w szerokim zakresie temat jakości powietrza. Raport kompleksowo ocenia stan środowiska skupiając się na opisie i ocenie jakości powietrza, wód jezior i rzek, hałasu, czy badaniach pól elektromagnetycznych. Podstawą do tej prezentacji są dane uzyskane ze stałych, systematycznych badań realizowanych przez pracowników Laboratorium i Monitoringu Środowiska. Raport zawiera najnowsze informacje pokazujące analizy i trendy zmian zachodzących w środowisku, które stanowią źródło rzetelnej informacji dla wszystkich zainteresowanych jego ochroną. Wiedza w nim zawarta powinna zostać wykorzystana przez władze samorządowe województwa, zarówno w procesie kształtowania polityki ekologicznej, jak i realizacji zadań związanych z reglamentacją zasobów środowiskowych dla celów gospodarczych. Raport został przekazany nieodpłatnie organom administracji rządowej i samorządowej oraz do sieci bibliotek publicznych, szkolnych i uczelnianych, instytucjom naukowym i innym zainteresowanym osobom.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Michał Kurtyka

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra zdrowia Łuksza Szumowskiego

Do mojego biura senatorskiego docierają niepokojące głosy o planowanych akcjach protestacyjnych fizjoterapeutów. Ministerstwo Zdrowia wielokrotnie obiecywało rehabilitantom, że pracownicy medyczni, których ominęły wcześniejsze podwyżki, otrzymają je od 1 marca 2019 r., jednak zapowiadany wzrost wynagrodzeń nie nastąpił, co wzbudziło duże niezadowolenie fizjoterapeutów i przedstawicieli innych zawodów medycznych.

Jak podkreśla dr Tomasz Dybek, przewodniczący Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Fizjoterapii, fizjoterapeuta po ukończeniu 5-letnich studiów oraz po 10 latach pracy zarabia 2 tysiące 200 zł brutto. Dlatego tak wielu wykształconych i zdolnych rehabilitantów decyduje się na wyjazd za granicę bądź całkowitą zmianę zawodu. W związku z tym pracownicy medyczni żądają podwyżki o 1 tysiąc 600 zł brutto oraz wyższej wyceny procedur rehabilitacyjnych na zabiegi fizjoterapeutyczne. Należy zwrócić uwagę na to, że fizjoterapeuci planują serię akcji protestacyjnych, przez którą ucierpią przede wszystkim pacjenci szpitali. Pracownicy mają zamiar brać wolne na żądanie, oddawać krew, a nawet są gotowi przystąpić do protestu głodowego.

Szanowny Panie Ministrze, zawód fizjoterapeuty to ciężka praca, która wymaga wielkiego zaangażowania i przygotowania. Dzięki temu leczeniu ludzie po ciężkich wypadkach i chorobach mają szansę powrócić do sprawności i samodzielności. Niestety, obecne wynagrodzenia fizjoterapeutów nie pozwalają im godnie żyć i pracować. Dlatego uprzejmie proszę o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort przygotowuje plan działań zmierzających do wypracowania porozumienia z pracownikami medycznymi?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi dialog ze środowiskiem fizjoterapeutów na temat możliwości poprawy jakości ich pracy i wysokości wynagrodzeń? Jeśli tak, proszę o przedstawienie wyników tych rozmów.

Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa 07.0.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 16 kwietnia br., znak: BPS/043-76-2213/19, oświadczenia złożonego przez senatora Waldemara Sługockiego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia br., uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Kwestiom zgłaszanym m.in. przez fizjoterapeutów zatrudnionych w podmiotach leczniczych poświęcone było spotkanie Ministra Zdrowia w dniu 14 listopada 2018 r. z przedstawicielami ogólnopolskich struktur związków zawodowych reprezentujących techników medycznych, diagnostów laboratoryjnych oraz fizjoterapeutów. Dyskutowano kwestie dotyczące spraw pracowniczych (w tym warunków wynagradzania),

zasad wykonywania poszczególnych zawodów medycznych oraz urlopów szkoleniowych. Podjęty w listopadzie ubiegłego roku dialog społeczny był kontynuowany na spotkaniu w dniu 21 stycznia br.

Kwestie dotyczące kadr medycznych są również przedmiotem prac prowadzonych w ramach branżowych i ponadbranżowych gremiów dialogu trójstronnego, m. in. z udziałem przedstawicieli wspomnianych krajowych reprezentacji związkowych. Problematyka ta m.in. jest tematem prac działającego przy Ministerstwie Zdrowia branżowego Trójstronnego Zespołu do Spraw Ochrony Zdrowia. Aktualnie na tym forum prowadzone są rozmowy na temat możliwości wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych.

W prowadzonych rozmowach i pracach przewoływanych gremiów bierze również udział przywołany przez Pana Senatora dr Tomasz Dybek, Przewodniczący Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Fizjoterapii.

Jednocześnie należy wskazać, że Minister Zdrowia konsekwentnie prowadzi działania mające na celu poprawę kondycji finansowej podmiotów leczniczych, m. in. poprzez podwyższanie wyceny świadczeń zdrowotnych i znoszenie limitowania świadczeń w wybranych zakresach. Trzeba przy tym pamiętać, że nieodłącznym elementem wyceny świadczeń opieki zdrowotnej są koszty pracy personelu medycznego niezbędnego do ich udzielania.

I tak realizując wyznaczoną przez Ministra Zdrowia politykę zdrowotną Narodowy Fundusz Zdrowia dokonał zwiększenia finansowania świadczeń zdrowotnych w rodzaju leczenie szpitalne oraz leczenie szpitalne – świadczenia wysokospecjalistyczne, m. in. poprzez zwiększenie wyceny punktowej w umowach o udzielanie świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne w określonych zakresach. Zgodnie z dokonaniem przez NFZ uszczegółowieniem wspomnianych zwiększeń dokonano m.in. z uwagi na zwiększające się koszty wynagrodzeń personelu. Przy czym zgodnie z wyjaśnieniami Centrali NFZ świadczeniodawcy będą mogli przeznaczać środki pochodzące ze zwiększonej wyceny świadczeń m.in. na wzrosty wynagrodzeń grup zawodowych uczestniczących (pośrednio lub bezpośrednio) w realizacji świadczeń opieki zdrowotnej (w tym techników elektroradiologii, diagnostów, psychologów klinicznych oraz fizjoterapeutów), innych niż grupy zawodowe, dla których podwyżki uposażeń finansowane są ze środków przekazywanych odrębnymi strumieniami.

Należy jednocześnie zauważyć, że biorąc pod uwagę poszczególne podmioty lecznicze i zatrudnionych w nim fizjoterapeutów to ogólnie regulowana jest kwestia minimalnych wynagrodzeń zgodnie z opracowaną przez Ministerstwo Zdrowia i przywołaną wyżej ustawą z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych. Natomiast to kierownik podmiotu leczniczego ponosi odpowiedzialność za kształtowanie poziomu wynagrodzeń i ich konkretną strukturę w podległej placówce.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Zwracam się o informację w sprawie zwłoki w przekazaniu środków z rezerwy celowej ujętej w ustawie budżetowej na rok 2019 w części 83 „Rezerwy celowe”, dział 758, rozdział 75818, poz. 39 – Fundusz Inicjatyw Obywatelskich, z przeznaczeniem na dotacje dla dofinansowywanych podmiotów w ramach edycji 2018 oraz 2019 Programu FIO. Środki te nie wpłynęły do dnia 11 kwietnia do Narodowego Instytutu Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego.

W dniu 1 marca 2018 r. ogłoszono konkurs FIO 2018. Wyniki konkursu opublikowane zostały w dniu 30 maja 2018 r. Regulamin konkursu w roku 2018 przewidywał możliwość dotowania projektów 2-letnich – realizowanych przez organizacje pozarządowe w roku 2018 oraz w roku 2019. W ramach otwartego konkursu ofert w roku 2018 dofinansowano 259 2-letnich ofert organizacji pozarządowych na projekty realizowane zarówno w roku 2018, jak i w roku 2019. Zgodnie z zawartymi z oferentami umowami środki na realizację zadań powinny zostać przekazane po akceptacji sprawozdania z realizacji za rok 2018.

Na dzień 11 kwietnia br. zaakceptowane zostały sprawozdania z realizacji zadania za 2018 r. 194 organizacji pozarządowych, których zadania opiewają na kwotę ok. 21,78 milionów zł. W związku z nieprzekazaniem środków do NIW – CRSO przedmiotowe organizacje cały czas oczekują na przekazanie środków.

Sytuacja ta znacząco utrudnia realizację podjętych przez organizacje pozarządowe zadań. Trzeba też mieć na uwadze, iż podmioty te realizują zadania publiczne od stycznia bieżącego roku w ramach środków własnych, często zaciągając pożyczki czy korzystając ze środków prywatnych członków organizacji. Nieprzekazanie dotacji pomimo akceptacji sprawozdań z realizacji zadań za rok 2018 wpływa negatywnie na wizerunek rządowego programu, jakim jest FIO, a także na kondycję organizacji obywatelskich wspieranych w ramach programu.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 30.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2019 r., znak: BPS/043-76-2214/19 oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Antoniego Szymańskiego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. dotyczącym przekazania informacji w sprawie zwłoki w przekazaniu środków z rezerwy celowej ujętej w ustawie budżetowej na rok 2019 w części 83 „Rezerwy celowe”, dział 758, rozdział 75818, poz. 39 – Fundusz Inicjatyw Obywatelskich, z przeznaczeniem na dotacje dla Narodowego Instytutu Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wniosek Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2019 r. symbol: 16.4143.1.37.2019.WMF-A, Minister Finansów wydał decyzję znak: MF/FS9.4143.3.73.2019.MF.1298 z dnia 18 kwietnia 2019 r., zwiększającą plan wydatków części 16 – Kancelaria Prezesa Rady Ministrów o kwotę 34.750.000 zł z przeznaczeniem na dotację celową dla Narodowego Instytutu Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego na dofinansowanie zadań realizowanych w ramach Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2014–2020.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Tomasz Robaczyński

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

*skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry*

Szanowny Panie Ministrze!

Ministerstwo Sprawiedliwości, dokonując zmian organizacyjnych, zmierza do likwidacji IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Bartoszczycach. Ta decyzja w sposób negatywny będzie oddziaływała na funkcjonowanie społeczności liczącej ok. 100 tysięcy mieszkańców. Przypomnę, że IV Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Bartoszczycach obejmuje dużą część powiatu bartoszyckiego oraz powiat lidzbarski. Likwidacja tego wydziału pracy spowoduje, że najbliższy wydział będzie w odległym o ok. 70 km Olsztynie.

W wielu miejscowościach powiatów bartoszyckiego i lidzbarskiego komunikacja publiczna z Olsztynem funkcjonuje w bardzo ograniczonym stopniu, co spowoduje, że wiele osób będzie musiało cały dzień poświęcić na wyjazd do tego wydziału. Niektóre miejscowości w ogóle nie mają bezpośredniego połączenia z Olsztynem. Dodatkowym problemem są koszty dojazdu do Olsztyna. To problem realny, bo te koszty dotyczą osób, które bardzo często walczą w sądzie o należne im wynagrodzenie, będące jedynym źródłem utrzymania. Nie bez znaczenia jest też fakt, że mówimy o jednym z biedniejszych regionów naszego kraju.

Panie Ministrze, proszę o przeanalizowanie przedstawionych informacji i podjęcie decyzji uwzględniającej powyższe argumenty. Jestem przekonany, że refleksja nad nimi poskutkuje decyzją o pozostawieniu IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Bartoszczycach.

Jerzy Wcisła

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa,

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Jerzego Wcisły złożone podczas 76. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2019 r. – uprzejmie informuję, że została podjęta decyzja o odstąpieniu od planowanej reorganizacji polegającej na zniesieniu IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Bartoszczycach i przekazaniu rozpoznawanych w nim spraw do Sądu Rejonowego w Olsztynie.

Lukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z rozpoczęciem przyjmowania przez wojewodów wniosków na dofinansowanie inwestycji na drogi lokalne proszę o wyjaśnienie powodu, dla którego województwo zachodniopomorskie zostało zmarginalizowane i ma otrzymać najmniej środków mimo zajmowanej pozycji na mapie województw. Pomorze Zachodnie zajmuje: 5 miejsce pod względem powierzchni, 6 miejsce, jeśli chodzi o liczbę kilometrów dróg powiatowych.

Mamy więcej dróg niż województwo podkarpackie, świętokrzyskie, a zajmujemy 14. miejsce pod względem przyznanych środków na remonty dróg lokalnych. Dla potwierdzenia w liczbach przedstawiam przyznane kwoty na drogi powiatowe i gminne: zachodniopomorskie – 174 mln zł, podkarpackie – 270 mln zł, świętokrzyskie – 240 mln zł.

Jako senator nie jestem w stanie wytłumaczyć takiej marginalizacji i proszę o odpowiedź na pytanie: dlaczego Pomorze Zachodnie zostało potraktowane w ten sposób?

*Z poważaniem
Piotr Zientarski*

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 19 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 r. skierowane do Prezesa Rady Ministrów w sprawie przyznawania środków na dofinansowanie inwestycji na drogi lokalne, w tym zmarginalizowania województwa zachodniopomorskiego przy podziale tych środków, przedstawiam następujące informacje.

Wysokość środków na rok 2019 przeznaczonych na dofinansowanie zadań gminnych oraz zadań powiatowych w województwie zachodniopomorskim w ramach Funduszu wynosi 174 394 903,33. Jest to najwyższa kwota do przekazania na dofinansowanie inwestycji drogowych na przestrzeni ostatnich 10 lat, tj. w czasie funkcjonowania programów wsparcia inwestycji na drogach samorządowych.

Należy wskazać, że w latach 2009–2015, w ramach dwóch edycji Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych, na dotacje dla województwa zachodniopomorskiego przeznaczona była łączna kwota w wysokości 309 392 000 zł. W pierwszej edycji w latach 2009–2011 łączna kwota wyniosła 177 680 000 zł, w drugiej edycji w latach 2012–2015 kwota ta wyniosła łącznie 131 712 000 zł. W latach 2016–2018 w ramach Programu rozwoju gminnej i powiatowej infrastruktury drogowej na lata 2016–2019, środki przeznaczone dla województwa zachodniopomorskiego wynosiły łącznie 133 552 980 zł – rocznie: 44 517 660 zł. Ponadto w roku 2018 w ramach Rządowego Programu na rzecz Rozwoju oraz Konkurencyjności Regionów poprzez Wsparcie

Lokalnej Infrastruktury Drogowej dla województwa zachodniopomorskiego przeznaczone zostały środki w kwocie 27 823 537 zł.

Jednocześnie informuję, że środki Funduszu Dróg Samorządowych na dofinansowanie inwestycji na drogach gminnych i powiatowych są dzielone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie sposobu podziału środków Funduszu Dróg Samorządowych na dofinansowanie budowy, przebudowy lub remontu dróg powiatowych i dróg gminnych na poszczególne województwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2477).

Podział środków pomiędzy województwa uwzględnia ich obszar, zaludnienie, rozmiar sieci dróg lokalnych oraz wielkość produktu krajowego brutto na mieszkańca. Przy podziale bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- 1) czynnik drogowy rozumiany jako wyrażony w procentach stosunek łącznej długości dróg powiatowych i dróg gminnych na obszarze województwa do łącznej długości dróg powiatowych i dróg gminnych na obszarze kraju;
- 2) czynnik ludnościowy rozumiany jako wyrażony w procentach udział liczby ludności województwa w liczbie ludności kraju;
- 3) czynnik powierzchniowy rozumiany jako wyrażony w procentach udział powierzchni ogólnej województwa w powierzchni ogólnej kraju;
- 4) czynnik wyrównawczy rozumiany jako wskaźnik proporcjonalny do stosunku wartości przeciętnej ogólnokrajowej produktu krajowego brutto na mieszkańca oraz wartości produktu krajowego brutto na mieszkańca w województwie.

W oparciu o powyższe czynniki dokonywana jest dystrybucja środków pomiędzy poszczególne województwa, dzięki czemu w zależności od wskazanych powyżej aspektów dane województwo dysponuje określoną kwotą pieniędzy, które wojewoda przyznaje jednostkom samorządu terytorialnego. Poszczególnym czynnikom rozporządzenie przypisuje określoną wagę. Kwota środków przewidziana na województwo jest ustalana proporcjonalnie do średniej arytmetycznej czynników i ich wag. Przypisanie czynnikowi drogowemu najwyższej wagi jest uzasadnione dużymi potrzebami istniejącej sieci dróg gminnych i powiatowych, w szczególności koniecznością poprawy niezadowolającego stanu technicznego dróg lokalnych, wskazywaną przez Najwyższą Izbę Kontroli oraz postulowaną przez jednostki samorządu.

Powyższe rozwiązania zostały wprowadzone w celu zapewnienia sprawiedliwego podziału środków na poszczególne województwa, uwzględniając ich zamożność, potrzeby oraz liczbę użytkowników, którzy odczuwają korzyść z realizacji zadań na drogach.

W celu wsparcia województw o najniższym poziomie zamożności został wprowadzony współczynnik korygujący. Środki Funduszu na dofinansowanie budowy, przebudowy lub remontu dróg powiatowych i dróg gminnych dzieli się na poszczególne województwa w następujący sposób:

- 1) 91,5% między wszystkie województwa, przy czym kwota na każde województwo jest ustalana proporcjonalnie do średniej arytmetycznej czynników, z uwzględnieniem przypisanych im wag,
- 2) 8,5% między pięć województw, których wartość produktu krajowego brutto na mieszkańca w województwie jest najniższa, przy czym każde z tych województw otrzymuje taką samą kwotę.

Reasumując, podział środków Funduszu dokonywany jest w jednolity sposób dla wszystkich województw, w tym dla województwa zachodniopomorskiego.

Z poważaniem

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Od kilku lat instytucje publiczne oraz organizacje pozarządowe zajmujące się problematyką alkoholową zwracają uwagę na utrzymujący się wysoki poziom spożycia alkoholu w Polsce. Najbardziej niepokoi wskazanie na znaczący wzrost spożycia wśród młodych i kobiet oraz zmiana struktury spożywanych napojów alkoholowych – wzrost udziału piwa oraz alkoholi wysokoprocentowych.

Ogromną rolę w nagłośnieniu problemu odegrał Kościół katolicki, zachęcając do podejmowania różnych inicjatyw, np. 100 dni abstynencji na 100 lat niepodległości. Największa jednak rola w tym zakresie należy niewątpliwie do rządu i ugrupowania mającego większość w parlamencie.

Rozumiejąc skalę problemu, Sejm Rzeczypospolitej podjął 9 marca 2017 roku uchwałę w sprawie zwiększenia troski o trzeźwość Narodu. Stwierdzono w niej m.in., że „nadużywanie alkoholu powoduje ogromne straty ekonomiczne w budżecie państwa, wielokrotnie przewyższające doraźne zyski”. Jednocześnie wezwano rząd do podjęcia systematycznych działań na rzecz trzeźwości. Od podjęcia tej uchwały upłynęły właśnie 2 lata.

W ostatnich dniach media poinformowały o gwałtownym wzroście sprzedaży alkoholu w butelkach o małych pojemnościach, potocznie zwanych małpkami, czyli o objętości poniżej 200 ml.

1. Jakiego konkretnego działania podjął kierowany przez Pana Premiera rząd w celu zmniejszenia spożycia alkoholu w Polsce? Czy nastąpił spadek spożycia alkoholu?

2. Ile wyniosły wpływy do budżetu państwa z tytułu akcyzy od sprzedaży wyborów spirytusowych, winiarskich oraz piwa w poszczególnych latach od 2015 do 2018 roku?

3. Ile znaków akcyzowych – banderol podatkowych zostało zamówionych w poszczególnych latach od 2015 do 2018 roku, w rozbiciu na poniżej i powyżej 200 ml?

4. Ile wyniosły straty ekonomiczne w budżecie państwa spowodowane nadużywaniem alkoholu?

5. Ile wyniosły wpływy Telewizji Polskiej SA i Polskiego Radia SA w latach 2016–2018 z tytułu emisji reklam piwa? Czy planowane jest wprowadzenie zakazu reklamy?

6. Ile wyniosły wpływy z tytułu sprzedaży alkoholu na stacjach paliw prowadzonych przez spółki z udziałem Skarbu Państwa (Orlen i Lotos) w latach 2016–2018? Czy planowane jest wprowadzenie ograniczeń i zmian w tym zakresie?

7. Ile osób poniosło śmierć lub trwały uszczerbek na zdrowiu w pracy po spożyciu alkoholu? Jakimi są koszty leczenia tych osób oraz wypłacanych rent?

Piotr Zientarski

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 22 maja 2019

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Piotra Zientarskiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości, złożone podczas 76. posiedzenia Senatu, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji znajdujących się w zakresie właściwości Ministra Zdrowia.

W odpowiedzi na pytanie pierwsze, dotyczące działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w celu zmniejszenia spożycia alkoholu w Polsce, uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137, z późn. zm.) prowadzenie działalności informacyjno-edukacyjnej, opracowywanie ekspertyz oraz opracowywanie i wdrażanie nowych metod profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych jest jednym z głównych zadań podległej Ministrowi Zdrowia Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (PARPA). Należy wskazać, że PARPA realizuje szereg działań o charakterze informacyjno-edukacyjnym w odniesieniu do ogółu populacji, ale także mając na względzie szczególnie narażone na szkodliwe działanie alkoholu grupy społeczne, takie jak m.in. dzieci i młodzież, kobiety w ciąży i karmiące piersią, kierujący pojazdami.

Na uwagę zasługuje, że PARPA realizuje działania informacyjno-edukacyjne w ramach swojej działalności statutowej a także powierza realizację działań w tym zakresie w ramach wykonania zadań wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 2016 r. w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016-2020 (Dz. U. poz. 1492), zwanym dalej „NPZ”. W NPZ, w ramach celu operacyjnego 2 pn. *Profilaktyka i rozwiązywanie problemów związanych z używaniem substancji psychoaktywnych, uzależnieniami behawioralnymi i innymi zachowaniami ryzykownymi* wprowadzono *Krajowy program profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych*, w którym w ramach zadań z zakresu promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej znajdują się m.in.:

- prowadzenie działań informacyjno-edukacyjnych, w tym kampanii edukacyjnych, dotyczących ryzyka szkód wynikających ze spożywania alkoholu dla konsumentów i ich otoczenia;
- prowadzenie działań edukacyjnych dla dorosłych w zakresie szkód wynikających z picia alkoholu przez dzieci i młodzież;
- upowszechnianie wiedzy na temat szkód wynikających z picia alkoholu przez kobiety w ciąży.

W ramach NPZ realizowana jest m.in. ogólnopolska kampania edukacyjna *Ciąża bez alkoholu*. Założenia i cele kampanii sprecyzowane na stronie internetowej www.ciazabezalkoholu.info, będącej zarazem główną platformą informacyjną kampanii to:

- rozpowszechnienie wiedzy oraz edukacja dotycząca szkodliwego wpływu alkoholu na prawidłowy rozwój dziecka w życiu płodowym;
- zwiększenie wiedzy na temat szkód wynikających z picia alkoholu przez kobiety w czasie ciąży;
- zwiększenie wiedzy na temat zachowań prozdrowotnych w czasie ciąży;
- wzrost świadomości społecznej, a w szczególności kobiet w wieku rozrodczym na temat warunków prawidłowego rozwoju płodu;
- zwiększenie liczby kobiet, które deklarują zachowanie abstynencji w czasie ciąży;

- zwiększenie liczby osób, które gotowe są do podejmowania interwencji w sytuacji, gdy widzą kobietę w ciąży pijącą alkohol;
- zbudowanie społeczności osób, którym zależy na problemie;
- ukazanie problemu dzieci z FASD.

Warto podkreślić, że kampania jest również promowana na portalu społecznościowym Facebook, gdzie zgromadziła już blisko 32 tysiące obserwujących.

W ramach jednego z powyższych zadań NPZ w 2018 r. przygotowano broszurę edukacyjną dla pacjentów podstawowej opieki zdrowotnej pt. *Alkohol – czy można pić bezpiecznie?* oraz przeprowadzono ewaluację przygotowanej broszury. Materiały zostały rozesłane do podmiotów leczniczych.

W 2018 r. zrealizowano zadanie, w ramach którego powstała specjalna interaktywna aplikacja profilaktyczno-edukacyjna na urządzenia mobilne i stacjonarne dla młodzieży *Znajdziesz mnie?* Celem aplikacji jest rozwijanie wiedzy i umiejętności chroniących przed zachowaniami ryzykownymi związanymi z piciem alkoholu w niebanalny i nowoczesny sposób. Przekazywane treści dotyczą nie tylko zagrożeń związanych ze spożywaniem alkoholu, ale poruszają także kwestie ważne dla nastolatków, umiejętności przezwyciężania trudności czy też sposoby spędzania wolnego czasu bez używek. Aplikacja jest dostępna na googleplay, appstore oraz na stronie www.znajdzieszmnie.pl.

Przygotowany został również portal promujący wiedzę z zakresu profilaktyki zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży, wiążących się ze spożywaniem alkoholu i przemocą. Portal zawiera nie tylko wiedzę dla nauczycieli i wychowawców, ale także porady dla rodziców i opiekunów, jak chronić nastolatki przed alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi. Portal *Mądra ochrona – mniejsze ryzyko dostępny jest pod adresem www.madraochrona.pl*.

W 2019 r. realizowane będzie także zadanie polegające na prowadzeniu edukacji publicznej za pośrednictwem mediów o zasięgu regionalnym na temat problemów związanych z alkoholem oraz dostępnych form pomocy.

Ponadto, w ramach działalności statutowej PARPA m.in.:

- kontynuuje realizację umowy na zadanie *Prowadzenie ogólnopolskiego telefonu zaufania dla młodych ludzi pijących alkohol i ich rodziców*. W ramach projektu funkcjonuje telefon Pomarańczowa Linia 0 801 14 00 68 (czynny od poniedziałku do piątku w godzinach 14.00–20.00). Osoby dyżurujące przy telefonie mają za zadanie udzielać wsparcia i konsultacji we wszelkich sprawach związanych z piciem alkoholu (lub sięganiem po inne substancje psychoaktywne) przez młodych ludzi oraz członków rodzin, kierować do miejsc gdzie mogą uzyskać dalszą pomoc, zarówno młodzi ludzie jak ich rodzice;
- zleciła opublikowanie artykułu edukacyjnego na temat ryzyka spożywania alkoholu przez osoby starsze;
- kontynuowała umowy dotacyjne na wydawanie czasopism *Trzeźwymi bądźcie*, *Świat problemów*, *Remedium*, *Eleuteria*, stanowiących element edukacji publicznej w zakresie problemów alkoholowych skierowany do różnych grup odbiorców.

Priorytetem w działaniach podejmowanych przez PARPA jest promowanie standardów jakości programów profilaktycznych, zwiększanie liczby rekomendowanych programów i rozwój Systemu Rekomendacji Programów Profilaktycznych i Promocji Zdrowia Psychicznego. Zapisy dotyczące tego kierunku działań zostały zawarte m.in. w NPZ, co znajduje dalej swoje przełożenie w rodzaju i liczbie ogłaszanych konkursów na opracowywanie nowych programów, ewaluację programów już istniejących oraz szkolenia nowych realizatorów programów znajdujących się w Bazie Rekomendowanych Programów.

Ponadto, w odniesieniu do działań realizowanych i sprawozdawanych Ministrowi Zdrowia przez PARPA uprzejmie informuję, że działania te uszeregowane są w postaci 9 programów:

1. Zwiększanie dostępności i skuteczności pomocy terapeutycznej dla osób uzależnionych od alkoholu i członków ich rodzin
2. Wdrażanie do systemu ochrony zdrowia metod wczesnej diagnozy i krótkiej interwencji wobec pacjentów nadużywających alkoholu

3. Rozwijanie profilaktyki szkolnej, rodzinnej i środowiskowej
4. Doskonalenie i rozwijanie form i metod pomocy psychologicznej i socjoterapeutycznej dla dzieci z rodzin alkoholowych
5. Rozwijanie form i metod przeciwdziałania przemocy w rodzinach z problemem alkoholowym
6. Wspieranie społeczności lokalnych w rozwiązywaniu problemów alkoholowych i przeciwdziałanie nietrzeźwości w miejscach publicznych
7. Prowadzenie i wspieranie edukacji publicznej w zakresie problemów alkoholowych
8. Monitorowanie i doskonalenie narodowej strategii rozwiązywania problemów alkoholowych oraz wspieranie strategii regionalnych w tym zakresie
9. Inicjowanie, prowadzenie i promowanie badań diagnostycznych i ekspertyz w zakresie rozwiązywania problemów alkoholowych.

Pomimo podejmowania ww. podejmowanych działań, nie odnotowano dotychczas poprawy ogólnego wskaźnika spożycia alkoholu w ujęciu na mieszkańca. Niemniej jednak, w zakresie spożywania alkoholu przez osoby niepełnoletnie, wyniki badań nie potwierdzają trendu wzrostu spożycia. Jak pokazują realizowane systematycznie od lat 80. przez Pracownię Profilaktyki Młodzieżowej Pro-M Instytutu Psychiatrii i Neurologii tzw. badania mokotowskie, w 2016 r. odsetek abstynentów wśród 15-letniej młodzieży osiągnął najwyższy poziom jaki do tej pory odnotowano w historii badań (ponad 40%). Badania wykazały też znaczący spadek odsetka młodzieży, która często piła alkohol (pytanie o ostatnie 30 dni) o 15 punktów procentowych (z 43% w 2012 roku do 28% w 2016). Podobne trendy, zwłaszcza w grupie 15–16-latków, zaobserwowano także w wynikach ogólnopolskich badań ESPAD (*European School Survey Project on Alcohol and Drugs*), zrealizowanych w 2015 r. na zlecenie PARPA oraz Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii. Jako przyczyny korzystnych trendów specjaliści wskazują m.in. coraz większy nacisk na skuteczność programów profilaktycznych, rosnącą świadomość na temat szkodliwości alkoholu dla zdrowia i rozwoju młodzieży. Najnowsze dane na temat skali używania substancji psychoaktywnych przez młodych ludzi uzyskamy w 2019 r. po realizacji najnowszej edycji badań ESPAD.

W odniesieniu do fragmentów pytania piątego i szóstego, dotyczących planowanych zmian prawnych zakładających wprowadzenie całkowitego zakazu reklamy napojów alkoholowych oraz dotyczących sprzedaży tych napojów na stacjach paliw, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia aktualnie nie są prowadzone prace legislacyjne w tym zakresie.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew Król
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 22 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 16 kwietnia 2019 r., znak: BPS/043-76-2218/19, dotyczącego oświadczenia senatorskiego złożonego podczas 76. posiedzenia Senatu RP w sprawie spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji uzyskane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Kwota wydatków na renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu schorzeń związanych bezpośrednio ze spożyciem alkoholu¹ w 2017 r. wyniosła 1.122,6 tys. zł. Świadczenia te pobierały 94 osoby.

Absencja chorobowa spowodowana schorzeniami wynikającymi bezpośrednio ze spożycia alkoholu w 2019 r. wyniosła 11.920 dni. Łączne wydatki z tego tytułu w 2017 r. wyniosły 824,5 tys. zł.

Zagadnienia dotyczące leczenia, w tym kosztów poniesionych na udzielanie świadczeń zdrowotnych, nie należą do zakresu działania ZUS. ZUS nie dysponuje danymi o liczbie osób, które poniosły śmierć lub trwały uszczerbek na zdrowiu w pracy po spożyciu alkoholu oraz o kosztach leczenia tych osób. Należy jednocześnie zaznaczyć, że:

- ubezpieczonemu, który, będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych, przyczynił się w znacznym stopniu do spowodowania wypadku przy pracy, nie przysługują świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego [art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych];
- ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, za okres pierwszych 5 dni tej niezdolności, nie przysługuje zasiłek chorobowy [art. 16 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa].

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up.
Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

¹ Uwzględniono następujące jednostki chorobowe według Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych IOD-10: T51 – Efekt toksyczny alkoholu; X45 – Przypadkowe zatrucie przez narażenie na alkohol; X65 – Zamierzone zatrucie przez narażenie na alkohol; Y15 – Zatrucie przez narażenie na alkohol, o nieokreślonym zamiarze.

**Stanowisko
MINISTRA KULTURY
i DIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 21 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z koniecznością uzyskania informacji ze spółki Telewizja Polska SA z siedzibą w Warszawie zwracam się do Pana Marszałka z uprzejmą prośbą o przedłużenie terminu odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez senatora Piotra Zientarskiego na 76. posiedzeniu Senatu w dniu 12 kwietnia 2019 roku, w sprawie *spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości*.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
i DIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 3 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów na pytanie nr 5 zawarte w oświadczeniu złożonym przez senatora Piotra Zientarskiego na 76. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 roku w sprawie *spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości*, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wykonuje prawo głosu z akcji spółek Telewizja Polska SA z siedzibą w Warszawie i Polskie Radio SA z siedzibą w Warszawie. Uprawnienia w tym zakresie zostały ściśle określone przepisami prawa, w szczególności ustawą z dnia 15 września 2000 roku Kodeks spółek handlowych i ustawą z dnia 16 grudnia 2016 roku o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz rozporządzeniem z dnia 27 marca 2019 roku Prezesa Rady Ministrów w sprawie wykazu spółek, w których prawa z akcji Skarbu Państwa wykonują inni niż Prezes Rady Ministrów członkowie Rady Ministrów, pełnomocnicy Rządu lub państwowe osoby prawne, w tym jednoosobowe spółki Skarbu Państwa.

Powyższy katalog nie obejmuje spraw związanych z kształtowaniem treści programów i audycji emitowanych przez nadawców publicznych, w tym także związanych z emisją reklam. Zgodnie z treścią art. 368 §1 Kodeksu spółek handlowych, zarząd

proceedzi sprawy spółki i ją reprezentuje, natomiast Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego działający jako Walne Zgromadzenie ww. spółek nie może wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących spraw spółki (art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych) i treści programu (art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku).

Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, że kwestie związane z emisją reklam napojów alkoholowych przez nadawców publicznych należą do czynności zwykłego zarządu, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wystąpiło do ww. spółek o przedstawienie informacji będących przedmiotem zainteresowania Senatora Piotra Zientarskiego. Stanowisko zarządów Telewizji Polskiej SA i Polskiego Radia SA w przedmiotowej sprawie przekazuję w załączeniu.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Stanowisko
PREZESA ZARZĄDU
TELEWIZJI POLSKIEJ**

Warszawa, 21 maja 2019 r.

Pan
Jarosław Sellin
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja br. (l.dz. BM-WP.055.7.2019.EW) w sprawie przychodów pozyskanych z tytułu emisji reklam piwa, uprzejmie informuję, co następuje:

Zafakturowana wartość przychodów z tytułu emisji reklam i wskazań sponsor-skich piwa w programach, dla których sprzedaż prowadzi kierowane przeze mnie Biuro Reklamy (wszystkie emitowane centralnie programy TVP i pasma wspólne programu TyP3, bez pasm własnych OTV) wyniosła:

w roku 2016: 23 457 698,06 zł

w roku 2017: 23 146 363,49 zł

w roku 2018: 25 667 534,76 zł.

Wartości odnoszą się do stanu na koniec każdego roku.

Zgodnie z art. 13(2) ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, od pozyskanych od reklamodawców z branży piwnej przychodów Telewizja Polska SA odprowadziła opłatę w wysokości 10% z tytułu reklamy napojów alkoholowych.

Jednocześnie informuję, że Biuro Reklamy TVP SA działa zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie są nam znane żadne działania zmierzające do wprowadzenia dalszych ograniczeń reklamy piwa lub jej całkowitego zakazu.

Jacek Kurski

**Stanowisko
PREZESA ZARZĄDU
POLSKIEGO RADIA**

Warszawa, 16 maja 2019 r.

Szanowny Pan
Jarosław Sellin
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo znak: BM-WP.055.7.2019.EW z dnia 15 maja 2019 roku uprzejmie informuję, iż Polskie Radio SA z tytułu emisji reklam piwa w latach 2016–2018 uzyskało wpływy brutto w kwocie 172 880,57 zł (kwota netto przychodu to 140 553,31 zł), co stanowi znikomy udział w rocznych przychodach spółki ogółem.

Na powyższą kwotę składają się wpływy roku 2016 w kwocie 37 917,23 zł, w roku 2017 w kwocie 59 055,42 zł i w roku 2018 w kwocie 75 907,91 zł. Informuję, iż w zakresie reklam alkoholu spółka stosuje zasady ogólne i powszechnie określone w przepisach ustanowionych przez państwo polskie.

Z wyrazami szacunku,

Andrzej Rogoyski

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
W KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 17 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, na oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego złożone podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r. *w sprawie spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości przekazuję wyjaśnienia w zakresie pytania nr 6.*

Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym, do kompetencji Prezesa Rady Ministrów należy w szczególności wykonywanie uprawnień właścicielskich z akcji należących do Skarbu Państwa. Skarb Państwa posiadający 27,52% akcji PKN ORLEN SA w Płocku oraz 53,19% akcji Grupy LOTOS SA w Gdańsku, wykonuje uprawnienia wynikające z praw korporacyjnych, które są ściśle określone w przepisach prawa, w szczególności w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, z późn. zm.) oraz statutach wskazanych spółek.

Skarb Państwa, wykonując uprawnienia właścicielskie zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, nie posiada uprawnień do ingerowania w działalność operacyjną dotyczącą handlu na stacjach paliw prowadzonych przez wskazanych przez Pana Senatora przedsiębiorców. Równocześnie Skarb Państwa nie może wydawać wiążących poleceń zarządom lub radom nadzorczym wymienionych spółek w tym w zakresie.

Ponadto, należy wskazać, że PKN ORLEN SA oraz Grupa LOTOS SA posiadają status spółek publicznych. Zobowiązane są więc w szczególności zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 623), do przekazywania do publicznej wiadomości informacji bieżących i okresowych, z których interesariusze mogą dowolnie korzystać. Zgodnie z art. 20 tej ustawy emitenci papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym są obowiązani zapewnić posiadaczom papierów tego samego rodzaju, w takich samych okolicznościach, jednakowe traktowanie. W związku z tym uprzejmie informuję, że KPRM nie dysponuje informacjami na temat kwoty wpływów z tytułu handlu wyrobami alkoholowymi na stacjach paliw PKN ORLEN SA oraz Grupy LOTOS SA

Z wyrazami szacunku

Łukasz Schreiber

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Senatora Piotra Zientarskiego w sprawie spożycia alkoholu w Polsce i działań rządu na rzecz trzeźwości, złożonym podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., przedstawiam wyjaśnienia dotyczące kwestii pozostających we właściwości Ministra Finansów.

Odnosząc się do poruszonej w pytaniu drugim oświadczenia Pana Senatora Zientarskiego kwestii wpływów budżetu państwa z tytułu akcyzy od sprzedaży wyborów spirytusowych, winiarskich oraz piwa w poszczególnych latach od 2015 do 2018 roku informuję, że dane te zawarto w tabeli 1.

Tabela 1. Dochody z tytułu podatku akcyzowego od napojów alkoholowych w latach 2015-2018 (w mln złotych)

	2015 r.	2016 r.	2017 r.	2018 r.
Wpływy z tytułu podatku akcyzowego od alkoholu etylowego	7 124,7	7 635,3	7 823,9	7 843,6
Wpływy z tytułu podatku akcyzowego od piwa	3 608,6	3 608,1	3 453,2	3 552,7
Wpływy z tytułu podatku akcyzowego od wina, pozostałych napojów fermentowanych i wyrobów pośrednich	384,6	357,3	382,7	387,6

Natomiast informacja o ilości banderol podatkowych na wyroby spirytusowe, o której mowa w pytaniu 3 oświadczenia Senatora została zawarta w tabeli 2. Ze-stawienie to zawiera informacje o ilości banderol podatkowych na wyroby spirytusowe, zamówionych w Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych (PWPW) SA w latach 2015–2018, z uwzględnieniem pojemności opakowań (opakowania jednostkowe poni-żej i powyżej 200 ml, a także puszki).

Tabela 2. Liczba banderol podatkowych na wyroby spirytusowe zamówionych w PWPW SA (w sztukach)

	2015 r.	2016 r.	2017 r.	2018 r.
Banderole na opakowania jednostkowe wyrobów spirytusowych wytworzonych na terytorium kraju				
KS/BP/1 – do 0,2 l włącznie	455 100 000	494 000 000	693 840 000	605 920 000
KS/BP/2 – powyżej 0,2 l	373 800 000	365 000 000	482 749 000	384 868 000
KS/BP/P (puszki)	0	600 000	1 532 000	1 693 140
Banderole na opakowania jednostkowe wyrobów spirytusowych importowanych i nabywanych wewnątrzspółnotowo				
IS/BP/1 – do 0,2 l włącznie	3 000 000	8 800 000	3 300 000	6 750 000
IS/BP/2 – powyżej 0,2 l	66 200 000	79 600 000	98 000 000	91 500 000
IS/BP/P (puszki)	134 000	0	1 678 400	1 891 000

Z poważaniem

z upoważnienia
 MINISTRA FINANSÓW
 Podsekretarz Stanu
 Leszek Skiba

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

*Szanowny Panie Ministrze!**W imieniu mieszkańca K., pana M.M., i wielu pacjentów chorych na chorobę nowotworową, m.in. guza pęcherza moczowego, proszę o odpowiedź na pytanie: dlaczego od ponad roku pozbawieni są szczepionki onkologicznej BCG i kiedy mogą się spodziewać jej otrzymania?**Zdaniem grupy chorych z mojego okręgu wyborczego, a także z okolic Słupska jest to skuteczny polski lek, który z powodzeniem zastępuje dużo droższe leki zagraniczne. Zainteresowani interweniowali w tej sprawie w NFZ, a nie otrzymawszy odpowiedzi, zwrócili się z prośbą do mnie, bym w ich imieniu złożył zapytanie do Pana Ministra.**Za satysfakcjonującą odpowiedź dziękuję.*Z poważaniem
Piotr Zientarski**Odpowiedź**

Warszawa, 29 maja 2019

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Piotra Zientarskiego złożonym podczas 76. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2019 r., a dotyczącym niedoborów szczepionki BCG dla pacjentów chorych na raka pęcherza moczowego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Leczenie chorych z rakiem pęcherza moczowego z zastosowaniem szczepionki BCG jest świadczeniem gwarantowanym w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (chemioterapia niestandardowa – procedura 99.2900: wlew do pęcherza moczowego szczepionki BCG) finansowanym przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Zgłoszone przez Pana Senatora trudności w dostępie do szczepionki BCG do immunoterapii (dopęcherzowej) dla pacjentów chorych na raka pęcherza moczowego mogą wynikać z obserwowanego zarówno na rynku europejskim, jak i globalnym niedoboru tego preparatu. Z informacji przekazanej przez firmę Medac GmbH Sp.z o.o. – głównego dostawcę ww. preparatu na rynek polski i europejski – w ostatnim czasie uruchomiono nową linię produkcyjną wytwarzania tego typu szczepionki BCG, co może pozytywnie wpłynąć na poprawę możliwości zabezpieczenia dostaw.

Z poważaniem,

z upoważnienia Ministra Zdrowia
Zbigniew J. Król
Podsekretarz Stanu

